

Mẹ Kế Là Nam Nhân

Contents

Mẹ Kế Là Nam Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	50
22. Chương 22: Phiên Ngoại 1: Chiến Ứng – Kim Tại Tuấn	52
23. Chương 23: Phiên Ngoại 2: Mễ Tú	54

Mẹ Kế Là Nam Nhân

Giới thiệu

Editor: Hạ Anh | Beta: NamiNhân vật chính: Trịnh Duẫn Hạo X Kim Tại TrungThể loại: cổ đại, ngọt văn, sủng, HET

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-ke-la-nam-nhan>

1. Chương 1

Lạc đường....?

Trong đầu liền xuất hiện từ này.

Rừng rậm quái quỷ, làm ta lạc đường?!

Ông trời a! Thổ địa a! Ta chỉ mới sống được có 6 năm! Ta còn chưa được ăn hết mỹ thực thiên hạ a! Ta còn muốn gặp phụ thân ta a!

A! Nói tóm lại, ta còn chưa muốn chết a!

*55555555..... Nếu không phải ta tùy hứng, dám không nghe lời của phụ thân, sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này.

(*555555: Trong tiếng Trung, khi đọc nhanh sẽ giống như “huhuhu”)

5555555555..... Ta hối hận, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ a?

Ta gọi là Trịnh Xương Mân [tha thứ ta, tự tiện sửa lại họ của Xương Mân], là đương kim ...tiểu Vương gia. Nói đến phụ thân ta a, thật là tự hào, phụ thân ta kêu Trịnh Duẩn Hạo, là đương kim Vương gia, tuy rằng không màng danh lợi, đối với việc đấu đá trong triều đình cũng không hứng thú, nhưng cũng bởi vì tính cách này mà người rất được Hoàng Thượng tín nhiệm.

Phụ thân là một người rất nhàm chán! Người say mê võ học, nhưng thật ra đối với việc tập võ đánh nhau cũng không hề hứng thú.

Về phần mẫu thân của ta, aiz, nói thật, ta cũng chưa từng thấy qua. Thời điểm sinh ra ta, người vì khó sinh mà mất đi, cho nên, ta là một hài tử mồ côi mẹ.

Hắc hắc, cảm thấy hứng thú với chuyện tình xưa của phụ thân và mẫu thân ta đúng không?

Kỳ thật, phụ thân và mẫu thân căn bản là không có tình cảm. Về phần vì cái gì lại có ta, nghe hạ nhân trong phủ Vương gia nói, năm đó phụ thân ta bị Hoàng thượng ép hôn, bị buộc phải cưới mẫu thân ta, nhưng phụ thân căn bản không có thích mẫu thân. Còn nữa, nghe nói là do mẫu thân quá mức mê luyện phụ thân nên đã bỏ thuốc người, cho nên ta mới có thể đến thế giới này.

Đối với chuyện này ta nghe xong thật ra cũng không có nhiều cảm giác lắm, dù sao mẫu thân ta cũng qua đời rồi, cần gì phải để ý nhiều như vậy? Huống hồ, phụ thân ta rất thương ta, ta cũng rất yêu thương, sùng bái phụ thân!

Phụ thân ta bộ dáng rất anh tuấn, múa võ giỏi, là tâm phúc của Hoàng Thượng, hơn nữa lại có rất nhiều tiền, thế nhưng người mà phụ thân thích thực rất hiếm có. Từ khi ta biết nhận thức đến nay, nhìn đến những người phụ nữ được ban cho phụ thân ta nhiều không kể xiết. Cho dù phụ thân ta đã từng có một đời vợ, còn có một đứa con chính là ta, vậy mà nữ nhân muốn gả cho phụ thân có lẽ phải xếp hàng kín hết cả Trường Thành. Bất quá, phụ thân luôn lấy lý do vẫn chưa thôi tưởng nhớ đến người vợ quá cố để cự tuyệt nữ nhân, hắc hắc, phụ thân là gạt người đi! Không thể quên? Ta xem phụ thân ngay cả hình dáng của mẫu thân thế nào cũng không nhớ, người nói thế cũng chỉ để cự tuyệt đám người ruồi bọ kia mà thôi.

Về phần ta, kỳ thật ta cũng muốn có mẹ kế, chính là những nữ nhân được ban cho phụ thân ta đều không thuận mắt, không xinh đẹp còn chưa nói, không biết xuống bếp cũng coi như không tính, nhưng là bọn họ dám đối với ta trong ngoài không đồng nhất?! Ở trước mặt phụ thân liền tỏ ra rất yêu thương ta, không ngại phụ thân đã có một đứa con, nhưng chỉ cần ra khỏi tầm mắt của phụ thân, bộ dáng Mẫu Dạ Xoa liền hiện ra, đối với ta hờ hững ta có thể nhịn, mục nội nó dám đánh ta?! Ta thêm vào! Lão hổ không phát uy người lại tưởng mèo bệnh sao!

Cho nên sau mỗi lần như vậy ta đều cố tình chính các nàng, tỷ như cho thuốc xổ vào đồ ăn của các nàng, cố ý quấy rối khiến cho các nàng toàn thân bần tiểu, tức chết các nàng!

Nguyên lai kế hoạch của ta rất hoàn mỹ, nhưng mà vẫn bị phụ thân phát hiện ra. Tuy nhiên phụ thân lại mắt nhắm mắt mở cho phép ta quấy rối, hắc hắc, ta còn không biết tâm tư của người sao? Người chỉ cần ngồi “mất ăn bát vàng”, “đám ruồi bọ” đã có ta giúp người đuổi đi.

Tốt lắm!.....

Nói đến ngày hôm nay, buổi sáng trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, ta từ sáng sớm đã đánh thức phụ thân, đòi phụ thân mang ta đi ra ngoài chơi. Phụ thân xem xét thấy hôm nay cũng không có gì trọng yếu, cho nên ăn sáng xong liền mang ta ra ngoài chơi đùa.

Được đi chơi, ta thực sự rất hưng phấn nga!

Sau khi cùng phụ thân náo loạn cả một buổi sáng, phụ thân xem qua túi nước thấy đã hết sạch, lại thấy ta khát nước, người liền dặn ta không được đi lung tung, sau đó mang theo túi nước đến bên bờ sông lấy nước.

Sau đó, thật trùng hợp, dây điều của ta bị đứt, bay về phía rừng rậm cách đó không xa.

Trong chốc lát ta đã quên đi lời dặn của phụ thân, đi theo con điều, chạy về phía rừng rậm.

Thực tế, rất không may, ta không những không bắt được điều, còn thực ngu ngốc mà lạc đường.

Ngay tại thời điểm Xương Mân bởi vì bị lạc đường đang không biết làm sao, lại đói bụng muốn chết liền nhìn thấy hi vọng.

Cái gọi là hi vọng chính là một thôn nhỏ, đại khái chính là ý tứ này.

Ngay phía trước không xa là một gian nhà gỗ nhỏ, hơn nữa xem ra cũng có người.

Vì thế Xương Mân thật cao hứng chạy về phía gian nhà gỗ.

“Cốc...cốc...cốc...” Muốn vào nhà người khác trước hết phải gõ cửa, Xương Mân minh bạch, nhưng là nó gõ cửa đã lâu nhưng không thấy ai ra mở cửa.

Thảm rồi tại sao lại không có ai?

“Có ai ở đây không? Có ai không?” Xương Mân bắt đầu gọi.

Vẫn như cũ không có ai ra mở cửa.

Không thể nào? Thật sự không có ai? 5555555555 Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta thật sự phải chết ở nơi này?

“Tiểu bằng hữu, tại sao ngươi lại khóc? Tại sao lại ở chỗ này?” Giọng nói ôn nhu, hơn nữa giống thanh âm của tự nhiên vang lên bên cạnh người Xương Mân, nó quay đầu, đập vào mắt là một thần tiên ca ca, Xương Mân nhất thời ngây ngốc đã quên khóc.

Một thân bạch sam phóng khoáng tao nhã, mái tóc đen dài tùy tiện buộc lại, lại càng lộ vẻ xinh đẹp, đôi mắt thật to đen như nước sơn sáng ngời, trong suốt tựa hồ như không chút bụi trần, cái mũi cao cao, da thịt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận, mặc dù bộ dạng xinh đẹp, nhưng cũng không làm mất đi dương khí mạnh mẽ của nam nhân, sẽ không làm cho người khác nhầm người này là nữ nhi.

Một người như thế, nếu không phải là thần tiên, thì là cái gì?

“Thần tiên ca ca, ta lạc đường, hơn nữa, ta rất đói bụng...” Xương Mân tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không quên chuyện bị lạc đường cùng đói bụng.

Mà người kia bên miệng nổi lên một nụ cười nhu hòa, y đến gần, ôn nhu sờ đầu của Xương Mân, nói:

“Tiểu bằng hữu ngoan, ca ca sẽ mang ngươi ra khỏi rừng được không?”

Nụ cười của thần tiên ca ca làm cho nó lại trong nháy mắt thất thần, hơn nữa không hiểu sao lời nói của thần tiên ca ca lại làm cho nó cảm thấy thực an tâm, bất an trước đó hoàn toàn tan thành mây khói!

“Nhưng mà, ta rất đói bụng, không còn sức...” Xương Mân nói, giương lên đôi mắt muốn bao nhiêu vô tội liền có bấy nhiêu vô tội.

Tuy rằng lời nói của nó là sự thật, nhưng muốn được tới gần thần tiên ca ca cũng là một phần nguyên nhân.

Người nọ liền bật cười, lập tức nói:

“Nếu ngươi đã không chê, vậy trước hết đi vào trong nhà, ca ca sẽ chuẩn bị một chút đồ ăn cho ngươi có được hay không? Nhưng mà nơi này của ca ca không có sơn hào hải vị, ngươi ăn tạm cho đỡ đói, thế nào?”

“Thật sao? Thật tốt quá! Ta không có kén ăn đâu, cảm ơn thần tiên ca ca.” Xương Mân vui vẻ nói.

“Ha ha, ca ca không phải thần tiên, đừng gọi thần tiên ca ca, ta tên Tại Trung, người có thể gọi ta là Tại Trung.” Nói xong, Tại Trung liền lộ ra một nụ cười hữu hảo.

“A? Tại Trung ca bộ dạng đẹp như vậy, ta còn nghĩ huynh là thần tiên! Hì hì, ta là Xương Mân, Tại Trung ca có thể gọi ta là Xương Mân.” Xương Mân nói.

“Xương Mân? Vậy vào trong nhà đi thôi!” Tại Trung lại ôn như cười, lập tức dắt Xương Mân vào trong nhà.

Có lẽ bởi vì không có mẹ, Xương Mân đối với hành động ôn nhu của Tại Trung cảm thấy trong lòng thực ấm áp, thực hạnh phúc a!

Ăn mì do Tại Trung làm, Xương Mân lại thán phục.

Trời ạ, Tại Trung ca bộ dạng xinh đẹp, tính cách lại rất thiện lương ôn nhu, tối trọng yếu là huynh ấy có thể xuống bếp, vả lại ăn rất ngon, sơn hào hải vị trong hoàng cung cũng không thể sánh bằng, 55555555..... Thật sự làm cho Xương Mân cảm động muốn khóc.

Chỉ có điều đương nhiên Xương Mân sẽ không lãng phí thời gian mà khóc, chính là ở trong lòng ngấm lại, dù sao mì lạnh cũng không thể ăn vội.

“Xương Mân a, ăn chậm một chút, coi người trong mồm đều là thức ăn.” Tại Trung sửa sang lại vài thứ, sau nhìn đến bộ dạng của Xương Mân liền bật cười, cầm lấy khăn nhẹ nhàng giúp Xương Mân lau miệng.

Thân thể của Tại Trung ca thật thơm, không giống các dì kì quái kia thân thể toàn mùi phấn son, mùi hương của Tại Trung là hương thơm tự nhiên, làm cho người khác cảm thấy thoải mái. Xương Mân nghĩ vậy cũng không nói ra, bởi vì nó còn đang bận ăn.

“Xương Mân, người tại sao lại bị lạc đường?” Tại Trung ngồi xuống cạnh Xương Mân, hỏi.

“Điều của ta bị đứt, bay vào trong rừng, ta nghĩ lấy điều, vì thế nên bị lạc đường...” Xương Mân có chút ngượng ngùng nói, aiz, loại chuyện này mà truyền ra ngoài, danh hiệu thiên tài của nó bị vứt đi a?

Đúng vậy, đừng nhìn Xương Mân còn nhỏ tuổi như vậy, nó đọc sách có thể nói là đọc nhanh như gió, vô luận cái gì đều chỉ cần học một lần, có thể nói so với hài tử cùng tuổi thông minh hơn rất nhiều, cho nên được gọi là thiên tài.

“Vậy người nhà người đâu?” Tại Trung tò mò hỏi tiếp.

“Ta là cùng phụ thân đi dạo chơi, thời điểm ta chạy vào rừng vừa vặn phụ thân có việc phải đi, aiz, sớm biết vậy ta đã nghe lời không chạy lung tung, phụ thân chắc sẽ rất lo lắng.....” Xương Mân ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không hoàn toàn nghĩ như vậy, tuy cũng có chút áy náy khi tự tiện vào chạy rừng làm phụ thân lo lắng, nhưng nó cũng không hối hận, nếu không chạy lung tung sẽ không có cơ hội gặp Tại Trung ca ca!

Tại Trung nào biết tâm tư thực sự của nó, cậu nhìn bộ dạng lo lắng của Xương Mân liền đối với nó cười ôn nhu nói:

“Đừng lo lắng, chút nữa ta mang người ra khỏi đây, cha người thấy người sẽ không lo lắng nữa.”

Tại Trung ca ca thật tốt, nếu ta có mụ mụ như vậy thì tốt rồi.....

Từ từ, mụ mụ....?

Xương Mân nhìn Tại Trung, có chút kinh sợ với cách xưng hô vừa xuất hiện trong đầu mình.

Tại Trung trông thấy Xương Mân ngẩn người, nghĩ đến Xương Mân vẫn còn buồn, vì thế nhẹ giọng hỏi:

“Xương Mân ngoan, còn đói bụng không? Có muốn ăn chút gì nữa không?”

“Tại Trung ca ca, huynh làm mẫu thân của ta được không?” Xương Mân ngẩng đầu, trên khuôn mặt non nớt lộ ra vẻ nghiêm túc không phù hợp với tuổi của nó, đột nhiên hỏi.

Tại Trung bị câu hỏi này làm cho ngây người, mất nửa ngày mới có phản ứng, cậu phì cười, nói:

“Tại Trung ca ca là nam nhân, làm sao có thể làm mẹ của người?”

“Tại sao nam nhân lại không thể làm mẫu thân của ta? Xương Mân từ nhỏ đã không có mẫu thân, Tại Trung ca ca lại ôn nhu như vậy, rất có cảm giác mẫu tử...” Xương Mân nói xong hai mắt đã nhắm lại, vẻ mặt đáng thương làm cho người khác không nỡ cự tuyệt.

Tại Trung thật sự dở khóc dở cười, đang nghĩ xem làm cách nào để cự tuyệt mà không làm tổn thương Xương Mân, từ bên ngoài cửa sổ liền truyền đến một tiếng kêu gọi:

“Xương Mân! Xương Mân! Người ở đâu? Nghe được ta nói liền đáp lại a, Xương Mân!”

“Thiếu gia! Thiếu gia!”

Trừ bỏ thanh âm của một nam nhân còn hỗn tạp hai ba tiếng gọi ầm ĩ của tùy tùng, trong phòng Xương Mân vừa nghe thấy tiếng của phụ thân liền nhảy khỏi ghế dựa, mở cửa lao ra khỏi nhà.

Tại Trung thấy thế, cũng đi theo ra ngoài.

“Phụ thân!” Xương Mân hưng phấn hô to một tiếng, liền bổ nhào vào trong lòng ngực của nam nhân.

“Xương Mân, con đi đâu vậy? Hại ta lo lắng!” Nam nhân vẻ mặt lo lắng ôm lấy Xương Mân nói.

“Phụ thân, con vừa rồi..... lạc đường, nhưng mà sau đó gặp được người tốt!” Nói xong, Xương Mân quay đầu, nhìn về phía Tại Trung vẫn còn đang đứng trước cửa căn nhà gỗ, kêu lên một tiếng:

“Tại Trung ca ca, mau tới đây a!”

Trịnh Duẫn Hạo bật cười, trong chốc lát đã cùng người xa lạ thân thiết như vậy, bị người bán cũng không biết, ngẩng đầu nhìn về hướng Xương Mân vừa chỉ.

Không thấy thì không sao, vừa thấy đã làm cho Duẫn Hạo cả người ngây ngẩn!

Đó thực sự là một con người sao? Thật xinh đẹp! Đôi mắt đen nhánh thâm thúy kia giống như có thể hút hồn người khác, làm cho bất cứ ai chỉ liếc một cái liền bị giam cầm trong đó....

Cặp mắt to kia, như thế nào lại có cảm giác quen thuộc..

Tại Trung vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Duẫn Hạo đứng cách đó không xa.

Duẫn Hạo một thân lam sam, một đôi mắt xé lộ ra ánh khí, sống mũi cao cao, đôi môi mỏng khêu gợi, toàn thân từ trên xuống dưới đều lộ ra khí phách vương giả, chứng minh đó là một nam nhân thực tuấn suất.

Quan trọng là, diện mạo của hắn theo trí nhớ của Tại Trung về một người nào đó, rất giống.

Một làn gió thổi qua, lướt nhẹ qua xiêm y của hai kẻ vẫn đang chăm chú nhìn đối phương.

Về phần Xương Mân, thấy bộ dạng ngốc lảng của phụ thân không khỏi cười trộm.

Xem ra muốn Tại Trung ca ca trở thành mẫu thân của ta không phải không có khả năng a, ha ha.....

2. Chương 2

Vương gia phủ.

Xương Mân nhàm chán ghé vào bên bàn ăn điểm tâm, trong đầu không thôi nhớ tới Tại Trung ca ca.

Ai, đều do phụ thân! Tại sao lại đầu gối như vậy!

Nhưng mà, phụ thân từ ngày đó trở về luôn ngăn người, lẽ nào người cũng giống như ta, nhớ tới Tại Trung ca ca?

Ân..... Nhất định là như vậy, ta thật là thông minh! Xương Mân nghĩ, không quên tự mình khoe khoang một phen.

Quả thực, Duẫn Hạo từ ngày đó gặp qua Tại Trung trở về sau, liền cảm thấy bản thân có sự thay đổi.

Luôn vô duyên vô cớ nhớ tới khuôn mặt ưa nhìn của Tại Trung, còn có cả giọng nói dễ nghe của cậu.

Không tự chủ được, Duẫn Hạo lại nghĩ tới cảnh tượng ngày đó.

“Ngài là....?” Tại Trung thấy Xương Mân gọi hắn là phụ thân liền biết hắn là ai, nhưng cậu vẫn cố ý hỏi hắn một câu, muốn biết tên của hắn.

“Ta là phụ thân của Xương Mân, Trịnh Duẫn Hạo.” Duẫn Hạo nghe thấy giọng nói dễ nghe của Tại Trung, rốt cục cũng phục hồi lại tinh thần.

“Trịnh Duẫn Hạo...” Chỉ thấy Tại Trung lẩm bẩm tên của hắn, không biết đang suy nghĩ cái gì. Đột nhiên, cậu ngẩng đầu lên, trong mắt có một tia không tin được, cũng trong nháy mắt, cậu lại khôi phục bộ dáng lúc ban đầu, làm cho Duẫn Hạo tưởng mình bị hoa mắt.

Sai lầm rồi.

“Phụ thân! Phụ thân! Con nói với người a, Tại Trung ca ca rất tốt nha! Huynh ấy còn nấu mì sợi cho con ăn, rất ngon nha!” Xương Mân vui vẻ khích lệ Tại Trung.

“Xương Mân nói nó đói bụng, cho nên tôi liền chuẩn bị một chút thức ăn cho nó.” Tại Trung nói xong, hướng Duẫn Hạo đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, nói:

“Nhĩ hảo, Trịnh tiên sinh, tôi gọi là Kim Tại Trung.”

“Ách...A, việc này, vừa rồi Xương Mân quấy rầy cậu, thật ngại.” Duẫn Hạo bị nụ cười của Tại Trung làm cho ngẩn người, nói chuyện cũng có chút lắp bắp, như vậy thật đáng yêu.

Một đại nam nhân lại có thể đáng yêu như vậy, Tại Trung trông thấy, cười ở trong lòng, trên mặt vẫn như trước giữ nguyên nét mặt lễ phép.

“Nếu Xương Mân đã tìm được phụ thân, tôi cũng thấy an tâm. Tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Tại Trung nói xong, liền nhắc gót rời đi.

“A, Tại Trung ca ca!” Xương Mân kêu một lên một tiếng.

“Xương Mân ngoan, về sau cẩn thận chút, đừng để bị lạc nữa.” Tại Trung hướng Xương Mân phất tay, nói.

“Vậy chúng ta còn có thể gặp lại không?” Xương Mân một bên lưu luyến không rời hỏi, một bên trong lòng nén giận tại sao phụ thân lại đầu gối như vậy, vì cái gì lại không hỏi thăm cậu.

Duẫn Hạo cũng nhìn về phía Tại Trung, trong mắt ánh lên tia chờ mong.

“Có duyên sẽ gặp lại.” Tại Trung nói xong, thâm ý liếc Duẫn Hạo một cái, lúc sau liền rời đi.

Hồi tưởng chấm dứt, Duẫn Hạo không tự chủ được thở dài.

Không biết chúng ta có cơ hội gặp lại không?

Về phần Tại Trung ở bên kia cũng rất kì quái.

Từ ngày đó Tại Trung luôn vô duyên vô cớ đột nhiên hé miệng cười trộm, bằng không chính là đột nhiên đi vào cõi thần tiên, khiến cho sự đệ của cậu, Kim Tuấn Tú lo lắng cậu bị trúng tà, còn không thì là đầu bị hỏng rồi.

“Tuấn Tú a, huynh đã thấy anh ấy! Nha, hảo hưng phần a!” Tại Trung vui vẻ cười nói.

“Ân...? Ai cơ?” Tuấn Tú mê muội, hiển nhiên không biết Tại Trung đang nhắc tới ai.

“Chính là Duẩn Hạo a! Là cái người tốt, huynh đã từng nói qua với đệ đấy!” Tại Trung như trước thực hưng phấn nói.

“Nga? Thật sự? Huynh thấy anh ta? Anh ta có nhận ra huynh không?” Tuấn Tú đến đây hào hứng hỏi.

“Ách.... anh ấy làm sao nhận ra được, lúc đó ta chỉ là một con người nhỏ bé....” Tại Trung thu lại nụ cười, nhẹ nhàng mà nói, rơi vào hồi tưởng.

Mười sáu năm trước.

Tại Trung trước đây sống cùng gia đình, trong nhà có cha có mẹ, còn có hai tỷ tỷ, Tại Trung là con út trong nhà. Vốn dựa vào cha mẹ đã nhiều tuổi già yếu lo toan vẫn có thể miễn cưỡng sống qua ngày, nhưng mà, năm Tại Trung lên bảy, cha đột ngột qua đời, no ấm của cả nhà liền thành vấn đề cấp bách, bị bức đến đường cùng, mẫu thân phải nén đau đem Tại Trung bán đi.

Chính là, cặp vợ chồng khi đó muốn mua Tại Trung ở bên ngoài thoát nhìn hòa ái dễ gần, còn hứa với mẫu thân của cậu sẽ chăm sóc cậu, cho cậu ăn no mặc ấm, nhưng kì thật bọn họ mua Tại Trung là có âm mưu, bọn họ gặp Tại Trung bộ dáng xinh đẹp động lòng người, thầm nghĩ, đợi cho cậu trưởng thành liền bán cho thanh lâu, chắc chắn sẽ kiếm được bội tiền.

Mới đầu, Tại Trung không muốn rời xa người thân, nhưng mà lúc đó cậu còn nhỏ, vẫn là nhu thuận đi theo cặp vợ chồng kia về nhà, chờ đợi cuộc sống không phải của mình.

Nữ nhân kia mỗi ngày thực nghiêm khắc bắt cậu luyện đàn, nếu đàn không tốt liền bị đánh, đôi khi còn không cho cậu ăn cơm, lúc nào cũng đối xử thô bạo với cậu, sau đó lại tiếp tục bắt cậu luyện đàn, không luyện tới mòn mười ngón tay sẽ không cho cậu dừng lại.

Còn nam nhân kia mỗi lần đều dùng ánh mắt kì quái để nhìn cậu, khi nữ nhân kia không ở nhà, hắn liền sờ tay sờ chân, hoặc dạy cho Tại Trung một chút kĩ xảo lấy lòng, làm cho Tại Trung rất sợ hãi.

Bất quá, hắn thấy Tại Trung vẫn còn nhỏ, nên cũng không dám làm chuyện gì quá phận.

Sau này, vào một ngày nào đó, nữ nhân vô tình chứng kiến cảnh nam nhân đang ăn đậu hũ của Tại Trung, nàng lập tức giận dữ, đi qua tát Tại Trung một cái, sau đó cùng nam nhân xảy ra tranh cãi.

Lúc ấy tuy rằng Tại Trung còn rất nhỏ, nhưng mà nghe qua cũng hiểu bọn họ đang nói tới cái gì.

Thì ra bọn họ đối với cậu có âm mưu, bọn họ tính toán chờ cậu trưởng thành sẽ bán cho thanh lâu. Thanh lâu, cậu đã từng nghe một ca ca nói qua, biết đó là loại địa phương nào.

Khi đó cặp vợ chồng kia cãi nhau rất kịch liệt, mà Tại Trung liền lợi dụng cơ hội này, chạy thoát ra ngoài.

Vợ chồng họ không nghĩ tới Tại Trung lại chạy trốn, đợi đến khi phát hiện muốn đuổi theo thì đã quá muộn.

Tại Trung sau khi trốn thoát mới phát hiện ra cậu không có chỗ để đi.

Quay về nhà cũ? Không có khả năng, xa cách hơn nửa năm, cậu đã không còn nhớ rõ đường về nhà.

Cậu có thể đi đâu đây?

Đi một lúc, cuối cùng Tại Trung cũng gặp một thành thị.

Trong thành rất náo nhiệt người người qua lại tấp nập, nhưng kẻ thân cô thế cô trong người không có lấy một đồng xu như cậu chỉ có thể lưu lạc ven đường.

Một cậu bé ăn mày.

Tại Trung đã hai ngày không được ăn uống gì, ngày đó cậu gốc gác đi vào trong một ngõ nhỏ, hi vọng có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi, nhưng rất không may, liền gặp một đám con nhà giàu đi ra, bởi vì Tại Trung rất đói, đi đứng có chút loạn xạ, không chú ý va vào một người trong số bọn họ.

“Ai nha, cái tên nhóc ăn mày này, có biết hay không đại gia ta trên người toàn quần áo đắt tiền, người làm bẩn nó rồi, phải bồi thường cho ta thế nào đây?” Mấy tên nhóc nhà giàu này nhiều nhất cũng chỉ chín, mười tuổi, nhưng bộ dáng thật kiêu ngạo.

Tại Trung đói bụng hai ngày, cũng không gặp được rãnh nước nào, yết hầu khô khốc, muốn nói xin lỗi nhưng lại không thể nói thành lời.

Tên nhà giàu kia lại tưởng Tại Trung làm càn, vì thế cầm đầu hô một tiếng, vài đứa trẻ tiến lên vây đánh Tại Trung.

Ồ.....Đau quá....Khi đó, Tại Trung nghĩ mình sắp chết rồi, toàn thân đau đớn không thôi, không có khí lực đánh lại.

“Dừng tay! Ban ngày ban mặt các người lại dám dở trò ăn hiếp người khác?” Một đạo âm thanh vang lên, giải cứu Tại Trung.

Tại Trung cố gắng nâng mí mắt, thấy Duẩn Hạo khi đó mới tám tuổi nhưng toàn thân đã tản ra một cỗ khí phách.

“Khốn kiếp, người là ai? Đại gia ta ăn hiếp ai cần người quản sao?” Tên nhóc cầm đầu đám nhà giàu nói.

Duẩn Hạo tức giận, đang muốn ra tay giáo huấn, lại nhìn thấy có một tên nhóc nhận ra hắn là ai, cùng tên cầm đầu thì thầm vài câu.

Tên cầm đầu hiển nhiên có chút kinh ngạc đến ngây người, thanh âm run rẩy nói:

“Người.... người là vương tử?”

Đúng vậy, năm đó Duẩn Hạo vẫn chỉ là một vương tử.

Duẩn Hạo thấy thân phận bị phát hiện có chút bất mãn, hắn luôn luôn không thích thân phận vương tử của mình, hắn vốn muốn dựa vào thực lực của chính mình hành hiệp trượng nghĩa...

“Cút!” Nếu đã bị phát hiện thân phận, Duẩn Hạo chỉ có thể bất mãn hướng đám người rống một câu.

Mà những người khác hiển nhiên là sợ Duẩn Hạo, chỉ chốc lát sau liền chạy hết.

Lúc này, Duẩn Hạo mới nhớ tới Tại Trung bị đánh chỉ còn lại nửa cái mạng, vì thế bước nhanh tới, nâng Tại Trung dậy.

Tại Trung suy yếu được hắn giúp đỡ đứng lên, ánh mắt vẫn không rời khỏi Duẩn Hạo, thoáng nhìn qua trên người Duẩn Hạo phục sức đẹp đẽ cùng chính mình toàn thân bụi bẩn như vậy, vì thế cả kinh, giãy ra khỏi tay của Duẩn Hạo, bởi vì khát mà thanh âm khàn khàn:

“Ngài....đừng chạm vào ta, quần áo của ta rất bẩn....”

Ai ngờ Duẩn Hạo lại cười với cậu, như trước đưa tay ra dìu cậu, còn hỏi cậu:

“Người làm sao vậy? Trên người có bị thương nặng không?” Mặc dù Tại Trung mặt mũi dính bụi bẩn, nhưng đôi mắt trong suốt như nước kia rất xinh đẹp, Duẩn Hạo thấy liền thích, không để tâm mặt cậu đầy bùn đất.

“Ta....” Chưa kịp nói hết lời, từ bụng của Tại Trung truyền tới thanh âm “ùng ục~” một tiếng, làm cho Tại Trung xấu hổ nghĩ, muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Hi hi, người đói bụng hả?” Nói xong, tựa hồ Duẩn Hạo quyết tâm một điều gì đó, đứng lên, nói với Tại Trung:

“Người ở chỗ này chờ ta, ta sẽ quay lại ngay.” Nói xong, Duẩn Hạo liền chạy ra đường lớn.

Tại Trung tuy rằng nghi ngờ, nhưng vẫn là ngoan ngoan ngồi chờ.

Nam hài xa lạ kia đối với cậu thật tốt, làm cho cậu cảm thấy ấm áp.

Quả nhiên, không lâu sau, Duẩn Hạo liền ôm một cái gói to trở về, bên trong đều là bánh bao.

Duẩn Hạo đem bánh bao nhét vào trong lòng Tại Trung, đột nhiên thần sắc kích động nói:

“Nha, xem ra thị vệ đã phát hiện ra ta, ta phải đi trước, bằng không sẽ bị bọn họ bắt trở về.” Nói xong, Duẩn Hạo liền chạy đi, còn không quên quay đầu lại nói với Tại Trung:

“Nhớ kỹ tên của ta a, ta gọi là Trịnh Duẩn Hạo.” Nói xong, bóng người liền biến mất nơi góc đường.

Tại Trung nhìn bóng dáng Duẩn Hạo dần dần biến mất, đột nhiên cảm thấy mất mát.

“Trịnh Duẩn Hạo..... Ta nhất định sẽ nhớ kỹ tên của người...” Nhìn bánh bao ở trong lòng mình, Tại Trung lẩm bẩm.

Sau đó, Duẩn Hạo cũng bị thị vệ bắt được mang hồi cung, còn bị mẫu hậu giáo huấn một trận không thể tự tiện đi ra khỏi cung, Duẩn Hạo lúc này mới vỡ trán, nhớ tới mình đã sơ suất không làm một việc.

“Ai nha, ta đã quên không hỏi tên cậu ta?”

Mà sau đó Tại Trung cũng được hai người võ nghệ cao cường nhận làm đệ tử, cuộc sống rất cực cũng tươi đẹp hơn.

Bọn họ dạy cậu họa tranh làm thơ, múa đao dụng thương, làm cho Tại Trung một thân văn võ song toàn.

Không lâu sau, hai vị sư phụ của Tại Trung mang về một cô nhi lưu lạc tên Kim Tuấn Tú, có lẽ bởi vì đồng cảnh ngộ, dần dần hai người trở thành huynh đệ tốt, thật giống như huynh đệ ruột thịt.

Xa cách mười sáu năm.... Tại Trung không nghĩ tới gặp Xương Mân đi lạc lại ngoài ý muốn gặp lại Duẩn Hạo.

Sau khi xác định hẳn chính là Duẩn Hạo năm đó cứu mình, Tại Trung rất hưng phấn!

Nhớ tới ngày đó sớm rời đi bởi vì lo sợ không tìm được hưng phấn trong lòng, Tại Trung liền cảm thấy buồn cười.

Cho tới giờ cậu vẫn không hiểu tại sao ngày đó lại muốn chạy trốn, nếu thoải mái tiến đến tay bắt mặt mừng cùng hắn, lúc đó sẽ là tình cảnh gì?

Àn... Có lẽ Trịnh Duẩn Hạo đã sớm quên đi cậu.

Nếu nhận quen biết với hắn, có phải sẽ làm cho bản thân thất vọng?

Nói không chừng người ta cho rằng cậu có mưu đồ gây rối, trình diễn một màn ân nhân cứu mạng tiếp cận hắn, khi đó chẳng phải càng không xong?

Nha, người có thể làm cho trong lòng Kim Tại Trung ta xôn xao chỉ có Trịnh Duẩn Hạo người là người duy nhất! Tại Trung gãi gãi đầu, cố gắng không suy nghĩ tới Trịnh Duẩn Hạo.

“Phốc~” Tuấn Tú nhìn bộ dạng phiền não của Tại Trung, nhất thời cảm thấy buồn cười.

Nghe thấy tiếng cười của Tuấn Tú, Tại Trung nhất thời cảm thấy xấu hổ muốn chết, bộ dạng của mình vừa rồi cùng nữ nhân tương tự khẳng định thập phần giống nhau!

“Nha, Tuấn Tú, đừng cười!” Mặt của Tại Trung lúc này đã đỏ như trái cà chua.

“Haha, đệ chỉ không nghĩ tới thiên hạ đệ nhất đạo tặc Dạ Ly, lại lộ ra bộ dạng như vậy!” Tuấn Tú trêu chọc.

Đạo tặc?! Đúng vậy, người không nhìn lầm, là đạo tặc!

Nói năm đó kỳ thật hai vị sư phụ của Tại Trung chính là hai đạo tặc danh tiếng trên giang hồ, đặc biệt cướp của người giàu chia cho người nghèo, làm cho lũ tham quan nghe tên phải biến sắc, làm cho quan phủ không thôi đau đầu với thân trộm – Dạ Ly.

Từ sau khi bọn họ thu dưỡng Tại Trung và Tuấn Tú, rất ít khi ra ngoài hành động.

Cho đến khi Tại Trung cùng Tuấn Tú được bọn họ dạy dỗ một thân đầy bản lĩnh, Dạ Ly liền tái xuất giang hồ.

Dạ Ly này, chính là Tại Trung cùng Tuấn Tú.

Mà hai vị sư phụ của bọn họ sau khi truyền lại danh hiệu liền đi vân du tứ hải, không thấy bóng dáng.

Xâm nhập phủ đệ trộm đồ vật này nọ kì thật chỉ có mình Tại Trung, về phần Tuần Tú chịu trách nhiệm thu thập tin tức, nghiên cứu âm khí, được vật, chưa từng đi cùng Tại Trung ra ngoài hành động.

Hơn nữa, võ công của Kim Tuần Tú thực sự không được tốt cho lắm, bất luận học như thế nào cũng không xong, năm đó thiếu chút nữa làm hai vị sư phụ tức chết!

“Được rồi, chúng ta nên trở lại chủ đề chính thôi!” Tại Trung rõ ràng cố tình lãng sang chuyện khác.

“Ân, được rồi!” Nói xong, Tuần Tú liền mang ra tư liệu đã chuẩn bị đầy đủ rồi nói tiếp:

“Lần này mục tiêu của chúng là phủ Tể Tướng. Tên Lí Tú Mãn này sau lưng làm không biết bao nhiêu chuyện sai trái, đút lót, gian dân bắt người cướp của, ức hiếp dân chúng, người người đều rất căm hận, chẳng qua còn e ngại thân phận của hắn mà không dám nói.”

“Chuyện của Lí Tú Mãn ca cũng đã nghe qua, nghe nói tinh lực của hắn rất tốt, không ít nữ nhân đã bị hắn làm nhục!” Tại Trung nói.

“Cho nên ca, lấy một chút tài sản của hắn đem đi an ủi những người dân đen bị ức hiếp cũng không phải là quá đáng?” Tuần Tú khóe miệng hơi nhếch lên hàm ý cười, nói.

“Đương nhiên.” Nói xong, Tại Trung đứng dậy, cầm lấy bản đồ phủ Tể Tướng để trên bàn, hướng Tuần Tú nói, “Chờ tin tốt của ta.”

3. Chương 3

Tại Trung một thân hắc y nhắm hướng phủ Tể Tướng đi tới.

Bởi vì đã biết trước địa thế, cho nên Tại Trung thật dễ dàng len vào phủ Tể Tướng, hơn nữa thân thủ lại linh hoạt, thoắt cái đã tránh được đám thị vệ.

Cậu thần không hay quỷ không biết trộm đi một chút đồ đạc đáng giá, khi đi ngang qua nóc thư phòng, vô tình nghe được tên của Duẫn Hạo.

Cảm thấy cả kinh, Tại Trung xem tạm thời không có thị vệ nào để ý tới cậu, vì thế dừng lại, lật một khối gối trên mái, cẩn thận quan sát cùng nghe lén những kẻ trong phòng nói chuyện.

“Hừ cái tên Trịnh Duẫn Hạo kia ta đã sớm muốn diệt trừ hắn! Một ngày hắn còn tồn tại, kế hoạch của ta khó mà thực hiện được!” Bên trong là một đại quan nghiêng rằng nghiêng lợi nói, xem ra chính là Lý Tú Mãn.

“Chính là, muốn tiêu diệt hắn cũng không dễ! Vả lại trong triều hắn rất được Hoàng Thượng tín nhiệm, bên ngoài võ công lại cao cường, muốn giải quyết không phải chuyện dễ dàng!” Một viên quan khác phân tích.

“Cái tên cầu hoàng đế kia, không sao hiểu được hắn vì cái gì lại coi trọng Duẫn Hạo như vậy!” Lý Tú Mãn vì bất mãn mà than phiền một câu.

“Lý đại nhân ngài không cần phải tức giận, theo tiểu nhân, muốn tiêu diệt Trịnh vương gia cũng không phải là không có cách.” Người thứ 3 trong phòng nói.

“Nga? Vậy người nói xem, có biện pháp gì?” Lý Tú Mãn hỏi.

“Chúng ta không thể làm theo cách công khai, vậy thì ngầm ám hại hắn! Mười sáu ngày nữa là Đại thọ của Thái Hậu, chỉ cần trước đó trong cung an bài tay chân, đến lúc đó lại...” Nửa câu sau, y nói thầm vào tai của Lý Tú Mãn, cho nên Tại Trung không nghe thấy được.

“Ha ha ha! Hảo! Hảo! Phương pháp này quả nhiên tuyệt diệu! Ha ha ha!” Lý Tú Mãn nghe xong liền cười to thành những tràng dài.

Tại Trung nghe được đoạn đối thoại này trong lòng lo lắng không thôi, cậu xếp lại lát gạch ngói, sau đó vội vã rời đi.

Tuấn Tú thấy Tại Trung trở về với khuôn mặt nghiêm trọng, nhất thời bị hù dọa.

“Nha, làm sao vậy? Không thành công? Hay là bị phát hiện?” Tuấn Tú lo lắng hỏi.

“Không phải, Tuấn Tú. Vừa rồi, ta nghe được.....”

Tại Trung đem hết chuyện tình kể lại cho Tuấn Tú, mong cậu ta sẽ giúp đỡ suy nghĩ biện pháp.

“Vậy ca, huynh định làm gì?” Tuấn Tú nghe Tại Trung nói xong cũng vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Cậu biết Tại Trung rất coi trọng Duẩn Hạo, nếu khuyên huynh ấy từ bỏ việc giúp đỡ Duẩn Hạo, khẳng định không có khả năng.

“Ca cũng không biết. Nhưng mà, ca nhất định sẽ nghĩ biện pháp nói cho Duẩn Hạo biết có người muốn hại hắn!” Tại Trung vẻ mặt kiên quyết.

“Không được đâu ca, không thể tùy tiện đi nói cho hắn biết, ngộ nhỡ hắn hỏi ca vì sao lại biết chuyện này, ca định giải thích như thế nào? Hơn nữa phủ Tể Tướng vừa xảy ra mất trộm, mà ca lại trùng hợp biết chuyện này, chẳng phải thân phận của ca sẽ bị phơi bày ra ánh sáng sao?” Tuấn Tú phân tích.

“Vậy mười ngày sau, ta sẽ trà trộn vào cung...” Tại Trung còn chưa nói hết câu đã bị Tuấn Tú cắt ngang.

“Ca, hoàng cung canh phòng cẩn mật, nguy cơ thân phận bị bại lộ còn cao hơn!”

“Vậy.... Ca nên làm gì bây giờ...” Tại Trung lo âu, không suy nghĩ được biện pháp gì.

“Ca hiện tại tâm tình đang rối bời, trước hết cần tĩnh táo lại, chúng ta cần phải suy nghĩ biện pháp, dù sao cũng còn mười ngày nữa, đủ thời gian cho chúng ta.” Tuấn Tú không đành lòng, an ủi Tại Trung.

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.”

Gần đây phủ Vương gia bề bộn nhiều việc, bởi vì thiếu gia của bọn họ, chính là Xương Mân thông báo tuyển một lão sư dạy cầm.

Vài ngày trước, Xương Mân đột nhiên có hứng thú với âm luật, nói muốn học cầm, ban đầu Duẩn Hạo muốn gọi lão sư trong cung dạy cho Xương Mân, nhưng mà nghĩ lại, vẫn là không nên, hắn không muốn cùng người trong cung tiếp xúc quá nhiều, dù sao cũng bởi vì hắn được Hoàng Thượng tín nhiệm, đã sớm trở thành cái đinh trong mắt các vị đại thần, chẳng may tìm phải lão sư do bọn họ bố trí, như vậy là nguy rồi!

Nhất là Tể Tướng Lý Tú Mãn, Duẩn Hạo đã sớm biết lão luôn nghĩ biện pháp diệt trừ hắn.

Cho nên, bất kể như thế nào hắn cũng nên cẩn thận một chút.

Bất quá, nghe nói phủ Tể Tướng ba ngày trước được Dạ Ly ghé thăm, tin tức này thực làm cho hắn thấy hả lòng hả dạ.

Này Dạ Ly, cái tên rất thú vị, nghe nói y rất giỏi võ công, ngày nào đó nếu có cơ hội gặp mặt nhất định phải thử đấu tay đôi xem sao!

Khụ khụ....lạc đề...

Hắn vốn chỉ muốn tìm một nhạc sư mà thôi, không hiểu sao tin tức này lại tới tai Hoàng Thượng, kết quả Hoàng Thượng cư nhiên dán cáo thị tổ chức cuộc thi, công bố người thắng cuộc sẽ đảm nhiệm vị trí nhạc sư của Vương gia phủ....

Nguyên lai hắn định âm thầm làm chuyện này, hiện tại thì cả thành đều biết, khiến cho trận đấu thêm phần long trọng, mà hắn cũng đã mất không ít lời lẽ mới ngăn cản được Hoàng thượng tới xem thi đấu. Phải biết rằng nếu có sự xuất hiện của bậc chí tôn, trận thi đấu này không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu phần phức tạp.

Aiz, nghĩ tới liền đau đầu....

Bên kia, Tại Trung tất nhiên là rất hưng phấn với trận đấu này.

Cách đại thọ của Thái Hậu chỉ còn bảy ngày, nhưng cậu vẫn chưa nghĩ ra cách thông báo cho Duẩn Hạo biết, bây giờ thì tốt rồi, nhạc sư Vương gia phủ, nếu có thể thắng trận đấu này, nhân cơ hội đến gần Duẩn Hạo, đến lúc đó sẽ giúp hắn cảnh giác là được!

Àn, tốt lắm, Kim Tại Trung cậu tự nhận khả năng cảm nghệ cũng không tồi, hẳn là có cơ hội.

Nghĩ tới, khỏe miệng Tại Trung không khỏi giương lên, lộ ra nụ cười đầu tiên sau bao nhiêu ngày lo lắng.

Kỳ thật, càng chờ mong được gặp lại người, Duẩn Hạo...

4. Chương 4

Ngày hôm sau, trận đấu tựa như hỏa như đồ bất đầu.

Tại Trung đứng ở hàng người dự thi, thập phần cảm thấy không tự nhiên.

Nguyên nhân? Bởi vì hàng người này đa số toàn nữ tử, Tại Trung xót xa phát hiện ra nam nhân tham dự không nhiều, tính cả cậu chỉ có ba người.

Kim Tại Trung cũng không hẳn có ác cảm với nữ nhân, chính là bất cứ ai đứng giữa một hàng toàn nữ nhân ăn mặc đẹp đẽ trang điểm lộng lẫy, đều có cảm giác không được tự nhiên đi?

Các nàng rốt cuộc tới tuyển mĩ nữ hay người dạy đàn vậy?

Kỳ thật, cũng khó trách, Vương gia Trịnh Duẩn Hạo của chúng ta là nhân vật to lớn hoàn mỹ như vậy, nữ tử ngưỡng mộ hẳn không ít, lần này cáo thị do chính Hoàng Thượng ban ra, phần đông nữ tử đương nhiên muốn tranh thủ cơ hội tốt này, tiếp cận tình nhân trong mộng của các nàng!

Bên kia Duẩn Hạo cùng Xương Mân.

“Phụ thân a, người thật là thâm!” Xương Mân ngồi trên ghế, gác chân, ăn nho, ra dáng một tiểu đại nhân.

“Àn? Con muốn nói cái gì?” Duẩn Hạo nhìn bốn phía hỗn loạn, người vây quanh xem cuộc thi rất nhiều, aiz, đau đầu a đau đầu!

Hắn ghét nhất trường hợp này!

“Hắc hắc, vừa mới nghe hạ nhân nói, người dự thi tám chín phần đều là nữ nhân, chắc chắn bọn họ đều là vì phụ thân mà tới!” Xương Mân nói.

Duẩn Hạo nghe vậy ngậy ra một lúc, không thể nào...?

“Nhưng mà vẫn có vài người là nam phải không?” Duẩn Hạo mang một chút hy vọng nói.

“Có vẻ như thế! Aiz, nghĩ tới mỗi ngày phải đối mặt với một nữ nhân kỳ quái, nàng còn dạy con cảm, thiên a, mới tưởng tượng thôi đã cảm thấy thật đáng sợ!!” Xương Mân nói xong, toàn thân nổi da gà.

Duẩn Hạo không nói gì, hẳn trời không sợ đất không sợ, duy nhất sợ chính là điều này?

Nữ nhân, thật đúng là đáng sợ....

Trận đấu có người vui mừng kẻ lo âu cuối cùng cũng bắt đầu.

Trịnh Duẩn Hạo ngáp lần thứ n.

Quả đúng như lời Xương Mân nói, nữ nhân dự thi rất nhiều, hơn nữa các nàng vừa đàn vừa ra sức liếc mắt đưa tình về phía hắn, khiến cho hắn cả người không được tự nhiên.

Về phần cảm nghệ của hai nam tử kia không có gì phải nói.... đừng hiểu lầm, là chán đến không muốn nói, khiến cho Trịnh Duẩn Hạo vô cùng tuyệt vọng!

Trời ơi, chẳng lẽ thực sự phải nhận một cái mê gái... Nga không, là một nữ tử đảm đương việc dạy cầm cho Xương Mân?

Mất thấy chỉ còn một người cuối cùng, mà Duẩn Hạo cùng Xương Mân đã muốn tuyệt vọng, phần đông người xem cũng bắt đầu không kiên nhẫn, một dáng người vận bạch sam quen thuộc bước lên sân khấu, toàn bộ đều nhất thời rơi vào im lặng.

Vì sao? Chỉ vì người này một thân áo trắng như tuyết, dung mạo bất phàm, mái tóc đen mượt mà được buộc gọn ở phía sau, tóc mái rất dài, nhưng cũng không che khuất được cặp mắt to, đen láy trong suốt, làn da trắng nõn cùng đôi môi hồng nhuận thoát nhìn không giống như đã qua son phấn, người này ngoài Tại Trung ra thì còn có thể là ai?

Có phải là thần tiên không? Trong suy nghĩ của mọi người đều hiện lên câu hỏi này.

“Nha! Tại Trung ca ca!!!” Xương Mân đột nhiên nhảy dựng lên kêu một tiếng, nhóc lúc này chính là hận không thể chạy đến bên Tại Trung ca ca.

Mà Duẩn Hạo ngồi kế bên không khỏi ngây người.

Tại Trung... Tựa hồ so với lần trước còn đẹp hơn....

Tại Trung đối Xương Mân khẽ mỉm cười, sau đó ôm cầm của mình ngồi xuống, điều chỉnh tư thế, bắt đầu dạo đàn.

Động tác của Tại Trung vô cùng tao nhã, mười ngón tay nhỏ và thon dài không ngừng lướt nhẹ trên dây đàn, tiếng đàn vang dội mà dễ nghe, nên hình dung như thế nào đây? Tiếng đàn khi nhanh thì dâng trào, mà khi trầm lại như sóng biển mãnh liệt, khi lại nhẹ nhàng uyển chuyển, lộ ra một chút bi ai cô liêu, giống như toàn bộ ngọt bùi đắng cay của nhân gian cùng tụ lại một chỗ, cảm giác thực đặc biệt.

Điệu nhạc kết thúc, tất cả mọi người dường như vẫn còn đang đắm chìm trong những cung bậc cảm xúc từ tiếng đàn của Tại Trung, cho nên một hồi lâu bọn họ mới phản ứng lại, đồng thời tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

Kết quả đã có thể thấy được, về công và tư, Tại Trung đều trở thành quán quân.

Thật vất vả đợi đám người tản đi, Tại Trung lúc này mới chính thức cùng Duẩn Hạo và Xương Mân gặp mặt, Xương Mân nhanh chóng chạy về phía Tại Trung.

“Tại Trung ca ca, thật tốt quá! Huynh từ nay về sau là sư phụ của đệ! Chúng ta mỗi ngày đều có thể gặp mặt! Ha ha!” Xương Mân ôm Tại Trung, hưng phấn nói.

“Ha hử, vậy về sau cũng mong Xương Mân chỉ giáo nhiều hơn!” Tại Trung cũng khó giấu nổi hưng phấn nói.

“Nói gì vậy, là chúng ta làm phiền cậu chỉ dạy cho Xương Mân mới phải, nó không gây phiền toái cho cậu là tốt lắm rồi!” Duẩn Hạo nói.

Xương Mân nghe phụ thân nói xấu mình cũng không nổi giận, được nhìn thấy Tại Trung ca ca, thật là hưng phấn!

“Trịnh Vương gia.” Tại Trung câu nệ xưng hô một tiếng.

Mà một câu xưng hô này lại làm Duẩn Hạo không vừa ý.

“Đừng gọi ta là Vương gia, cậu về sau là thầy dạy của Xương Mân, là bằng hữu của ta, cứ gọi là Duẩn Hạo, ta cũng gọi cậu là Tại Trung, thế nào?” Ngực khí của Duẩn Hạo thật khiến cho người ta khó mà từ chối.

“Hảo, Duẩn Hạo.” Tại Trung đương nhiên cao hứng, vốn cho rằng khoảng cách của mình cùng người này rất xa, lại có thể gọi mình là bằng hữu, trong lòng cậu không ngừng tung hô.

Tại Trung bởi một câu nói của Duẩn Hạo trong lòng như nở hoa, chỉ còn thiếu mức bay lên trời, làm cho Xương Mân một bên hung hăng *BS đánh phụ thân nhà mình một phen.

(*BS: ngôn ngữ mạng TQ, viết tắt phiên âm của từ bishi, chỉ ý tứ khinh bỉ dành cho đối phương)

“Nói thật, cầm nghề của cậu thật không bình thường, rất tuyệt vời, để Xương Mân nhận cậu làm sư phụ giống như là trò cao vậy!” Duẩn Hạo nói.

“Không phải như vậy đâu? Xương Mân đáng yêu như vậy, tôi cao hứng còn không kịp.” Tại Trung cười cười nói, đột nhiên khuôn mặt lại trầm xuống, có chút buồn rầu nói:

“Chỉ là.....”

“Làm sao vậy? Gặp gì khó khăn sao?” Duẩn Hạo phản ứng theo bản năng, vội hỏi.

“Không, chính là hiện tại tôi không có chỗ nào để ở, cũng có chút phiền não!” Tại Trung đem lời kịch đã sớm chuẩn bị nói ra.

Thực xin lỗi Duẩn Hạo, tôi không có ý gạt huynh.

“Nha, chuyện này thì đơn giản, phụ thân, để Tại Trung ca ca ở nhà chúng ta là được rồi, phải không?” Xương Mân cao hứng đề nghị, như vậy là có thể hàng ngày tiếp xúc gần gũi với Tại Trung ca ca.

“Đúng vậy, Tại Trung, cậu thấy thế nào? Vào ở trong phủ nhà ta đi?” Duẩn Hạo cũng theo Xương Mân đề nghị, cùng ở dưới một mái hiên, hẳn có thể cùng Tại Trung gần gũi tiếp xúc.

“Tốt, cảm ơn huynh.” Tại Trung cười, nói.

Không thể phủ nhận, Duẩn Hạo lại vì nụ cười khuynh thành kia mà ngây dại.

Bên này Tại Trung vừa rời đi, Duẩn Hạo lập tức thay đổi thành bộ mặt nghiêm túc, tiếp theo hướng quản gia đứng một bên nói:

“Lưu quản gia, người giúp ta truyền lệnh cho huynh đệ Ảnh môn, bảo bọn họ điều tra một chút về lai lịch của Kim Tại Trung.”

“Vâng, Vương Gia.” Lão quản gia đáp ứng một tiếng, sau đó nhanh chóng rời đi.

Tại Trung, ta không phải không tin cậu.

Thực giác mách bảo cậu là người tốt, đối với phụ tử chúng ta không có ác ý. Chính là, tha thứ cho ta, Tại Trung, lòng người khó đoán, điều tra rõ ràng mới có thể chứng minh cậu là bạn hay thù.

Ảnh môn, tổ chức ở trong bóng tối do Duẩn Hạo ngầm thành lập, chuyên phụ trách thu thập tài liệu và bảo vệ Xương Mân khi cần thiết.

Tổ chức này thực sự rất thần bí, trên giang hồ không ít kẻ đã nghe danh, làm việc cũng rất nhanh rất mạnh, chính là không ai biết môn chủ của Ảnh môn là ai, vì thế ở giữa đủ mọi loại suy đoán, hình ảnh môn chủ Ảnh môn tự nhiên trở nên thần bí.

Chính là nhân vật cường đại.

Ảnh môn môn chủ thần bí như thế nào? Thân phận thật sự của hắn, trên thế giới này chỉ có ba người biết.

Người thứ nhất, đó chính là Lưu quản gia, nếu cho rằng ông chỉ là một quản gia bình thường thì quá sai lầm! Lưu quản gia tên là Lưu Tiêu, lúc trước là một sát thủ lãnh huyết khiến cho bất cứ ai nghe đến tên đều phải khiếp sợ. Một lần làm nhiệm vụ gấp mai phục, bản thân bị trọng thương, năm đó được Duẩn Hạo lúc ấy mới mười bảy tuổi cứu giúp, vì thế ông từ đó về sau thay đổi triệt để, cũng thế sống chết đi theo Duẩn Hạo.

Người thứ hai, là người phụ trách cao nhất của Ảnh môn, Triển Phi. Triển Phi nguyên là một tiểu tử nhà quê ngây thơ, một lòng muốn đến kinh thành kiếm tiền chữa bệnh cho bà nội, nhưng bởi vì quá thành thật nên đã bị kẻ khác lừa, thường xuyên bị người trong thành khi dễ.

May mắn lúc đó cậu ta được Duẩn Hạo cứu, hắn không chỉ cho cậu ta tiền đem về chữa bệnh cho bà nội, còn dạy cậu ta võ công, để cậu ta làm người thân cận. Về sau khi Duẩn Hạo có ý định thành lập Ảnh môn, người đầu tiên hắn nghĩ tới chính là Triển Phi, bởi vì cậu ta thành thật đáng tin cậy, làm việc cũng rất gọn gàng kín kẽ, đem Ảnh môn giao cho cậu ta tuyệt đối thích hợp.

Người thứ ba, là bằng hữu từ nhỏ đến lớn của Duẩn Hạo, Phác Hữu Thiên. Phác Hữu Thiên sinh ra trong một gia đình có truyền thống y học, cho nên có thể nói hắn là tử thừa phụ nghiệp, hiện tại là một Ngự y tài giỏi.

Lúc trước Duẩn Hạo lập ra tổ chức này mục đích là muốn bảo vệ Xương Môn. Bởi vì hắn là cái đinh trong mắt của nhiều vị đại thần, bản thân hắn thì không có gì đáng lo, chính là sợ sẽ liên lụy đến Xương Môn, dù sao hắn cũng không thể lúc nào cũng ở bên hải tử.

Nhưng dù thế nào, hắn vẫn rất cao hứng.

Bởi vì, hắn cùng Tại Trung lại gặp nhau, chứng minh duyên phận của bọn họ cũng không tồi đâu!

5. Chương 5

Ngày hôm sau, Tại Trung thật sự chuyển vào ở trong phủ Vương gia, hai cha con nhà kia vì chuyện này mà hưng phấn đến cả đêm không ngủ được.

Nghĩ đến Tại Trung, trong lòng Duẩn Hạo bỗng trào lên một cảm giác kì diệu, là thích phải không?

Nói thật, hắn không biết, hắn chưa từng thích người nào, lúc thành thân cũng là do bị phụ hoàng ép buộc, hắn căn bản không có cảm giác với thê tử.

Cho nên, sự xuất hiện của Tại Trung đã phá vỡ tâm tư vốn trầm lặng của hắn, tựa như có cái gì đó đi vào trong tim của hắn, tạo nên những gợn sóng.

Quên đi, cho dù không rõ, về sau sẽ có nhiều thời gian ở bên Tại Trung, cứ chậm rãi để ý tình cảm bản thân dành cho cậu ấy là được.

Cho nên ta nói, Vương gia Duẩn Hạo của chúng ta thật đúng là vô tư.

Kết quả là, Tại Trung quang minh chính đại tiến vào phủ Vương gia, mà lúc này khoảng cách đến ngày mừng thọ của Thái Hậu chỉ còn năm ngày.

Ngày đầu tiên bước vào phủ Vương gia, Tại Trung đã bắt đầu dạy học cho Xương Môn, bởi vì là ngày đầu tiên nên Tại Trung cũng không vội vàng, chỉ đơn giản là dạy Xương Môn cách nhận biết cầm tốt hay hỏng, cấu tạo của cầm, cách điều chỉnh âm sắc, cách xem cầm phổ. Bên ngoài cửa sổ, một bóng người đứng đó nhìn về mặt nghiêm túc nhưng không mất đi ôn nhu của Tại Trung, tâm lại không thể khống chế nhảy loạn.

Xoay người, Duẩn Hạo lén lút rời khỏi đó.

Trở lại thư phòng, đã thấy Lưu quản gia đứng ở đó, dường như là đang đợi hắn.

“Lưu quản gia, có chuyện gì sao?” Duẩn Hạo hỏi, hay là đã điều tra ra lai lịch của Tại Trung?

“Vương gia, đây là thứ người cần.” Dứt lời, Lưu quản gia cầm một phong thư đưa cho Duẩn Hạo.

“ Ờ, cảm ơn ông. Ông cứ lui xuống trước đi!” Duẩn Hạo nói.

(Tác giả: Bởi vì Duẩn Hạo đối với lễ nghi phiền phức thực chán ghét, cho nên hắn cầm gia nhân trong nhà xưng hô với mình là nô tài, tiểu nhân, vân vân...)

Mở ra phong thư, rút ra tờ giấy bên trong, Duẩn Hạo tỉ mỉ xem xét.

Ảnh môn không tra ra được thân phận thực sự của Tại Trung, chỉ biết cậu là một người dân bình thường, là một lão sư dạy tại một trường tư thực nào đó, chính là sau khi đến phủ Vương gia làm thầy dạy nhạc thì không còn làm ở chỗ nào khác. Cậu không biết võ, đã được người trong Ảnh môn kiểm chứng.

Với người trong triều đình cũng không có quan hệ gì.

Điều này làm cho Duẩn Hạo thở phào nhẹ nhõm, chính là tư liệu về Tại Trung không đầy đủ, không thấy nhắc đến chỗ ở hay người thân.

Từ trước đến nay, người mà Ảnh môn không thể tìm ra tư liệu đầy đủ chỉ có hai người.

Người thứ nhất là sư phụ của hắn, người thứ hai là Tại Trung, có thể nói tư liệu của hai người đó hắn đã bị động tay động chân.

Cho nên, trong tiềm thức vẫn cảm thấy, thân phận của Tại Trung tuyệt đối không đơn giản....

Ban đêm.

Vương gia phủ là nơi tao nhã, đình viện đủ loại hoa hoa thảo thảo, phòng ở được trang hoàng bằng lụa tơ tằm nhưng vẫn mang nét giản dị, hạ nhân thị vệ cũng ít, không giống như phủ đệ xa hoa của các vị quan ăn to nói lớn khác, chắc chắn sẽ có không ít tì nữ trang điểm ăn mặc xinh đẹp, làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Đương nhiên, trong thiên hạ người có cảm giác chán ghét sâu sắc như vậy cũng không có mấy người, mà Kim Tại Trung hoàn toàn chính là người như thế.

Đứng ở đình viện của Vương gia phủ, Tại Trung mơ hồ suy nghĩ.

Đột nhiên, từ sâu trong đình viện phát ra tiếng động, cậu nhất thời cảnh giác, chậm rãi cước bộ tới gần.

Đã trễ thế này, còn ai ở đây?

Đến gần nơi đó, tầm nhìn của Tại Trung nhất thời mở rộng.

Nguyên lai sau đình viện có một khoảng đất trống, lúc này như được dát bạc bởi ánh trăng sáng, Tại Trung trông thấy một người đang ở đó luyện kiếm, chính là Trịnh Duẩn Hạo.

Chỉ thấy Duẩn Hạo một thân lam sam di chuyển như đang bay lượn, tuyệt thế hảo kiếm trong tay được hắn điều khiển vung lên, thân ảnh suất khí mà oai hùng, nội lực theo động tác lay động của hắn mà phát ra, hơn nữa còn tỏa ra khí phách, làm cho Tại Trung ở một bên nhìn lên cảm thấy một trận hít thở không thông, toàn thân nóng lên, nội lực trong cơ thể không an phận làm loạn, tựa hồ muốn buộc cậu lao ra cùng Duẩn Hạo giao đấu một trận.

Duẩn Hạo, hắn thực sự rất mạnh. Tại Trung suy nghĩ, nhắm mắt lại, cố gắng điều hòa tâm tình, làm cho bản thân tĩnh táo.

Chờ đợi cho cảm giác này tan biến, Tại Trung mở mắt ra, thấy Duẩn Hạo bỗng nhiên dừng lại, hắn nhíu mày, tay nắm kiếm vung lên có chút rối loạn, tựa hồ là gặp điều gì khó khăn khiến hắn bị vướng ở nơi đó.

Duẩn Hạo quả thực là gặp khó khăn, aiz, đều do sư phụ của hắn, cho dù thường xuyên thần long kiến thủ bất kiến vĩ, dạy hắn gì đó, vô luận là nội công tâm pháp hay chiêu thức đều chỉ dạy một nửa, khiến cho hắn mỗi lần tại điểm mấu chốt đều phải dừng lại, không có đối sách.

Tại Trung suy tư một chút về chiêu thức Duẩn Hạo vừa sử dụng, ở trong đầu bắt chước phương thức vận nội công của Duẩn Hạo, sau đó cố ý lướt nhẹ qua khóm hoa bên cạnh, làm ra tiếng động, làm cho Duẩn Hạo phát hiện ra cậu.

“Ai?” Quả nhiên vừa nghe thấy tiếng động Duẩn Hạo lập tức cảnh giác, nhìn về phía phát ra tiếng động.

Nhưng mà, người xuất hiện lại khiến cho hắn kinh ngạc.

“Nha, Duẩn Hạo, thật ngại, đã quấy rầy huynh phải không?” Tại Trung có chút lúng túng nói.

“Tại Trung? Tại sao cậu lại ở đây?” Duẩn Hạo không khỏi tò mò.

“Cái kia, ngày đầu tiên nên có điểm không quen, cho nên tôi ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới sẽ đi tới chỗ này.” Tại Trung nói, này cũng chính là lời nói thật, cậu quả thực không ngủ được mới ra ngoài đi dạo.

“Nguyên lai như vậy.....” Duẫn Hạo nói, nhìn hắn lúc này không ai có thể đoán được hắn đang suy nghĩ điều gì.

Dưới ánh trăng Tại Trung trông thật huyền ảo, thật đẹp! Làm cho hắn tự cảm thấy mê muội...

“Huynh... vừa suy nghĩ gì vậy? Trông huynh có vẻ phiền não....” Không hề phát hiện ra ánh mắt quỷ dị của hắn, Tại Trung hỏi.

“Nga, cũng không có gì, chính là luyện công có điểm không thuận.” Duẫn Hạo suy nghĩ về chiêu thức của mình, vấn đề này thực làm hắn phiền toái.

“Như thế nào không thuận a? Có phải nội lực không phát ra được, dường như bị ngừng trệ?” Tại Trung hỏi.

“Đúng vậy..... Khoan đã! Tại sao cậu lại biết?” Duẫn Hạo nghi hoặc.

Tại Trung có chút hoang mang, vội lấy lý do cậu vừa sớm nghĩ ra để trả lời hắn:

“Nhà của tôi có một đệ đệ là võ sĩ, đệ ấy rất thích luyện võ, thường xuyên hành tẩu giang hồ, cũng không biết đi nơi nào tìm về một đồng bí tịch luyện võ, cho nên tôi cũng đọc không ít, chẳng qua sức khỏe không hợp nên không dám học.” Nói xong Tại Trung còn để lộ ra thần sắc cô đơn.

“A, thực xin lỗi Tại Trung!” Duẫn Hạo thấy thần sắc của Tại Trung trong lòng căng thẳng, vội nói.

“Ha hã, làm sao vậy? Huynh không cần phải xin lỗi ta đâu!” Tại Trung cười tươi nhìn Duẫn Hạo.

“Tại Trung, cậu.....có phải rất muốn luyện võ?” Duẫn Hạo nghĩ đến Tại Trung rất muốn luyện võ, nhưng do thể chất không tốt nên không thể học, cho nên mới lộ ra biểu tình như vậy.

“Cũng không phải như vậy! Thực sự nó cũng không hợp với tôi, phong thái yên ổn này có lẽ hợp với tôi hơn.” Nói xong, cậu hướng Duẫn Hạo mỉm cười.

Kỳ thực lời cậu nói cũng là thật, cậu thích cảm giác bình thản của ban ngày hơn là màn đêm u tối, nhưng cũng không hẳn là không thích, dù sao vào thời điểm đó cậu có thể giúp rất nhiều người, khiến cho cậu thỏa mãn.

Nhìn thấy biểu tình khao khát của Tại Trung, trong giây lát Duẫn Hạo đột nhiên muốn mang Tại Trung đi thật xa, đi tới nơi yên ổn, cùng nhau trải qua cuộc sống bình thản...

Đình! Trịnh Duẫn Hạo người đang suy nghĩ linh tinh cái gì vậy? Thật là....

Duẫn Hạo ảo não.

Sự thật chứng minh, Trịnh đại vương gia của chúng ta chỉ cần đứng trước mắt Tại Trung chỉ số thông minh liền giảm xuống, thậm chí cũng không giữ được sự bình tĩnh, chính là suy nghĩ điều gì đều lộ ra mặt.

Quả nhiên, tình yêu sẽ làm cho con người ta trở nên ngu ngốc...

Biểu hiện của Duẫn Hạo làm cho Tại Trung thiếu chút nữa cười không ra tiếng.

“Khụ, đề tài dường như đi quá xa rồi. Quay lại vấn đề khó khăn của huynh đi! Tôi đã từng đọc qua một cuốn nội công tâm pháp bí truyền có nhắc đến tình trạng này, phương pháp trong đó có thể sẽ hữu dụng với huynh.” Tại Trung nói, nghĩ muốn lôi thần trí của Duẫn Hạo quay về.

“Thật sao? Phương pháp gì?” Duẫn Hạo vội vàng hỏi han.

“Là như vậy...” Tại Trung đọc vài câu khẩu quyết, cũng nhắc nhở hắn phải chú ý phương hướng, sau đó làm mẫu cho hắn xem thử.

Duẫn Hạo tập trung ghi nhớ khẩu quyết Tại Trung nói cùng chiêu thức, sau đó tự mình luyện tập.

Quả nhiên, dung hợp với tâm pháp Tại Trung nói, hắn càng luyện càng như cá gặp nước, không còn cảm thấy cản trở lúc trước, hơn nữa nội lực dĩ thường thông thuận.

Tại Trung xem qua không khỏi gật đầu tán thưởng, Duẫn Hạo quả nhiên trời sinh để luyện võ, cậu chỉ đọc một lần khẩu quyết Duẫn Hạo đã có thể ghi nhớ toàn bộ, hơn nữa chỉ qua một lần đã thông hiểu đạo lý.

Về phần nội công tâm pháp Tại Trung đã nói kỳ thật chính là do hai vị sư phụ của cậu truyền lại, nếu để họ biết cậu tùy ý truyền lại cho Duẩn Hạo bộ tâm pháp này không biết có bị bọn họ bắt về làm thịt hay không....

Ai nha, mặc kệ nó! Dù sao hai vị sư phụ cũng chưa từng nói là không thể nói cho người khác biết.

Duẩn Hạo ở một bên âm thầm kinh ngạc, bộ tâm pháp này thoát nghe cảm thấy bình thường, không nghĩ tới đơn giản như vậy lại có thể giúp hắn gạt bỏ cản trở trước đó. Đương nhiên hắn không biết nội công tâm pháp của Tại Trung chủ yếu là dẫn dắt cùng phối hợp hiệu quả, bởi vậy nội lực của hắn theo bộ tâm pháp kia dẫn dắt liền khai thông.

Một cái xoay người, Duẩn Hạo thu kiếm, lập tức bước về phía Tại Trung vui vẻ nói:

“A, thành công! Cám ơn cậu, Tại Trung a.” Dứt lời, Duẩn Hạo vong tình bắt lấy tay Tại Trung.

“Àn... Không cần khách khí, có thể giúp được huynh tôi cũng rất vui.” Nhìn thấy Duẩn Hạo nắm lấy tay mình, tâm không nhịn được nhảy loạn, hơn nữa như thế nào cảm thấy mặt nóng quá?

“Ha ha....Tại Trung, đệ đệ của cậu nhất định là cao thủ rất lợi hại, ngày nào giúp tôi gặp mặt, tôi muốn tìm cậu ấy cùng bàn luận võ học.”

Tại Trung hân, hân muốn tìm đệ đệ của cậu? Tuấn Tú? Không có khả năng, cậu không bị Tuấn Tú làm thịt mới là lạ, hơn nữa võ công của Tuấn Tú cũng không được tốt.

“Ách... Nếu có cơ hội.... À đúng rồi, tại sao huynh lại gặp phải tình huống khó khăn này? Chẳng lẽ huynh mới học được một nửa?” Tại Trung nửa muốn lảng sang chuyện khác nửa vì tò mò.

“Aiz, cái này đều phải trách sư phụ tôi! Không biết người nghĩ cái gì? Lại chỉ dạy tôi một nửa tâm pháp!!” Duẩn Hạo nhin không được oán giận.

“Nga? Vậy sư phụ huynh là ai?” Tại Trung không nhịn được tò mò.

“Nói thật, tôi cũng không biết người đó là ai? Rất thần bí, đến vô ảnh đi vô tung, tôi tuy rằng là đệ tử cũng chưa từng nhìn thấy khuôn mặt thật của người đó, thường xuyên mang cái mạng che mặt, chỉ biết tên hiệu của người, Chiến Ứng.”

“Chiến Ứng.” Tại Trung trong nháy mắt ngây người.

Lẽ nào lại trùng hợp đến vậy?

“Tại Trung cậu làm sao vậy? Chẳng lẽ cậu biết sư phụ của tôi?” Duẩn Hạo nhìn Tại Trung ngây ngốc, hỏi.

“ Không..... Chẳng qua cảm thấy cái tên này thực quen tai mà thôi....” Tại Trung nói.

Duẩn Hạo nhìn bộ dạng trầm tư của Tại Trung cũng không hỏi nữa.

Tại Trung không biết bằng cách nào trở về phòng, chỉ biết trong đầu bị hai chữ “Chiến Ứng” làm cho suy nghĩ rối loạn.

6. Chương 6

Mười bảy năm trước,

Năm ấy tiểu Tại Trung sáu tuổi cùng đại ca của cậu Kim Tại Tuấn tám tuổi ở bờ sông cao hứng chơi bắt cá.

“A, Tại Tuấn ca! Ca xem, đệ bắt được rồi này!” Tiểu Tại Trung trong tay cầm một con cá nhỏ, hưng phấn hướng Tại Tuấn cách đó không xa kêu lên.

Tại Tuấn mới vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tại Trung bởi vì giữ không chặt cá nhỏ, liền trượt chân một cái ngã xuống nước, toàn thân quần áo ướt đẫm, tiểu Tại Trung lập tức “Oa” lên một tiếng khóc rống.

“A, Tại Trung, đệ có sao không?” Tại Tuấn vội chạy tới đỡ Tại Trung dậy, sau đó xem xét cậu có bị thương ở đâu hay không.

“Ô... Đại ca, con cá chạy mất...” Tại Trung ôm cổ đại ca mình, khóc lóc kể lể.

“Đừng lo, đại ca giúp đệ bắt lại được không? Ngoan đừng khóc!” Tại Tuấn cười nhẹ, giúp tiểu đệ lau đi lệ trên mặt.

“Ân... Hảo....Tại Trung không khóc!” Tiểu Tại Trung nói, Tại Tuấn trù mến sờ sờ đầu cậu.

Lúc sau, hai huynh đệ bọn họ không ngừng cố gắng, rốt cục cũng bắt được rất nhiều cá! Hai người đều rất mệt, vì thế liền nằm lên thảm cỏ bên bờ sông nghỉ ngơi.

“Tại Trung, đệ có ước mơ gì không?” Tại Tuấn nhìn lên không trung, đột nhiên ánh mắt có chút mơ màng.

“Ước mơ? Không biết! Đó là cái gì đại ca?” Tại Trung còn nhỏ hiển nhiên chưa hiểu từ này.

“Ta a, ta muốn trở thành đại hiệp, múa võ rất giỏi!” Tại Tuấn nói.

“Đại hiệp?” Tại Trung nghi hoặc.

“Đại hiệp là có thể trợ giúp rất nhiều người, có thể bảo vệ người thân, cũng có thể bảo hộ Tại Trung nga!” Tại Tuấn nói.

“Ha ha, vậy Tại Trung cũng muốn trở thành đại hiệp, Tại Trung cũng muốn bảo hộ đại ca.” Tại Trung hưng phấn nói.

“Ha ha, tốt, đến lúc đó hai huynh đệ chúng ta cùng nhau hành tẩu giang hồ! Mà... Tại Trung, đại hiệp trên giang hồ đều có danh hiệu của mình, đệ nói chúng ta nên gọi là gì?” Tại Tuấn cũng hào hứng không kém.

“Danh hiệu?” Đúng lúc này, trùng hợp có mấy con diều hâu bay phía trên bọn họ, Tại Trung cao hứng kêu lên:

“Diều hâu!”

“Ừng, cái tên không tồi.....chiến đấu....A vậy gọi là Chiến Ưng đi! Ha ha cái tên này quá tuyệt vời!” Tại Tuấn hưng phấn nói.

“Chiến Ưng? Ân, Chiến Ưng, rất êm tai, ha ha....” Tiểu Tại Trung phụ họa.

Đã mười bảy năm trôi qua, người kia là huynh sao? Đại ca...

Ngày hôm sau.

Duẩn Hạo lâm triều xong trở về liền được hạ nhân thông báo, Tại Trung cùng Xương Mân từ sáng sớm đã đến trù phòng, còn đem hạ nhân tại trù phòng đuổi ra ngoài, sau đó liền đóng cửa, đến hiện tại vẫn không thấy ra.

Nghi hoặc, Duẩn Hạo đi tới trù phòng, hắn còn chưa kịp mở cửa, cánh cửa đã được người bên trong mở ra.

“Phụ thân, người đã trở lại!” Người mở cửa chính là Xương Mân, trông thấy Duẩn Hạo, liền chạy tới ôm lấy hắn.

“Nghe hạ nhân nói con cùng Tại Trung từ sáng sớm đã trốn ở trong đó, làm chuyện gì vậy?” Duẩn Hạo hỏi.

“Hi hi, con cùng Tại Trung ca làm rất nhiều món ăn ngon! Tại Trung ca ca còn tự mình làm một bàn đồ ăn lớn, chờ phụ thân trở về cùng thưởng thức!” Xương Mân nói.

“Nấu ăn?” Duẩn Hạo có điểm ngờ ngạc, ngẩng đầu liền thấy Tại Trung đứng ở cạnh cửa.

“Ha ha, nếu không ngại có thể ném thử một chút tay nghề của tôi xem thế nào?” Tại Trung tủm tỉm cười hỏi hân.

“Ân, đương nhiên!” Duẩn Hạo cũng cười nói.

Một câu thôi, tuyệt vời! Tại Trung làm đồ ăn thật ngon không cưỡng nổi!

Duẩn Hạo ngấu nga ngấu nghiêng đồ ăn Tại Trung làm, một bên Xương Mân cũng vui đầu vào ăn.

Tại Trung nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng chợt cảm thấy thỏa mãn.

“Tại Trung, ăn rất ngon! Cậu thật lợi hại!” Duẩn Hạo vừa ăn vừa không quên ngẩng đầu tán dương.

“Ha ha, bình thường nhàn rồi, liền thích tìm hiểu cái này.” Tại Trung nói.

“Cậu đâu chỉ là một đầu bếp tầm thường, với tay nghề của cậu, đảm bảo có thể làm ăn lớn!” Duẩn Hạo nói.

“D? Tôi không có nghĩ tới chuyện này.” Tại Trung nói xong, ngẫm nghĩ.

“Ha ha, Tại Trung ca ca, ca đến nhà chúng ta làm đầu bếp lại càng lớn a! “ Xương Mân xen mồm nói một câu.

“A Xương Mân, đề nghị này cũng không tồi đâu! Ha ha...”

Nhìn cảnh tượng này, Duẩn Hạo đột nhiên cảm thấy cảm giác ấm áp trước nay chưa từng có.

Ấm áp, một cảm giác thật tốt....

Sau khi ăn xong, Tại Trung lại ra nội viện đi dạo.

Tại Trung vốn là người thích hoa cỏ, ngày hôm qua vì là buổi tối cho nên cậu không thể thấy rõ, hiện tại là ban ngày, vừa lúc có thể xem được tất cả.

Đột nhiên, Tại Trung phát hiện bên góc có một tảng thực vật kì lạ, nhìn có điểm quen mắt, chẳng lẽ là....

Nghĩ tới đây, Tại Trung ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét.

“Cỏ thất tinh?” Tuyệt đối không sai, là cỏ thất tinh! Tại Trung đã từng thấy trong sách y dược của Tuấn Tú. Tuấn Tú gần đây luôn đi tìm loại cỏ này, nhưng là tìm không thấy, bởi vì cỏ thất tinh rất khó tìm, cho nên các hiệu thuốc thông thường không có bán loại thảo dược này.

Thật tốt quá, không nghĩ tới lại tìm được cỏ thất tinh ở nơi này.

“Tại Trung, cậu đang làm gì vậy?” Duẩn Hạo tới gần, nghi hoặc hỏi.

“Duẩn Hạo, ta có thể xin huynh một yêu cầu không?” Tại Trung đột nhiên đứng lên, hướng Duẩn Hạo nói.

“Ân? Cái gì?”

“Có thể cho ta xin một ít cỏ thất tinh này được không, một bằng hữu của ta đang cần nó!” Tại Trung nhìn Duẩn Hạo, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

“Cỏ thất tinh? Đương nhiên là có thể!” Duẩn Hạo sáng khoái đáp ứng.

“A, thật sự? Cảm ơn huynh, Duẩn Hạo!” Nói xong, Tại Trung lập tức đưa tay ngắt vài lá cỏ thất tinh.

“À mà, Duẩn Hạo tại sao huynh lại có loại thảo dược này? Nghe nói rất khó tìm!!” Tại Trung một bên vội vàng hái cỏ, một bên hỏi.

“Này không phải của ta, là một bằng hữu của ta làm ngự y, hắn nói đất nơi này thích hợp trồng cỏ thất tinh, cho nên liền trồng ở đây.” Duẩn Hạo cũng giúp đỡ Tại Trung hái cỏ, trả lời.

“Nguyên lai là như vậy? Ha ha, nếu có dịp liền giới thiệu bằng hữu của huynh với bằng hữu của ta, khẳng định bọn họ sẽ rất hợp nhau.” Tùy ý nói xong, Tại Trung một bên ngắt cỏ một bên hướng Duẩn Hạo cười nói.

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy!” Nhìn thấy Tại Trung mỉm cười, tâm tình của Duẩn Hạo nhất thời như có làn gió tươi mát thổi qua, cũng hướng Tại Trung cười cười, tiếp tục giúp đỡ cậu hái cỏ.

Hình ảnh đó muốn có bao nhiêu tươi đẹp liền có bấy nhiêu tươi đẹp!

7. Chương 7

Ở bên kia, không cần tới Duẩn Hạo cùng Tại Trung giới thiệu, hai vị bằng hữu bọn họ nhắc tới đã có cơ duyên gặp nhau.

Tuần Tú từ trước đến nay thích nghiên cứu y thuật, hơn nữa bởi vì xuất thân của cậu nên luôn luôn thích làm việc thiện, thường xuyên tới những xóm nghèo giúp dân chúng chữa bệnh, khiến cho mọi người đều yêu quý.

Sáng sớm hôm nay, Tuần Tú mang theo hòm thuốc đi tới một thôn xóm hẻo lánh ở ngoại thành.

Không lường trước, Tuần Tú chưa đến nơi đã thấy từ trong thôn truyền tới tiếng kêu khóc cùng tiếng chửi mắng của nam nhân.

Trong lòng vô cùng lo lắng, Tuần Tú không chút suy nghĩ liền hướng thôn xóm chạy tới.

Chạy tới đầu thôn, cảnh tượng đập vào mắt làm cậu không khỏi tức giận.

Chỉ thấy một đám nam nhân hung hãn tay cầm dao đứng ở nơi đó, mà ở trước mặt đám người đó đều là người già, phụ nữ và trẻ em, trên những khuôn mặt khắc khổ ấy là sự sợ hãi, mỗi người đều sợ đến run rẩy, có đứa nhỏ còn bị dọa sợ tới mức lớn tiếng khóc to.

Đám lưu manh không kiên nhẫn liếc nhìn bọn họ một cái, tên cầm đầu còn không ngừng mở miệng oán giận:

“Thực con mẹ nó, xui xẻo vợ phải đám dân nghèo, chết tiệt, khóc cái gì mà khóc, ầm ỉ chết đi được!” Tên lưu manh kia hiển nhiên rất không bình tĩnh, hướng tới một tiểu hài tử mà hét lớn, làm cho hài tử kia không những không ngừng khóc, ngược lại còn khóc lớn hơn.

“Khóc cái gì mà khóc!” Nói xong, gã giơ bàn tay thô to lên, lập tức một chưởng úp xuống.

Đột nhiên, “vụt vụt” hai tiếng, chỉ nghe thấy gã lưu manh “A” to một cái, nhìn kĩ lại mới thấy trên bàn tay của gã có hai cái ngân châm.

“Đối với tiểu hài tử người cũng có thể ra tay, thật quá đáng!” Một thanh âm trong trẻo vang lên, quay đầu, đã thấy một lục y thiếu niên đứng cách đó không xa, trên mặt biểu hiện sự bất mãn cùng khinh thường.

Người đó không ai khác chính là Tuần Tú.

“Nha tiểu tử, người muốn chết sao?” Chuyện của bọn ta không cần người quản!” Một tên trong đám lưu manh bất mãn hô lớn.

“Đúng vậy, xú tiểu tử nhà người, dám dả thương lão đại của bọn ta!” Đám còn lại cũng ồn ào nói theo.

“Các anh em xông lên bắt hắn cho ta! A mụ nội nó, đau muốn chết!” Lúc này tên cầm đầu truyền xuống mệnh lệnh, đám lưu manh nhất loạt xông lên.

Tuần Tú nhất thời nóng vội, a, không nên cậy mạnh nha....

Cậu vừa nghĩ biện pháp vừa cẩn thận lui về phía sau, trong tay nắm chặt ngân châm, chờ đúng thời cơ mà tung ra.

Phương pháp này của Tuần Tú đương nhiên hữu dụng, đã có vài tên ngã xuống, nhưng vì đối phương số lượng quá nhiều, chẳng mấy chốc Tuần Tú liền bị bao vây.

Tuần Tú dưới tình thế cấp bách, đành phải kiên trì đến cùng, dùng chút võ công lặt vặt của mình đối phó với bọn cướp, chính là đám lưu manh này toàn những kẻ cường tráng, khí lực to lớn, dễ dàng đem cậu đánh tới thê thảm, trong đó có một tên vung đại đao trên tay nhắm vào Tuần Tú.

Nhất định rất đau.

Tuần Tú trong lòng kêu lên một tiếng tuyệt vọng.

Nhưng mà, đau đớn mà cậu tưởng tượng đã không xuất hiện, thay vào đó là một trận trời đất thay đổi, bản thân rơi vào một lồng ngực ấm áp.

Tuấn Tú mở to hai mắt, lập tức nhìn thấy một đôi mắt hình hoa đào ẩn hiện ý cười, chủ nhân của ánh mắt này là một nam nhân anh tuấn, bộ dáng nho nhã, đôi môi dày thoáng cười nhẹ, làm cho Tuấn Tú nhất thời không biết phản ứng ra sao, nhìn đến ngây người.

Bất quá, khi người kia mở miệng, thật làm cho Tuấn Tú muốn hung hăng đánh một cái.

“Ai nha, xem ra hôm nay ta thật may mắn! Cứu nhiên cứu được một tiểu yêu yêu!” Nói xong, còn nở một nụ cười mờ ám.

Tuấn Tú nhất thời khó thở, đang muốn mở miệng, lại bị người khác chặn lời.

“Tiểu tử nhà ngươi lại cũng muốn cản trở bọn ta! Chết tiệt! Các anh em xông lên cho ta, bắt bọn chúng lại!” Tên lưu manh cầm đầu vừa thở hổn hển vừa ra lệnh.

“Ha ha, tiểu yêu yêu, chờ ở đây nga!” Người kia buông Tuấn Tú ra, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, ngữ khí chợt trở nên âm lãnh.

“Hừ, toàn bộ xông lên đi!”

Đám lưu manh thấy khí thế này của hắc đột nhiên có một cảm giác bị áp bức, nhưng vì thể diện, tất cả bọn chúng đều giơ đao lên, xông tới chỗ hắc.

Người kia cười lạnh một tiếng, thuận thế nghiêng người tránh một đao vừa đâm tới, sau đó rất nhanh bắt lấy tay của gã lưu manh, dùng chính đao của gã đã thương những kẻ khác.

Rất nhanh, đám lưu manh này đều bị hắc đánh ngã xuống đất, tất cả vọi vàng quỳ xuống xin tha mạng rồi chập vật dều theo Lão đại của bọn chúng chạy trốn chết.

Xoay người lại, đập vào mắt hắc chính là tiểu yêu yêu vừa được hắc cứu, cậu đang kiểm tra vết thương cho người dân trong thôn, rồi từ hòm thuốc bên người lấy ra một ít thuốc mỡ bôi lên miệng vết thương.

Nga? Nguyên lai là một tiểu thầy thuốc? Ha ha.

Mang theo nụ cười sáng lạn đi qua, người nọ mở miệng nói:

“Ha ha, tiểu yêu yêu, có gì cần ta giúp không?”

Tuấn Tú vốn đang giúp người dân băng bó nghe hắc nói liền dừng tay lại, sau đó quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn người nọ một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Vì ngươi đã cứu ta, ta sẽ không so đo với ngươi, bất quá, ta muốn ngươi hiểu rõ một chuyện TA-LÀ-NAM, không cần phải gọi ta bằng cái tên ghê tởm đó!”

“Nga~” Người nọ hứng thú nhìn gương mặt tức giận đến đỏ bừng của Tuấn Tú, hỏi:

“Ngươi tên là gì?”

“Hừ! Ta gọi là Kim Tuấn Tú.” Tuấn Tú khinh miệt nói, quay đầu tiếp tục băng bó.

“Nga~ ta đã biết, tiểu yêu yêu Tuấn Tú.” – Người nọ hiển nhiên cố tình xuyên tạc.

“Nha, người này như thế nào...” Tuấn Tú quay đầu, lời mắng chửi còn chưa kịp nói ra, lại ngoài ý muốn va chạm với đôi môi của đối phương.

Một cái va chạm nhẹ nhàng, người kia cũng có chút ngạc nhiên, bất quá hắc nhanh chóng thay bằng một vẻ mặt lưu manh, sau đó nhanh chóng đứng lên.

“Ai nha, hảo thẹn thùng a! Nguyên lai tiểu yêu yêu thích ta?” Nói xong còn hướng đến Tuấn Tú vẫn còn đang ngây ngốc, lại nói:

“Nhớ kỹ, ta gọi là Phác Hữu Thiên, ha ha...!” Dứt lời, Hữu Thiên liền rời đi.

Chỉ còn lại Tuấn Tú ngồi đó, thật lâu sau cậu mới phản ứng, thậm chí rửa:

“Phác Hữu Thiên, tốt nhất đừng để ta gặp lại ngươi...”

8. Chương 8

Buổi sáng hôm nay, Duẫn Hạo bị mẫu hậu của hắn, cũng chính là đương kim thái hậu triệu vào cung.

Khăng định không có chuyện gì tốt, hắn nghĩ như thế.

Quả nhiên, sau khi làm vài động tác thỉnh an, thái hậu vô cùng thân thiết lôi kéo tay của hắn, ngữ khí cực kỳ hưng phấn nói:

“Duẫn Hạo a, vài ngày nữa là tới mừng thọ của ai gia, lúc đó sẽ có rất nhiều đại quan cùng thiên kim tiểu thư tiến cung, đến lúc đó con cùng ai gia nhìn xem có cô nương nào hợp với ý con hay không, con cảm thấy thế nào?”

Thương thiên a! Biết ngay là không có chuyện gì tốt...

“Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy bây giờ chưa phải lúc...” Duẫn Hạo còn chưa nói xong, Thái hậu đã vội cắt ngang:

“Duẫn Hạo, con đừng kiêu cố nữa, bây giờ không phải thì bao giờ mới phải? Lệ Quyên mất cũng đã lâu như vậy, hơn nữa Xương Mân cũng cần tình thương của mẹ a! Nó cũng cần có kế mẫu chiếu cố a!” Thái hậu nói, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Duẫn Hạo trong lòng không khỏi nói thầm Xương Mân mới không cần kế mẫu linh tinh gì đó, bất quá không dám nói ra miệng.

“Chính là, mẫu hậu...” Chưa nói hết câu lại bị thái hậu cắt ngang.

“Tóm lại, quyết định như vậy đi, con cũng đừng nói thêm nữa!”

Duẫn Hạo trong lòng âm thầm kêu khổ, vô kế khả thi đành phải thốt lên:

“Mẫu hậu, kỳ thật nhi thần đã có người trong lòng.”

“A?” Thái hậu nghe lời Duẫn Hạo nói liền ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh mặt mày hớn hờ nói:

“A, thật sao? Con tại sao không nói sớm, thật là! Ha ha...”

Thương thiên a, nếu không phải bắt đắc dĩ thì ta nói ra làm gì... Ngoài miệng lại nói:

“Ân, bởi vì nàng xuất thân từ một gia đình bình thường, cho nên con lo lắng mẫu hậu sẽ không chấp nhận nàng...”

Duẫn Hạo thầm nhủ trong lòng, “Con không cố ý nói dối, thương thiên a, tha thứ cho con...”

“Ha ha, ai gia không để ý đến chuyện đó đâu? Một khi đã như vậy, ngày đại thọ của ai gia hãy mang nàng ấy tiến cung, để ai gia hảo hảo xem qua, thế nào?” Trong giọng nói của Thái hậu hiển nhiên ám chỉ, con dám nói không sao?

“A..haha...nhi thần đã biết...” Xong rồi, lần này xong thật rồi, biết đi đâu tìm một nữ nhân a????

Từ trong cung đi ra tâm trạng Duẫn Hạo không khỏi buồn bực, lệnh cho cỗ kiệu đi chậm lại, chậm rãi tính toán biện pháp.

Ai, vừa rồi sao lại nghĩ ra cái biện pháp ngu ngốc đó, giờ thì tốt rồi, biết đi đâu tìm người a!!!

Thở dài, Duẫn Hạo ngẩng đầu, lại thoáng thấy thân ảnh bạch sam của Tại Trung xuất hiện, tâm tình có vẻ rất tốt, đang đi tới một nơi nào đó.

Không hiểu sao lại cảm thấy tò mò, Duẫn Hạo quyết định đi theo Tại Trung.

Tại Trung vừa đi gặp Tuần Tú trở về, nhân tiện đem cho cậu ta một ít cỗ thất tinh.

Vừa rồi nghe ngữ khí oán giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi của Tuấn Tú khi nói về tên Phác Hữu Thiên nào đó, ha ha, nói thật Tại Trung có chút ngạc nhiên, cậu chưa từng thấy bộ dạng Tuấn Tú thờ phỉ phò như vậy, Phác Hữu Thiên kia rốt cuộc là thần thánh phương nào? Cự nhiên lại có khả năng biến Tuấn Tú thành bộ dạng như vậy, ha ha....

A? Mình không nên có loại tâm trạng vui sướng này khi thấy người gặp họa, ách, nên bỏ đi thôi... – Tại Trung nghĩ.

Cách đó không xa Duẫn Hạo nhìn Tại Trung biểu tình liên tục thay đổi, cảm thán, hảo đáng yêu a!!!

Tiếp tục đi theo, dần dần Duẫn Hạo phát hiện lộ tuyến của Tại Trung có sự thay đổi.

Không phải quay về Vương phủ, mà là tới một nơi hẻo lánh.

Nơi này nghe nói có rất nhiều lưu manh, là một nơi hỗn loạn, người bình thường đối với nơi này đều tìm cách tránh xa, tại sao Tại Trung lại tới nơi này?

Vì lo sợ cho an toàn của Tại Trung, Duẫn Hạo quyết định tiếp tục đi theo cậu.

Chỉ thấy Tại Trung đi tới một ngôi miếu đồ nát, ở đó có đám trẻ nhỏ mồ côi.

Khi Duẫn Hạo nhìn thấy cảnh tượng kia chợt ngây dại.

Hắn không nghĩ tới trong kinh thành vẫn còn tồn tại một nơi như thế này, trời ạ, những đứa trẻ kia rốt cuộc đã sống như thế nào?

Bởi vì nơi Duẫn Hạo đứng hơi xa nên hắn không nghe rõ Tại Trung cùng bọn nhỏ nói cái gì.

Nhưng xem ra Tại Trung cũng thường đến đây, những đứa trẻ này đều rất thích cậu, hơn nữa đôi mắt Tại Trung còn lộ ra vẻ ôn nhu. Nhìn Tại Trung như vậy thật giống thần tiên, làm cho người khác không thể mở mắt ra được....

Tiếp theo, Tại Trung lấy từ trong ngực áo ra một xâu tiền, đưa cho đứa trẻ lớn nhất, có vẻ là đại ca của đám trẻ này.

Trong lòng Duẫn Hạo nhất thời xẹt qua một tia ám áp.

Thì ra Tại Trung là một người thiện lương như vậy.....

Vương gia phủ.

Duẫn Hạo vội vàng truyền Lưu quản gia tới thư phòng để bàn chuyện cấp bách, chính là nghĩ biện pháp đối phó với Thái Hậu.

Ngay khi Duẫn Hạo vừa thuật lại xong những lời Thái Hậu đã nói, cửa thư phòng bỗng “phanh” một tiếng bị đá văng.

Đã thấy Xương Mân đứng ở cửa cười tủm tỉm nhìn phụ thân nhà mình.

“Phụ thân, muốn tìm đối tượng không phải rất dễ dàng sao? Hi hi...”

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Tại Trung mơ màng mở mắt ra, phát hiện có một bóng người ghé vào bên giường theo dõi cậu.

“Ai?” Nháy mắt, Tại Trung sợ đến mức còn đang mơ màng liền thanh tỉnh.

“Tại Trung ca, là đệ...” Xương Mân cười tủm tỉm nói.

“Xương Mân?..... Tại sao đệ lại ở đây ” Thấy rõ là Xương Mân, Tại Trung thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí cũng trở nên ôn nhu.

“Hi hi, Tại Trung ca ca là người tốt nhất thiên hạ, phải không a~?” Xương Mân nhào vào trong lòng ngực Tại Trung làm nũng.

“Ha ha, làm sao vậy? Lại làm hỏng cái gì rồi phải không?” Tại Trung ôn nhu xoa đầu Xương Mân, hỏi.

“Hi hi, đâu có làm hỏng cái gì.... Tại Trung ca ca xinh đẹp như vậy, nếu ca ca có thể giúp phụ thân đệ giải quyết vấn đề cấp bách, ca có đáp ứng hay không?” Xương Mân thử hỏi.

Giúp Duẫn Hạo?

Tại Trung tuy không rõ bản thân có thể giúp đỡ gì, nhưng tưởng tượng đến có thể giúp đỡ Duẫn Hạo, cậu liền gật đầu nói:

“Có thể! Nhưng mà có chuyện gì vậy?”

“Hi hi hi. Tại Trung ca đáp ứng rồi không được thay đổi đâu nha! Đi thôi, đệ cùng ca đi tìm phụ thân!” Xương Mân hưng phấn nhảy xuống giường, lôi kéo Tại Trung.

“Khoan đã, đợi ta chỉnh trang lại đầu tóc một chút!” Tại Trung bắt đầu nhìn Xương Mân đang vô cùng hưng phấn.

Chỉ là, sao lại có cảm giác hình như đã đáp ứng chuyện gì kỳ quái.....

Trong đại sảnh.

Duẫn Hạo khẩn trương đến đứng ngồi không yên, tuy rằng chính hắn cũng không rõ ràng vì cái gì mà khẩn trương.

Nhớ tới đêm qua Xương Mân phá cửa xông vào nói chuyện tìm đối tượng rất đơn giản, sau đó còn đưa ra ý kiến để Tại Trung giả trang thành nữ nhân, cùng hắn vào cung yết kiến Thái Hậu, ngay cả Lưu quản gia cũng đồng tình cho đây là ý kiến không tồi (Lưu quản gia: Kỳ thực là ta muốn đi ngủ sớm một chút, bằng không sẽ còn bị quấy rầy). Cuối cùng bởi vì chính hắn cũng có tâm tư này nên liền đồng ý.

Mà hiện tại, chính là chờ Xương Mân hỏi ra kết quả.

Không biết Tại Trung có đáp ứng hay không? (Tác giả: Khó có thể tưởng tượng a, Trình lão đại lại có bộ dáng giống như tiểu nữ sinh ngây thơ chờ đợi hồi đáp..... Duẫn Hạo: Người là ai? Mang ra ngoài chém cho ta~!)

Lúc này, Xương Mân nhún chân một cái nhảy vào đại sảnh, Tại Trung cũng bước theo sau.

“Phụ thân, Tại Trung ca ca đáp ứng rồi! Cho nên người nhanh nói mọi chuyện cho huynh ấy biết đi!” Xương Mân cao hứng hướng Duẫn Hạo nói.

“Àn..? Duẫn Hạo, đã phát sinh chuyện gì?” Tại Trung tò mò hỏi rõ.

“Ách.....Tại Trung a~...” Hít sâu một hơi, hắn nói tiếp:

“Yêu cầu này với cậu có chút mạo phạm, nhưng mà ta hy vọng cậu có thể giúp ta, vào ngày đại thọ của Thái Hậu, phiền cậu giả trang thành nữ nhân cùng ta vào cung yết kiến Người.” Duẫn Hạo vẽ mặt chân thành nhìn Tại Trung.

“Vậy ta phải giúp huynh làm gì a?” Tại Trung có chút bị dọa, loại tình huống này mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cũng là biện pháp tốt để cậu có thể giúp Duẫn Hạo đề phòng những kẻ có mưu đồ xấu đối với hắn.

Duẫn Hạo đem cuộc đối thoại với Thái hậu nói cho Tại Trung biết, bắt đầu hắn không giải thích tại sao tuy có rất nhiều người nhưng lại đi nhờ cậu làm việc này.

“Tại Trung ca ca, vừa rồi ca đã đáp ứng với Xương Mân, không được đổi ý a!” Xương Mân đáng thương hề hề lôi kéo góc áo Tại Trung.

“Không phải không đáp ứng chỉ.....chỉ là.....phải mặc nữ trang...” Tại Trung có chút khó xử.

“Tại Trung, cậu có thể cố gắng được không, cậu đã đáp ứng sẽ giúp đỡ ta mà phải không?” Duẫn Hạo cũng cẩn thận lôi kéo ống tay áo của Tại Trung, hai mắt lóe quang mang. (Tác giả: a~ không phải là bị Xương Mân đồng hóa đi?)

“Được rồi...” Thật sự không thể cự tuyệt a!!!

Không thể phủ nhận, bộ dạng làm nũng của Duẫn Hạo thực sự khiến Tại Trung mềm lòng.

Vì thế hai ngày sau, Duẩn Hạo liền an bài Lưu quản gia tìm người làm nữ trang, còn Tại Trung đi theo a hoàn trong phủ học chút điệu bộ rụt rè, tư thái của nữ tử.

Cuối cùng, vì sợ bị phát hiện, Tại Trung đành phải giả làm một nữ nhân bị cầm.

Rốt cuộc, ngày thọ yến của Thái hậu được vạn người mong chờ cũng đã đến!

Đến tối cùng Lí Tú Mân định dùng biện pháp gì đối phó Duẩn Hạo? Duẩn Hạo có thể tránh được tai kiếp này hay không? Tại Trung có đủ năng lực để sắm vai một nữ nhân hay không

9. Chương 9

Thọ yến của Thái hậu buổi tối mới bắt đầu, nhưng Thái hậu muốn trước đó được nhìn thấy con dâu, cho nên lệnh cho đám người của Duẩn Hạo sớm tiến cung.

Bởi vậy, buổi chiều hôm nay, Duẩn Hạo cùng Xương Mân đã sớm chuẩn bị xong xuôi, giờ phút này đứng ở đại sảnh chờ Tại Trung.

Duẩn Hạo một thân lam sam viền đen, mái tóc dài được buộc gọn lại, làm cho hắn càng thêm anh tuấn, toàn thân tỏa ra khí thế vương giả, quả thực vô cùng phi phàm.

Về phần Xương Mân là một thân áo lục, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, thân đã cao hơn thất lưng của Duẩn Hạo, tuyệt đối nhìn không ra tiểu hài tử này mới chỉ có sáu tuổi.

Sau đó, nhân vật trọng điểm của ngày hôm nay, Tại Trung cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Không cần nhiều lời, từ giây phút Tại Trung bước ra, ở trong đại sảnh, từ lão nhân cho tới tiểu hài tử, từ Vương gia cho tới hạ nhân, tất cả đều ngây người.

Tại Trung một thân bạch sam điểm xuyến những cánh hoa màu vàng, mái tóc đen mềm mại được búi lên rồi dùng một cây trâm ngọc cố định, vẻ đẹp vừa mộc mạc lại vừa tao nhã, nguyên bản khuôn mặt xinh đẹp thanh tú lúc này lại thêm chút lạnh đạm, càng thêm vẻ thuần khiết, làn da trắng cùng đôi môi hồng nhuận càng khiến cho người khác say đắm, thiên a, thực sự rất mê người! Đây chính là mỹ nhân khuyên quốc khuyên thành a!

“Làm sao vậy? Có phải hay không... rất kì quái?” Tại Trung thấy tất cả đều nhìn cậu, không được tự nhiên hỏi.

“Tại Trung ca ca thực sự rất xinh đẹp!!! So với nhóm nữ nhân kì quái còn xinh đẹp hơn bội phần!!!!” Xương Mân chạy tới lôi kéo tay Tại Trung, nói.

“Thật không?” Có chút mơ hồ liếc Duẩn Hạo một cái.

Duẩn Hạo lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng nói:

“Tại Trung, cậu thật sự..... rất xinh đẹp...” Vẻ đẹp làm cho tim của ta không khống chế được đập nhanh, vẻ đẹp làm cho ta muốn giấu đi để những người khác không thể thấy được, muốn nó chỉ là của riêng ta...

“Duẩn Hạo...” Câu nói của Duẩn Hạo khiến Tại Trung hai má ửng hồng, không biết trả lời thế nào.

“Khụ khụ, Vương gia, đã đến giờ rồi ạ....” Lưu quản gia ngắt lời (Lưu quản gia: Quản gia ta số thật khổ a....)

“Ân, đi thôi!” Duẩn Hạo ra lệnh một tiếng, bọn họ liền xuất phát.

Xe ngựa thuận lợi tiến nhập hoàng cung, sau đó đi tới một nơi gần tấm cung của Thái hậu, lúc này đám người Duẩn Hạo mới xuống xe ngựa đi bộ đến Từ Trữ Cung.

Bất quá, chuyện này lại làm cho Duẩn Hạo siêu cấp khó chịu a!!!!

Cũng không hẳn có chuyện xấu. Chính là bất cứ nơi nào Tại Trung đi qua đều có vô số ánh mắt nhìn cậu, thậm chí có vị đại thần còn không biết lễ nghĩa nhìn cậu chằm chằm.

Thật muốn nổi giận a!!!!

Vì thế, Duẫn Hạo vươn tay đem Tại Trung ôm vào trong ngực, đồng thời dùng ánh mắt lãnh khốc thị uy đám người xung quanh, công khai biểu tình Tại Trung thuộc quyền sở hữu của mình.

Tại Trung đối với hành động bá đạo của Duẫn Hạo không hề phản kháng, còn có cảm giác như được người che chở, loại cảm giác này làm cậu không tự chủ được say mê.

Từ Trữ Cung.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Xương Mân tham kiến Hoàng nãi nãi.”

Về phần Tại Trung chỉ nghiêng mình cúi lạy một cái, không cần mở miệng nói chuyện.

“Mẫu hậu, thỉnh người tha tội cho ‘nàng’, ‘nàng’ không thể nói chuyện được.” Duẫn Hạo một bên hướng Thái hậu giải thích, một bên nhẹ nhàng quan tâm Tại Trung, giúp cậu gạt đi vài sợi tóc lòa xòa trước trán, ánh mắt vừa ôn nhu vừa thâm tình, không chỉ khiến Thái Hậu chưa từng trông qua bộ dạng đó của hắn vạn phần kinh ngạc, mà còn khiến Tại Trung vì động tác của hắn mà mặt đỏ bừng. Duẫn Hạo thấy thế cười nhẹ, Tại Trung liền giương lên đôi mắt oán giận trừng hắn một cái, động tác của hai người vô cùng thuần thực giống như hành động liếc mắt đưa tình của tình nhân, người bên ngoài nhìn thấy cũng tự nhiên cảm thấy vô cùng đẹp mắt.(T/N: == Giống cái gì mà giống....đây đích thực là liếc mắt đưa tình >.<>

“Xương Mân na~~ lại đây với Hoàng nãi nãi.” Thái hậu vẫy tay gọi Xương Mân.

“Hoàng nãi nãi!!” Xương Mân lập tức chạy tới làm nũng, ôm lấy bà nội của nhóc.

“Ha ha, Xương Mân, thành thật nói cho Hoàng nãi nãi biết, con có thích tỷ tỷ này không?” Thái hậu thử hỏi.

“Đương nhiên thích a!!! Tỷ tỷ xinh đẹp, trù nghệ lại hảo, Xương Mân rất thích tỷ tỷ a~” Xương Mân ‘khờ dại’ nói.

“Nga? Thật không?” Thái hậu nói, lập tức đứng lên hướng Tại Trung đi đến.

Tại Trung thấy thế có chút khấn trương, theo bản năng bắt lấy tay Duẫn Hạo.

Duẫn Hạo vỗ nhẹ tay cậu, dùng ánh mắt ý bảo cậu đừng lo lắng, còn có hắn ở đây.

“Tại nhi phải không? Ha ha, đến đây ngồi với ta.” Thái hậu thân thiết kéo Tại Trung qua một bên ngồi xuống.

“Ha ha, con thật sự rất xinh đẹp! Rất ít nữ tử có được khí chất như vậy, Duẫn Hạo nó thật có con mắt tinh tường a! Ha ha...” Thái hậu tán thưởng nói.

Tại Trung bên ngoài tươi cười, trong lòng đã khấn trương muốn chết.

Duẫn Hạo vội chạy qua giúp đỡ, hướng Thái hậu nói:

“Mẫu hậu, người đừng làm cho Tại nhi hoảng sợ a...”

“Yêu, người ta còn chưa thành người của con, con vội vàng bảo hộ cái gì a?” Thái hậu trêu đùa.

“Đương nhiên, Tại nhi là người con nguyện đánh đổi sinh mệnh để bảo hộ nàng a...” Duẫn Hạo không phủ nhận, còn thâm tình nói ra một câu.

Tại Trung hốt mất có chút ướt át, cho dù là giả cũng được, có thể được nghe hắn nói như vậy, là đủ rồi....

Thái hậu ngẩn người, bà không nghĩ tới Duẫn Hạo cư nhiên sẽ nói như vậy, xem ra nữ nhân tên Tại nhi này thực sự đã thay đổi Duẫn Hạo.

“Tại nhi, con thực lòng yêu Duẩn Hạo? Sẽ cùng với Duẩn Hạo sống hạnh phúc?” Thái hậu vẻ mặt hiền lành hỏi Tại Trung.

Tại Trung ngẩng đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn Thái hậu, sau đó gật đầu.

Sao lại không yêu chứ? Bắt đầu từ mười sáu năm trước, trái tim cậu đã thuộc về Duẩn Hạo.(T/N: Theo QT là “hắn liền yêu thương Duẩn Hạo”, ta chém thành thể này cho nó thêm phần ngọt ngào:v)

Duẩn Hạo cao hứng ôm lấy Tại Trung, cười đến sáng lạn.

Tại Trung a, tôi có thể coi đây là lời thật lòng của cậu được không?

Xương Mân ở một bên bội phục, ta chả nhẽ lại không biết nguyên lai hành động của phụ thân cùng Tại Trung ca ca...

Sau đó, Duẩn Hạo một mình tới thỉnh an Hoàng thượng, mà Thái hậu cũng bắt đầu chuẩn bị để tham dự yến tiệc, vì vậy Tại Trung liền dẫn Xương Mân đi ra ngự hoa viên.

Mà ở bên kia, Lí Tú Mân vừa từ thư phòng nghị sự của Hoàng thượng đi ra, trên đường đi qua ngự hoa viên, vô tình bắt gặp Tại Trung lúc này đang đứng ở đó.

Không cần nhiều lời, nhan sắc tuyệt mỹ của Tại Trung liền hấp dẫn ánh mắt của Lí Tú Mân.

Nhưng mà, đứa con của Trịnh Duẩn Hạo tại sao lại cùng ở nơi này? Mỹ nhân này rốt cục có thân phận gì?

Mang theo đầy lòng nghi vấn, Lí Tú Mân quyết định hướng Tại Trung đi tới.

10. Chương 10

Nguyên bản đang cùng Xương Mân chơi đùa vui vẻ, Tại Trung đột nhiên phát hiện ra thân ảnh của Lí Tú Mân dần hướng về phía cậu.

Trong nháy mắt, toàn bộ kinh ngạc cùng phần nộ trong lòng cùng cuộn lên ồ ạt, nhưng rất nhanh, cậu cố gắng đè nén cảm xúc của mình, nhìn về phía Lí Tú Mân.

“Vị cô nương này tại sao lại ở đây?” Lí Tú Mân đến gần, càng thêm kinh ngạc trước dung mạo hiem có của Tại Trung, vì thế cũng không biết là vô tình hay cố ý mà không nhìn thấy Xương Mân. (Mỗ Mân: Ai, trời sinh ta chính là bị *54 a....)

(*54: không nhìn, không bỏ vào mắt, lơ đi)

Xương Mân một bên đầu đầy hắc tuyến, lão già này trong mắt người chỉ có Tại Trung ca thôi a....

Tại Trung hơi hơi cúi đầu, lắc đầu, sau đó chỉ vào yết hầu của mình, biểu thị không thể nói chuyện.

Lí Tú Mân nhất thời trong lòng thở dài, thật đáng tiếc a! Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại bị câm a.... Suy nghĩ nửa ngày, Lí Tú Mân lại mở miệng nói:

“Cô nương, ngự hoa viên gió lớn, hay là cô nương cùng ta tới một đình viện cách đây không xa, tránh gió khỏi cảm lạnh.”

Tại Trung trông lòng thảm phần nộ, người coi ta là kẻ ngu ngốc sao? Trên mặt vẫn như cũ cười cười, lắc đầu tỏ ý cự tuyệt.

“Vị đại thúc này, Tại tỷ tỷ là mẫu thân tương lai của ta, chúng ta ở chỗ này chờ phụ thân, sẽ không đi đâu hết!” Xương Mân không thể nhịn được nữa, quyết định lên tiếng.

Lí Tú Mân sắc mặt trầm xuống, không nghĩ tới mỹ nhân này lại là nương tử của Trịnh Duẩn Hạo...

“Ha ha, vị cô nương này cứ theo ta, nói thể nào ta và Trịnh Vương gia cũng rất quen thuộc a....” Lời còn chưa dứt, Lí Tú Mân đã vương tay bắt lấy cổ tay Tại Trung.

“Tại tỷ tỷ!” Xương Mân thét một tiếng kinh hãi, muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Tại Trung chặn lại.

Trong mắt Tại Trung chột lóe qua một tia sát khí, nhưng cậu không dám thi triển võ công, chỉ có thể giãy dụa.

Nên làm gì đây?

Lí Tú Mẫn nhất quyết lôi kéo Tại Trung đi.

Vào đúng lúc này, một hòn đá nhỏ bay tới, chuẩn xác bắn trúng vào tay của Lí Tú Mẫn.

Lí Tú Mẫn ăn đau, vì thế liền theo phản xạ buông tay Tại Trung ra, mà Tại Trung ngay sau đó liền bị một người kéo vào trong lòng.

“Tể tướng đại nhân, ta khuyên người, tốt nhất đừng có ý đồ với người của kẻ khác!” Duẫn Hạo thanh âm trầm thấp, trong mắt tản ra sát khí, lạnh khốc vô cùng.

Trời mới biết khi nhìn thấy cậu bị Lí Tú Mẫn lôi kéo hẳn đã có bao nhiêu phần nộ cùng bao nhiêu sợ hãi, nếu hẳn chạm chân một chút chuyện gì sẽ xảy ra?

Không dám tưởng tượng, hẳn thật sự không dám tưởng tượng, chỉ mới nghĩ đến hẳn liền cảm thấy sợ hãi, sợ hãi đến phát run.

Vì thế, theo bản năng hẳn ôm Tại Trung vào trong lòng thật nhanh.

Tại Trung đưa tay ôm lại hẳn, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng an tâm.

Lí Tú Mẫn bị Duẫn Hạo phá hỏng kế hoạch của lão, trong lòng tức giận, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ tươi cười: “Vương gia, ta nghĩ ngài đã hiểu lầm...”

Lão chưa nói xong đã bị Duẫn Hạo cắt lời.

“Ta mặc kệ có phải hiểu lầm hay không, dù sao lần sau tốt nhất đừng để ta thấy lại chuyện hôm nay.” Nói xong, Duẫn Hạo một tay ôm Tại Trung, một tay kéo Xương Mân rời khỏi hoa viên.

Nhìn đám người Duẫn Hạo rời đi, Lí Tú Mẫn lộ ra một nụ cười tàn khốc.

Hừ, ta thật muốn nhìn qua đêm nay, liệu người còn có lần sau không!

Đi một đoạn đường dài, Duẫn Hạo đột ngột dừng lại, xoay người đem Tại Trung ôm vào trong lòng.

Cậu cả người ngây ngẩn.

“Thực xin lỗi, Tại Trung, tất cả là lỗi của ta, mới để cậu gặp phải chuyện này.” Dem mặt chôn trong mái tóc thơm mát mềm mại của Tại Trung, Duẫn Hạo rầu rĩ nói.

“Duẫn Hạo, tôi không phải vẫn bình an đây sao? Huynh cũng đừng tự trách...” Tại Trung trong lòng ấm áp xen lẫn ngọt ngào, đưa tay vỗ vỗ nhẹ sau lưng hẳn, bên tai Duẫn Hạo thấp giọng nói.

“Tại Trung...” Khẽ gọi tên cậu, Duẫn Hạo lẳng lặng ôm Tại Trung, thầm nghĩ muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp thêm một chút nữa.

Xương Mân bất đắc dĩ đứng bên cạnh, nghĩ “Ai, hôm nay thế nào cảm thấy mình đặc biệt giống người thừa thãi vậy???”(T/N: Tội nghiệp anh Min à:v)

Buổi tối.

Thọ yến của Thái Hậu.

Sau một màn chúc thọ Thái hậu của con cháu cùng các vị đại thần, màn biểu diễn góp vui cũng được bắt đầu.

Bình thường, các vị đại thần đều thích tìm những người quen thuộc cùng nói chuyện phiếm, đương nhiên cũng nhân cơ hội này ra sức nịnh bợ một số ít người có quyền thế trong triều.

Vì thế bất đắc dĩ, vây quanh Duẩn Hạo có không ít các vị đại thần.

Ban đầu là muốn hướng Duẩn Hạo ra mắt khuê nữ nhà mình, nhưng mà khi thấy Tại Trung ngồi bên cạnh Duẩn Hạo bọn họ liền quên đi chuyện này, nhiều người vì muốn tiếp cận cậu mà như đám ruồi muỗi vây quanh.

Duẩn Hạo cực kỳ không kiên nhẫn mà đối phó với các đại thần, còn bởi vì bị kính rượu mà hắn đã phải uống không ít, một bên còn phòng ngừa Tại Trung bị móng vuốt sói sỏ sàng, vì thế một tay của hắn vẫn không rời khỏi thắt lưng của Tại Trung (Tác giả: ta xem là Trịnh đại nhân ngài nhân cơ hội ăn đậu hũ đi?? Duẩn Hạo: ta bảo họ lão bà có gì sai??? *về mặt: người mà dám nói ta sai liền làm thịt người* Tác giả: không không không, ta nào dám nói thế...), trong lòng thầm nghĩ yến tiệc này sớm kết thúc một chút.

Về phần Xương Mân, đã sớm đi tìm bằng hữu cùng tuổi chơi đùa. (Mỗ Mân: Ít nhất ta cũng không muốn làm bóng đèn của hai vị đại nhân kia....)

Tại Trung tựa trong lòng Duẩn Hạo, mỉm cười nhiều đến mức khuôn mặt cảm thấy tê tê, mấy lão đại thần này thật phiền phức, *5555, cậu đột nhiên nhớ tới lời Tuần Tú từng nói.....

(*5555: ha ha ha ha = tiếng cười)

Tuần Tú cách đó xa xa cũng đồng thời hắt xì...

Thật vất vả dùng hết mọi lý do mới khước từ được lời mời của các đại thần, Duẩn Hạo mang theo Tại Trung tới một góc hoàng cung hẻo lánh, hai người đồng thời thở hổn hển.

“Thật ngại, Tại Trung, làm phiền cậu phải cùng tôi ứng phó với mấy người đó...” Duẩn Hạo hướng Tại Trung xin lỗi.

Tại Trung lắc đầu, nhìn Duẩn Hạo trán đầm mồ hôi, nhất thời không chút suy nghĩ, vươn tay dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán của hắn.

Duẩn Hạo hơi giật mình, giờ phút này nhìn ánh trăng mềm mại chiếu lên người Tại Trung, làm cho cậu thoát nhìn có chút mộng lung mờ ảo, thực không giống phạm nhân.

Đúng lúc này, đột nhiên Duẩn Hạo đưa tay ôm ngực, khuôn mặt trắng bệch, biểu cảm vô cùng thống khổ.

11. Chương 11

Đáng chết, lẽ nào lại là trúng độc? Chẳng lẽ... suy luận một chút, Duẩn Hạo liền đoán ra một trong những li rượu vừa rồi chắc chắn đã bị kẻ khác động thủ.

“Duẩn Hạo, huynh làm sao vậy?” Tại Trung kích động, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra.

“Tại, ta không sao.... Mau, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này...” Hắn cố nén đau đớn, nói.

“Từ từ, Duẩn Hạo, huynh đem thuốc này nuốt vào đã.” Tại Trung từ trong ngực đem ra một bình nhỏ, lấy một vài viên thuốc màu trắng giúp Duẩn Hạo nuốt xuống.

Duẩn Hạo ngoan ngoãn uống thuốc, sau đó nhanh chóng để Tại Trung dìu hắn rời đi.

Tại Trung lúc này mới bớt chút lo lắng.

Thuốc này là ‘Huyền thiên ngọc lộ hoàn’, có thể giải bách độc, do hai vị sư phụ của cậu luyện thành phát cho hai huynh đệ bọn họ dùng phòng khi cần thiết.

Tại Trung nâng Duẩn Hạo dậy, cũng nhanh chóng tìm được Xương Mân, sau đó không thông báo cho bất cứ ai mà lặng lẽ rời đi, nhanh chóng đi tới nơi Lưu quán gia đứng đợi.

Xe ngựa an toàn rời khỏi cung, lúc này trên mã xa.

“Phụ thân, người làm sao vậy?” Xương Mân lo lắng hỏi.

“Xương Mân ngoan, phụ thân không sao.” Duẩn Hạo sờ đầu Xương Mân, nói.

“Duẩn Hạo, huynh thực sự không có việc gì?” Tại Trung trong mắt tràn ngập lo lắng, hỏi.

“Thật sự, tuy không có khí lực, bất quá không có việc gì, được của cậu thật hiệu nghiệm!” Duẩn Hạo cười nhẹ.

“Ân ...” Tại Trung không nói gì, cúi đầu.

Duẩn Hạo nhìn cậu như vậy, cảm thấy có chút đau lòng, vì thế hắn vươn tay ôm lấy Tại Trung.

“Tại Trung, làm sao vậy?” Duẩn Hạo nhẹ giọng hỏi.

“Không...” Cậu còn chưa nói xong, xe ngựa đột nhiên xóc nảy.

Cách màn, truyền tới giọng nói trầm thấp ẩn chứa sát khí của Lưu quản gia:

“Duẩn Hạo, bên ngoài có mười tên hắc y nhân tới cản đường chúng ta...”

Nghe vậy, trong mắt Duẩn Hạo lóe lên sát khí cùng lo lắng.

Hắn thì không sao, nhưng còn Tại Trung cùng Xương Mân thì làm thế nào bây giờ?

Xem ra chỉ có thể đi từng bước....

“Tại Trung, cậu cùng Xương Mân ở chỗ này chờ ta.” Duẩn Hạo nói, ngữ khí khiến cho người khác không thể cự tuyệt.

“Nhưng mà...” Tại Trung nghĩ muốn ngăn cản.

“Tại Trung...” Duẩn Hạo dùng ánh mắt kiên quyết nhìn cậu.

Tại Trung không nói gì, lựa chọn thỏa hiệp, nhưng nếu lâm vào tình huống khẩn cấp, cậu nhất định sẽ ra tay.

Duẩn Hạo vỗ vỗ cánh tay Tại Trung an ủi, sau đó hắn rút ra một thanh bảo kiếm được giấu trong đệm.

Lúc này bên ngoài xe ngựa, Lưu quản gia đã cùng đám hắc y nhân giao chiến.

Duẩn Hạo cũng nhanh chóng tham chiến.

Lưu quản gia nói thế nào cũng từng là sát thủ, thân thủ tất nhiên bất phàm, chỉ thấy ông lắc mình một cái đã tránh được một kiếm của hắc y nhân, lại nhanh như chớp vung quyền, đem hắc y nhân đánh ngã.

Còn bản thân Duẩn Hạo bị trúng độc, tuy rằng đã kịp thời giải độc, nhưng nội lực không còn được như trước, bất quá hắn vẫn như cũ mặt không đỏ vung lên bảo kiếm trong tay, kiếm quang lóe lên liên lập tức có kẻ ngã xuống.

Tại Trung bên trong xe hơi hơi vén rèm lên, âm thầm quan sát tình thế bên ngoài.

Bất quá cậu không để ý thấy một hắc y nhân từ đằng sau tiếp cận xe ngựa của bọn họ.

Trong không khí truyền tới “Sưu” một tiếng, giống như tiếng roi da vung lên, lập tức “phanh” một tiếng, xe ngựa bị chệch thành đôi.

May mắn Tại Trung kịp thời phát hiện, liền kéo Xương Mân nhảy ra khỏi xe ngựa, hoàn hảo không ai bị thương.

Cách đó không xa, Duẩn Hạo nhìn thấy cảnh tượng đó, trong lòng căng thẳng, lập tức giải quyết mấy hắc y nhân bên cạnh, nhanh chóng chạy tới hướng xe ngựa.

Chỉ là, khi hắn chạy tới nơi, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Tại Trung một tay che chở Xương Mân, tay còn lại cầm một thanh kiếm tinh xảo, thân hình lướt nhẹ giữa một đám hắc y nhân. Tại Trung thân thủ nhanh nhẹn, chỉ chớp lát đã đánh ngã được hai, ba tên hắc y

nhân, chỉ là khi so chiêu cùng một hắc y nhân cầm roi, cậu dùng một tay có vẻ quá sức, xem ra hắc y nhân cầm roi là kẻ lợi hại nhất trong bọn chúng.

Duẩn Hạo tạm thời bỏ qua nghi vấn trong lòng, nhắc kiếm, gia nhập trận chiến.

Tại Trung phát hiện Duẩn Hạo gia nhập chiến cuộc, trong lòng nhất thời lo lắng, không biết hẳn thấy cậu sử dụng võ công sẽ nghĩ như thế nào?

Bất quá, cậu cũng chỉ có thể áp chế bất an trong lòng, tập trung vào hắc y nhân trước mặt.

Mà hắc y nhân cầm roi kia vừa thấy Duẩn Hạo, liền lập tức vùng roi hướng Duẩn Hạo công kích.

Qua mấy chục chiêu, Duẩn Hạo cảm thấy quả nhiên kẻ này võ công cao nhất, bất quá với khả năng của hắn, hẳn tự tin mình có thể thắng được hắc y nhân này, chẳng qua khi vùng roi kẻ này dùng lực đạo rất mạnh, Duẩn Hạo bởi vì lúc trước trúng độc, sau mấy lần ngăn cản ngọn roi vùng tới khí lực dần dần cũng yếu đi.

Xem ra, chỉ có thể dùng biện pháp khiêu chiến để kích thích thôi!

Duẩn Hạo bên miệng xẹt qua một tia cười lạnh, kiếm phong vừa chuyển, đột nhiên hướng hắc y nhân áp dụng khoái công.

Người nọ không lường trước được tình huống này, vì thế cước bộ có chút chật vật, hắn chỉ có thể ngã xuống để né tránh đường kiếm của Duẩn Hạo.

Bên kia, Tại Trung sau khi giải quyết hết đám hắc y nhân còn lại, xoay người, liền thấy một màn khiến cậu kinh hãi.

Chỉ thấy hắc y nhân bị đánh ngã xuống đất lúc này đứng lên, từ trong ngực lấy ra một bao phấn ném về phía Duẩn Hạo.

Lưu quân gia vừa mới chạy tới cũng thấy được một màn này, nhưng ông muốn ngăn cản cũng không kịp.

Thân thể của Tại Trung so với đại não phản ứng nhanh hơn, cậu ném xuống đoản kiếm trong tay, chạy tới giúp đỡ Duẩn Hạo.

Mà phần kia, lại trúng hai mắt của cậu.

12. Chương 12

“A!” Ánh mắt đột nhiên nhức nhối đau đớn, Tại Trung kêu lên một tiếng thảm thiết.

“Tại Trung!” Duẩn Hạo rống lên, thân thủ nhanh nhẹn ôm lấy Tại Trung, cũng bởi vì một khắc phân tâm này mà bị hắc y nhân cầm roi làm bị thương bên cánh tay.

Duẩn Hạo kêu lên đau đớn, nhưng hắn cũng mặc kệ, mắt hắn lúc này đã đỏ ngầu, trong tay cầm trường kiếm, một kiếm xuyên qua lồng ngực của hắc y nhân đã tung phần kia.

Về phần Tại Trung, tuy rằng mắt rất đau, nhưng cậu vẫn giữ được bình tĩnh, lấy ra vài kim châm, hướng về phía phát ra thanh âm ngọn roi vùng lên ném kim châm qua.

Hắc y nhân hiển nhiên không ngờ tới Tại Trung còn có năng lực này, nhất thời không phòng bị trúng phải kim châm của cậu, vì thế mấy huyết đạo liền bị phong bế không thể phát ra nội lực, đành phải rút quân.

“Tại Trung, Tại Trung, cậu làm sao vậy?” Duẩn Hạo nhìn Tại Trung vẻ mặt thống khổ biểu tình suy yếu, nội tâm cũng ro rút đau đớn.

“Duẩn Hạo, rất...đau...” Tại Trung đau đớn nói, giờ phút này mắt cậu vừa đau vừa ngứa, cuối cùng không chịu đựng nổi mà nhắm đi.

“Tại Trung!!!”

Hữu Thiên vừa mới từ thọ yến của Thái hậu trở về, liền bị thủ hạ của Duẩn Hạo vội vàng vàng thỉnh tới Vương gia phủ.

Ai, xem ra hôm nay không được ngủ rồi....

Được thuộc hạ của Duẩn Hạo dẫn tới phòng của hắn, Hữu Thiên vừa vào cửa, liền thấy một cảnh tượng làm cho gã suốt đời không quên.

Chỉ thấy một mỹ nhân áo trắng nằm trên giường, Duẩn Hạo ngồi bên cạnh, nắm chặt tay cậu, trong mắt của hắn ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, có yêu thương, có hối hận, có thống khổ.

Xương Mân thì đứng ở một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn giàn giụa nước mắt, miệng không ngừng gọi: “Tại Trung ca ca, Tại Trung ca ca...”, Lưu quản gia ở bên cạnh cố gắng an ủi tiểu thiếu gia nhà mình.

Quen biết Duẩn Hạo đã lâu, Hữu Thiên chưa từng nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, lúc trước khi mẫu thân của Xương Mân qua đời, hắn cũng chỉ thoáng thương tâm, chưa từng lộ ra vẻ mặt này.

Hữu Thiên vội vàng đến gần.

Duẩn Hạo phát hiện Hữu Thiên đã đến, có chút luyến tiếc buông tay Tại Trung ra, xoay người nhìn về phía Hữu Thiên, trong mắt lộ ra tia cầu xin.

“Hữu Thiên, huynh nhất định phải cứu được cậu ấy.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Hữu Thiên lập tức thu hồi vẻ bất cần thường ngày, trở nên nghiêm túc.

Một bên, ánh mắt của Duẩn Hạo nháy mắt biến thành lãnh khốc.

“Lưu quản gia, điều tra rõ ràng lai lịch của đám hắc y nhân.” Để ta biết được kẻ nào giật dây, ta nhất định khiến cho hắn thống khổ!

“Vâng, Vương gia.” Lưu quản gia nhận lệnh, lui xuống.

Hữu Thiên kiểm tra mắt của Tại Trung, phát hiện mắt của cậu bị kịch độc làm bị thương, nếu xử lý chậm trễ một chút chỉ sợ vô phương cứu chữa, thậm chí còn nguy hại đến tính mạng.

Vì thế, Hữu Thiên nhanh chóng bắt tay vào việc chữa trị.

May mắn còn cứu được, nếu không, hắn thật không dám tưởng tượng Duẩn Hạo sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

Thẳng đến khi băng bó xong vết thương cho Tại Trung, lúc này Hữu Thiên mới có thể nhẹ nhõm thở dài một hơi, đứng lên.

Duẩn Hạo đứng phía sau cũng chạy lên, còn Xương Mân sớm đã được hạ nhân dẫn đi nghỉ ngơi.

“Hữu Thiên...”

“Yên tâm đi, cậu ấy không sao, bất quá loại độc này độc tính rất mạnh, ít nhất bảy ngày sau thị lực mới có thể khôi phục.” Hữu Thiên giải thích.

“Thật sao? Cảm ơn huynh.” Duẩn Hạo tựa hồ thả lỏng không ít.

“Chúng ta là huynh đệ đã lâu, không cần nói cảm ơn!” Hữu Thiên vỗ vỗ bả vai Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo lúc này mới lộ ra chút tươi cười.

Hữu Thiên bước ra khỏi Vương phủ liền phát hiện một lực thiếu niên ngồi trước cửa.

Di? Không phải là Tiểu Yêu Yêu kia sao?

“Ta nói này Tiểu Yêu Yêu, nửa đêm rồi còn ngồi ở đây làm gì?”

Tuấn Tú trong lòng hiện rất bất an.

Tối nay là thọ yến của Thái hậu, cậu lo lắng Tại Trung ca sẽ xảy ra chuyện.

Vì thế, cậu đi tới Vương gia phủ, lại bị thị vệ ngăn cản không cho vào.
Cho nên, dù vô cùng lo lắng cho tình trạng của Tại Trung, cậu cũng chỉ có thể ngồi ở nơi này chờ tin tức.
Thẳng cho đến khi một giọng nói quen thuộc mang ngữ khí chọc ghẹo vang lên.
Tuần Tú ngẩng đầu, quả nhiên là cái tên Phác Hữu Thiên đáng ghét kia!!!
“Không được gọi ta như vậy!!” Tuần Tú khê kêu một tiếng, lại dường như nhận ra điều gì đó, hỏi:
“Người tại sao lại ở chỗ này?” Chẳng lẽ hẳn cùng người trong phủ Vương gia có quen biết.
“Vấn đề này hình như là ta hỏi cậu trước?” Hữu Thiên nhú mi.
“Người.... Ta là đến tìm người.” Tuần Tú tức giận, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của gã.
“Tìm người?” Hữu Thiên cảm thấy kì quái.
“Phải, là tìm người! Người... có quen người tên Tại Trung không?” Tuần Tú hỏi.
“Tại Trung?” Chẳng lẽ là người vừa nãy Duẫn Hạo nhắc tới.
Ha ha, thế giới này cũng thật là nhỏ....
“Không tính là quen, nhưng ta có biết người này...” Hữu Thiên nói.
“Vậy người có thể hay không mang ta vào tìm huynh ấy?” Tuần Tú hỏi.
“Hắc hắc, có thể! Bất quá trước hết cậu phải cùng ta một buổi tối...” Còn chưa nói xong, Hữu Thiên liền Tuần Tú hung hăng gõ một cái vào đầu.
“Cùng người cái đầu!” Nói xong, Tuần Tú rời đi.
“Ừ, ta còn chưa nói xong, là cùng ta đi uống rượu!” Hữu Thiên kêu lên.
Tuần Tú dừng lại cước bộ, quay đầu.
“Uống rượu?”
“Dĩ nhiên, cậu nghĩ là cái gì? Chẳng lẽ...” Hữu Thiên cười nham hiểm.
“Ta không có! Uống rượu liền uống rượu, đi!” Kéo Hữu Thiên, Tuần Tú vì xấu hổ mà đi thật nhanh.
Vì thế không thấy người nào đó cười đến sáng lạn.

13. Chương 13

Ngày hôm sau, Vương gia phủ.
Tại Trung mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện trước mắt mình một mảnh tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.
Nâng tay sờ lên mắt, phát hiện hai mắt đã bị băng kín.
Đúng rồi, ngày hôm qua, hai mắt bị thương.....
Chính là, trong lòng trào lên nỗi sợ hãi, liệu có bị mù...?
Vì thế, Tại Trung suy nghĩ muốn đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra tay phải của mình bị người khác cầm lấy.
Bàn tay này, hơi ấm này, có phải.... Duẫn Hạo?

Duẩn Hạo vẫn luôn nắm tay Tại Trung, ở bên giường chăm sóc cậu cả đêm, cho nên, Tại Trung vừa động hân liền tỉnh dậy.

“Tại Trung, cậu tỉnh rồi? Cảm giác thế nào? Có thoải mái hay không?” Duẩn Hạo đỡ Tại Trung, giúp cậu ngồi ở tư thế thoải mái.

“Duẩn Hạo, mắt của tôi....” Tại Trung hai tay bắt lấy vạt áo của Duẩn Hạo, trên khuôn mặt thể hiện sự lo âu cùng bất lực.

Duẩn Hạo đau lòng mà đem Tại Trung ôm vào trong ngực, ôn nhu nói:

“Yên tâm, không có việc gì, qua vài ngày sẽ ổn.”

“Thật không?” Tại Trung tựa vào trong lồng ngực Duẩn Hạo, cái ôm này làm cho cậu cảm thấy an tâm.

“Thật sự.” Duẩn Hạo vỗ nhẹ lên lưng Tại Trung, một lúc sau, hân mới cậu buông ra, một bàn tay ôn nhu xoa lên khuôn mặt của cậu.

“Tại Trung, về sau đừng vì ta mà làm chuyện này, cậu có biết hay không ta rất sợ hãi, sợ cậu sẽ rời xa ta, sợ rằng ta sẽ mất cậu...” Thanh âm của Duẩn Hạo trầm thấp mà run rẩy, biểu thị sự bất an.

Trong lòng Tại Trung tràn ngập ấm áp, cậu nắm lấy bàn tay của Duẩn Hạo phủ ở trên mặt, nói:

“Duẩn Hạo, là tôi không muốn thấy huynh bị thương a!”

Ai ngờ, giây tiếp theo, đáp lại Tại Trung chính là bờ môi ấm áp của Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo nhẹ nhàng hôn môi Tại Trung, một tay ôm lấy thắt lưng Tại Trung kéo cậu kề sát chính mình, một tay vẫn như cũ ôn nhu vỗ về khuôn mặt phẫn nộ, nhắm mắt lại, say mê dùng đầu lưỡi âu yếm hai phiến hoa anh đào.

Hai tay Tại Trung cũng chậm rãi vòng quanh cổ Duẩn Hạo, đôi môi hé mở, để cho Duẩn Hạo tiến vào bên trong.

Chiếc lưỡi ẩm ướt xông vào, ôn nhu mơn trớn khắp mọi nơi, câu dẫn lưỡi của cậu, làm cho cậu không thể tự điều khiển, toàn thân tựa hồ trở nên mềm nhũn.

“Duẩn Hạo, ta dẫn theo Tuấn Tú...” Phác Hữu Thiên ngây ngốc mang theo Tuấn Tú xông thẳng vào, vì thế trực tiếp sưng sốt.

Nguyên bản hai người nào đó đang ôm hôn nồng nhiệt cũng nhanh chóng tách ra, xấu hổ xấu hổ....

“Ách....ta sai lầm rồi, hai người cứ tiếp tục!” Nói xong, lại kéo Tuấn Tú chạy ra ngoài.

“Phác Hữu Thiên!!!” Duẩn Hạo gầm lên giận dữ có thể nói là kinh thiên địa quỷ.

Nguyên lai Duẩn Hạo có tố chất học sư tử hồng a, Hữu Thiên thâm nghĩ.

Tuấn Tú bên cạnh cũng hai mắt tròn trừng....

Lúc sau, để Tuấn Tú cùng Tại Trung thoải mái nói chuyện hai người kia liền đi ra chắn ở cửa.

“Ca, mắt của huynh sao rồi? Tuấn Tú ngồi xuống bên cạnh Tại Trung, khẽ kéo tay cậu, nói.

“Không có việc gì, Duẩn Hạo nói qua vài ngày sẽ ổn.” Tại Trung vỗ vỗ tay Tuấn Tú, làm cho cậu yên tâm.

“Ca, huynh quyết định ở bên cạnh Trịnh Vương gia?” Tuấn Tú nhẹ nhàng dựa vào Tại Trung, nói.

“Tuấn Tú, nói thực, huynh cũng không biết. Huynh hiểu nếu huynh ở bên cạnh Duẩn Hạo, sẽ được nhìn thấy huynh ấy nhiều hơn, hơn nữa con đường này cũng không cách nào quay lại.... Chính là, chính là huynh không muốn rời xa huynh ấy....” Nói đến cuối cùng, thanh âm của Tại Trung đã có chút nghẹn ngào.

“Được rồi, ca đừng nói nữa, cũng đừng khóc a, vạn nhất mắt lại bị thương nặng hơn thì không tốt đâu....” Tuấn Tú nghiêng người ôm Tại Trung, ngừng lại một chút, Tuấn Tú tiếp tục nói:

“Ca, dù huynh quyết định thế nào, đệ cũng nhất định ủng hộ huynh!”

“Tuấn Tú..” Tại Trung nhẹ nhàng ôm lại Tuấn Tú, giống như bọn họ từ nhỏ tới lớn, bất luận đau khổ gì đều như vậy gắn bó, giúp đỡ lẫn nhau.

“Nhưng mà ca, huynh ở lại đây phải cẩn thận a, đệ phát hiện gần đây Lí Tú Mẫn đang có ý đồ với Vương gia phủ.”

“Àn, ta đã biết...” Tại Trung nói.

Sau khi tiễn Tuấn Tú cùng Hữu Thiên rời khỏi, Duẩn Hạo trở lại phòng Tại Trung.

“Duẩn Hạo.” Nhận ra đó là Duẩn Hạo, Tại Trung gọi một tiếng.

“Làm sao vậy Tại Trung?” Duẩn Hạo hỏi, tiến lên đỡ lấy Tại Trung, giúp cậu chỉnh lại tư thế.

“Duẩn Hạo, tôi nghĩ tốt nhất tôi nên thẳng thắn với huynh, trước kia đã giấu huynh rất nhiều chuyện, tôi biết chuyện này rất không phải...” Tại Trung bắt lấy tay Duẩn Hạo, ngữ khí có chút khản trương, chính là cậu chưa nói xong đã bị Duẩn Hạo cắt ngang:

“Tại Trung, ta tin tưởng đệ, cũng không có ý định trách đệ. Chỉ cần đệ luôn ở bên ta, chuyện gì ta cũng không quan tâm, thật sự.” Duẩn Hạo nhẹ nhàng ôm lấy Tại Trung, một tay vỗ nhẹ trên lưng cậu.

Tựa vào trong lòng ngực Duẩn Hạo, Tại Trung tựa hồ bình tĩnh không ít, cậu mở miệng nói:

“Duẩn Hạo, huynh có nguyện ý nghe đệ kể chút chuyện xưa không?”

Duẩn Hạo không nói gì, chính là nắm thật chặt cánh tay của Tại Trung, một bàn tay phẩy nhẹ tóc của cậu, ngầm đồng ý cho cậu thêm dũng khí tiếp tục nói.

Vì thế, Tại Trung an tâm tựa vào lòng hắn, đem tất cả kể cho Duẩn Hạo.

Chuyện trước đây của cậu, đến lần đầu tiên hai người gặp nhau, tiếp theo là đến việc cậu trở thành Dạ Ly, mãi cho đến khi cậu vào phủ Vương gia.

Nói xong chuyện cũ, Tại Trung cúi đầu.

Duẩn Hạo vẫn như trước bị Tại Trung làm cho khiếp sợ.

Trời ạ, người này, người trong lòng hắn rốt cuộc còn muốn cho hắn bao nhiêu kinh hỉ đây?

“Tại Trung a, đệ bảo ta phải làm gì đây?” Duẩn Hạo vùi đầu vào hõm cổ Tại Trung, rầu rĩ nói.

“Duẩn Hạo...” Hơi thở nhàn nhạt của Duẩn Hạo phả vào cổ khiến cậu có chút không được tự nhiên, chính là ở phương diện khác cậu lại rất hưởng thụ loại cảm giác này.

“Tại Trung a, làm sao bây giờ? Ta giống như càng ngày càng thích đệ...” Duẩn Hạo vừa nói, vừa hôn nhẹ lên cổ thơm mát của Tại Trung. (Editor: Hạo ca a...Anh thật biết lợi dụng ==)

Mà lúc này Tại Trung đã hoàn toàn ngây dại.

“Tại Trung?” Nhận thấy Tại Trung không có phản ứng, Duẩn Hạo liền gọi một tiếng.

“Duẩn Hạo, huynh... huynh là nói thật?” Tại Trung thanh âm run rẩy lộ ra sự khản trương cùng kích động.

Nghe vậy, Duẩn Hạo ôn nhu xoa lên băng gạc đang phủ lấy hai mắt Tại Trung, dùng ngữ khí khẳng định nói:

“Đương nhiên là thật, Tại Trung... Ta mặc kệ đệ có thân phận gì, Dạ Ly cũng tốt, người bình thường cũng thế, ta yêu đệ, đây là một loại bản năng của Trịnh Duẩn Hạo đối với Kim Tại Trung, một loại tình cảm khó có thể kiềm chế..... Tại Trung, đệ có nguyện ý vĩnh viễn ở lại bên ta, để ta bảo hộ cho đệ, cũng để cho ta trở thành người quan trọng nhất đối với đệ?”

Tại Trung cố nén nước mắt sắp rơi xuống, đối Duẩn Hạo nở nụ cười thật tươi.

“Duẩn Hạo, huynh từ lâu đã là người quan trọng nhất của Tại Trung...”

“Tại Trung...” Câu trả lời của Tại Trung khiến cho nội tâm Duẩn Hạo tràn đầy ảm áp.

Hai người cầm tay ôm nhau, tại thời khắc này, bọn họ đều cảm được hạnh phúc trước nay chưa từng có.

14. Chương 14

Giữa phố xá nhộn nhịp, có hai kẻ không màng đến hình tượng bản thân cắm đầu vào ăn....

“Ta nói này Phác gạo, người xác định Trịnh vương gia sẽ không phụ ca ta chứ?” Nguyên bản đang ăn uống sôi nổi Tuấn Tú đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi.

“Yên tâm đi ~ quen biết hẵn lâu như vậy, ta còn chưa từng nhìn thấy vẻ mặt đó của hẵn bao giờ, cậu không tin tưởng Duẩn Hạo cũng phải tin tưởng ánh mắt của ta chứ!!!” Hữu Thiên buông chén, cười ha hả.

“Thiết ~ chính là bởi vì người nói là người nên ta mới không chắc chắn a!” Tuấn Tú khách sáo liếc hẵn một cái rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

“Nột, Tiểu Tú Tú sao lại có thể nói những lời khiến ta đau lòng như vậy a....” Hữu Thiên vẻ mặt bi thương, cúi đầu, không biết lấy từ đâu ra một cái khăn.

Tuấn Tú đầu đầy hắc tuyến, lập tức liền bùng nổ.

“Không-Được-Gọi-Tôi-Là-Tiểu-Tú-Tú!!”

“Tại sao? Tiểu Tú Tú nghe rất hay nha!” Mắt long lanh nhìn Tuấn Tú.

“Ta không đùa giỡn với cái tên ngu ngốc nhà ngươi!” Tuấn Tú một chưởng hướng tới Hữu Thiên, chán ghét nói.

“Ha ha, Tiểu Tú Tú theo ta hồi phủ đi! Nhà của ta có rất nhiều loại dược liệu quý hiếm!!” Chiêu này khẳng định thành công, là Tại Trung ca đã nói cho ta, hì hì....

“Thật sự?” Tuấn Tú ngây thơ nhanh chóng sập bẫy.

“Đương nhiên! Ta cam đoan sẽ khiến cậu hài lòng!” Hữu Thiên vô cùng tự tin nói.

“Vậy được rồi! Dù sao ngươi cũng không dám gạt ta!” Tiếp tục ăn a ăn....

Hữu Thiên trong lòng lớn tiếng hoan hô!!!

Ha ha, Tiểu Tú Tú, cậu nhất định trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu....(Editor: Amen ~ cầu chúa phù hộ cho một con cừu non ngây thơ đã mắc bẫy sói xám)

Phủ Tể Tướng.

Lí Tú Mẫn cười âm hiểm khi nghe thuộc hạ báo cáo.

“Vậy là, mỹ nữ ngày đó xuất hiện tại thọ yến của Thái hậu nguyên lai là nam nhân sao! Ha ha, không ngờ Trịnh Duẩn Hạo lại có loại ham mê này! Ha ha, bất quá cũng không thể phủ nhận, mỹ nhân kia thật sự rất đẹp giống như thần tiên a!!” Lí Tú Mẫn nói, khóe miệng mang theo nụ cười giảo hoạt.

“Ta đã an bài một quân cờ tốt, Trịnh Duẩn Hạo, để xem lần này mạng của ngươi còn giữ được hay không, ha ha.”

Trịnh Duẩn Hạo, lần này ta quyết đẩy ngươi vào đường tử!

...

Bình an vô sự trải qua ba ngày....

Buổi sáng hôm nay, ngàn dặm không mây, bầu trời trong xanh ...

Duẩn Hạo từ sáng sớm đã vào cung, Lưu quần gia vì phải xử lý chút sự tình nên cũng không có mặt ở Vương phủ.

Xương Mân một mình ngồi trên ghế đá trong đình viện, hai chân đung đưa, nghĩ ngợi xem nên làm gì bây giờ? Hảo nhảm chán a!

Tìm Tại Trung ca ca cùng chơi? Nhưng mà mắt của Tại Trung ca ca còn chưa khỏi, phụ thân cũng đã dặn nếu không có việc gì cần thiết thì không được làm phiền Tại Trung ca ca, để huynh ấy nghỉ ngơi nhiều hơn...

Vậy nên làm gì bây giờ a? Nha, đột nhiên thèm ăn cái gì đó a....

Ừ, ăn cái gì giờ ta? Xâu mít quả?

"Nha, thật muốn ăn xâu mít quả a!!" Nghĩ nghĩ, Xương Mân bất giác nói ra thành lời.

"Xương Mân thiếu gia, hay là để ta mang thiếu gia đi mua xâu mít quả nhé?" Người lên tiếng là Triển Phi (Tác giả: mọi người còn nhớ người này không a? Hắn chính là thủ hạ của Duẩn Hạo, người phụ trách Ảnh môn), mấy ngày này Lưu quần gia không có mặt ở phủ, Duẩn Hạo liền an bài hắn ở Vương gia phủ, bảo vệ an toàn của Tại Trung cùng Xương Mân.

"Có thể sao, Triển thúc thúc? Nhưng mà chúng ta cứ như vậy ra ngoài mà không lo lắng gì sao? Không phải phụ thân nhờ thúc thúc bảo hộ Tại Trung ca ca sao?" Xương Mân tuy rằng rất muốn ăn xâu mít quả nhưng cũng rất hiểu chuyện, hỏi han.

Nghe vậy, Triển Phi ôn hòa cười, nói:

"Không thành vấn đề, mua xâu mít quả cũng không tốn bao nhiêu thời gian, huống chi ta đã an bài không ít huynh đệ Ảnh môn canh gác ở bốn phía Vương gia phủ, Tại Trung thiếu gia tuyệt đối an toàn!"

Xương Mân nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Triển Phi thúc nói cũng đúng a, huống chi nó thực sự không chống cự được sự hấp dẫn của mít quả a....

"Được rồi! Chúng ta mau đi thôi!" Xương Mân hướng Triển Phi cười sáng lạn, sau đó nhanh chân chạy ra ngoài.

Vì thế nó đã không thấy Triển Phi ở phía sau hiện lên biểu tình thống khổ cùng áy náy.....

Cùng Triển Phi đi ra, Xương Mân phát hiện có điểm khác lạ.

Nó tuy rằng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, nhưng có thể nhận ra Triển Phi đang dẫn nó tới một nơi hẻo lánh, hoàn toàn không phải một khu chợ náo nhiệt.

"Triển Phi thúc thúc, thúc đang dẫn con đi đâu vậy?" Xương Mân nghi hoặc, mở miệng hỏi.

Triển Phi dừng lại cước bộ, nhìn về phía Xương Mân bằng ánh mắt phức tạp vạn phần.

"Xương Mân thiếu gia, thực xin lỗi..." Lập tức một con dao nhắm thẳng về phía nó.

"Nguy rồi..." Trong đầu chỉ kịp nghĩ vậy, tiếp theo trước mắt Xương Mân tối sầm lại, liền bất tỉnh nhân sự.

15. Chương 15

Wang gia phủ.

Từng tiếng đàn êm tai của Tại Trung truyền ra từ sân sau, khiến cho Triển Phi đang cước bộ vội vàng cũng phải dừng bước.

Kim lòng không được thả chậm cước bộ, Triển Phi chậm rãi đi vào sân.

Chỉ thấy Tại Trung một thân bạch sam, ngồi trong tiểu đình, mười ngón tay thon dài lướt nhẹ trên dây đàn. Người kia khí chất cao quý, động tác tao nhã cùng dung mạo như tiên sa, tuy rằng đôi mắt đã bị che đi bởi băng gạc, nhưng mà hấn cũng phi thường trong suốt linh động!

Nguyên bản Tại Trung đang gảy đàn đột nhiên dừng lại, thanh âm hơi cảnh giác hỏi:

“Ai?”

Tuy rằng hiện thời mắt không nhìn thấy, nhưng bù lại thính giác càng thêm nhanh nhạy, cho nên có người tới gần cậu có thể liền lập tức phát hiện ra.

“Thuộc hạ Triển Phi.” Triển Phi lên tiếng, ánh mắt vẫn như cũ – không ly khai Tại Trung.

Đây là người trong lòng Vương gia sao? Quả thực xinh đẹp, cùng Vương gia rất xứng đôi....

“Có chuyện gì sao?” Tại Trung buông lỏng cảnh giác, hỏi.

Lúc trước có nghe Duẩn Hạo nhắc đến người này, cũng biết hấn hiện tại được phân phó ở lại Vương gia phủ, bảo hộ cậu cùng Xương Mân.

Nhớ tới Duẩn Hạo chuyện bé xé ra to, kiên trì phải bảo hộ bộ dạng của cậu, Tại Trung liền không nhịn được cười cười.

Triển Phi càng ngây người, thế gian sao lại có người xinh đẹp dường này?

Nhưng mà, Triển Phi lại nhớ tới bà nội đã bị bắt đi của hấn, người thân duy nhất của hấn....

Thực xin lỗi, Vương gia, thực xin lỗi, Tại Trung thiếu gia....

“Tại Trung thiếu gia, xin theo tôi tới phủ Tể Tướng một chuyến, Xương Mân thiếu gia cũng được mời tới đó làm khách rồi...” Triển Phi bất buộc chính mình phải lạnh lùng, nói.

Tại Trung thân thể cứng đờ, sắc mặt nhất thời trắng bệch.

“Người... Tại sao..?” Tâm Tại Trung nguội lạnh, hấn.... Vì cái gì lại phản bội Duẩn Hạo?

“Thực xin lỗi... Tôi là bị bắt buộc....” Đột nhiên mở miệng, trước mặt người này, hấn không kìm được lòng liền nói ra sự thật....

Nghe Triển Phi nói vậy, Tại Trung cũng hiểu được hấn làm việc này cũng vì bất đắc dĩ.

Lặng im trong chốc lát, Tại Trung mở miệng nói:

“Dẫn đường đi!”

Tuấn Tú nguyên bản muốn tới Vương gia phủ thăm Tại Trung, đang vô cùng cao hứng cậu lại đột nhiên dừng bước.

Tại sao Tại Trung ca ca lại cùng một nam nhân từ Trong Vương phủ đi ra?

Lòng hiếu kỳ cùng một chút bất an trong lòng nổi lên, Tuấn Tú lén lút đi theo.

Đi mãi, mãi cho đến phủ Tể Tướng, Tuấn Tú phát hiện có điểm không thích hợp!

Phủ Tể Tướng, có thể nào...?!

Không kịp nghĩ nhiều, Tuấn Tú xoay người, lặng lẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về.

Một mình cậu khẳng định không cứu được Tại Trung ca, nếu làm không tốt còn có thể khiến Tại Trung ca bị thương, cho nên tốt nhất là đi gọi người giúp, Tại Trung ca gặp nguy hiểm!

Chỉ là, tại sao vào thời điểm khẩn cấp này, người đầu tiên cậu nghĩ tới, lại là Phác Hữu Thiên??

Nhất định là ảo giác! Mình phải đi báo cho Trịnh Duẩn Hạo mới đúng!!!

Lắc lắc đầu, Tuấn Tú hướng Vương gia phủ chạy nhanh tới.

Đại sảnh Tể Tướng phủ.

Tại nghe tám hướng, Tại Trung liền biết bốn phía xung quanh cậu đều có rất nhiều người, hơn nữa đều là cao thủ.

Thế này thật khó vượt qua, muốn thoát thân lại càng không thể.

“Mời người lại đây thật không dễ dàng, Kim Tại Trung...” Thanh âm của Lí Tú Mãn vang lên.

Lúc này lão đang ngồi ở ghế Thái sư tại đại sảnh, hai mắt híp lại, nhìn từ trên xuống dưới Tại Trung.

Ha ha, nam nhân giả dạng nữ nhân quả nhiên mang phong thái khác hẳn!

“Thả Xương Mân ra, Lí Tú Mãn.” Tại Trung bình tĩnh mở miệng.

“Thả nó cũng không thành vấn đề, dù sao có người ở đây, Trịnh Duẩn Hạo khẳng định sẽ đến, ha ha...” Lí Tú Mãn cười lớn, trong thanh âm lộ ra tia đắc ý.

“Ta sẽ không để người hại hắn!” Tựa hồ đã tính toán từ trước, vừa dứt lời, Tại Trung liền lấy ra kim châm sớm giữ trong tay, xác định vị trí Lí Tú Mãn vừa phát ra thanh âm, ném kim khâu.

Lí Tú Mãn quá sợ hãi, chặt vật xoay người, suýt nữa bị trúng kim châm.

Mạng của lão vẫn còn lớn lắm, vài cái kim châm thì làm gì được lão.

“Các người, bắt hắn cho ta!” Lí Tú Mãn tức giận, hét lên một tiếng ra lệnh, thủ hạ từ bốn phía đang ẩn nấp liền nhảy ra, hướng Tại Trung xông lên.

Nghe tiếng, Tại Trung rút ra đoản kiếm giấu sẵn trong tay áo, dùng tai xác định vị trí, đi về hướng đám người trong hậu viện đang chạy ra.

“Triển Phi, mau, đi cứu người thân của người.”

Triển Phi nghe vậy sững sốt, lập tức liếc nhìn Tại Trung cảm kích một cái, xoay người liền hướng hậu viện chạy đến.

Vừa rời trên đường đi Tại Trung đã nghe qua Triển Phi giải thích, bởi vì nhân thân của hắn bị bắt làm con tin, hắn mới bắt đắc dĩ phản bội Duẩn Hạo.

Vì thế, cậu liền lập tức nghĩ ra kế sách.

Lí Tú Mãn vì phòng ngừa cậu trốn thoát, nhất định sẽ mang hết các cao thủ của lão ra chế trụ cậu, đến lúc đó số người canh giữ nhân thân của Triển Phi cũng sẽ giảm đi, cho nên để Triển Phi nhân cơ hội này đi cứu người.

Hy vọng Triển Phi có thể nhanh chóng cứu thoát nhân thân, sau đó cũng đem Xương Mân cứu ra.

Còn cậu, có lẽ sẽ không còn cơ hội gặp lại Duẩn Hạo....

16. Chương 16

Tuấn Tú dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy tới Vương gia phủ, trùng hợp ngay tại đại môn đụng phải Duẩn Hạo cùng Hữu Thiên vừa trở về.

Vì thế, Tuấn Tú liền vội vàng đem những chuyện vừa thấy nói ra.

Tuấn Tú vừa dứt tiếng nói, Duẩn Hạo liền xoay người nhảy lên một con ngựa, như một cơn gió vút đi thật nhanh.

Hữu Thiên cũng nhảy lên một con ngựa khác, tính toán đi cùng Duẩn Hạo, ai ngờ Tuấn Tú cũng cùng hắn nhảy lên ngựa.

“Tuấn Tú, cậu...”

“Tôi cũng phải đi!” Tuấn Tú ánh mắt kiên định.

“Nhưng mà sẽ rất nguy hiểm...” Hữu Thiên lo lắng nói.

“Đó là ca ca của tôi à! Tôi nhất định phải cứu huynh ấy!” Tuấn Tú nhìn Hữu Thiên, nói.

“Được rồi...” Nói xong, Hữu Thiên vỗ lưng ngựa, rời đi.

Tuấn Tú, ta sẽ bảo vệ cậu.

Duẩn Hạo lúc này trong lòng nóng như lửa đốt, Tại Trung của hắn, Tại Trung của hắn ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì bất trắc.

Tại Trung đã vì hắn mà chịu nhiều đau khổ, tuyệt đối không thể, không thể để đệ ấy chịu bất cứ tổn thương nào nữa...

Tại Trung a, đệ nhất định phải chờ ta.... Duẩn Hạo trong lòng mặc niệm.

Ở bên này, Triển Phi đã sớm tìm ra nơi giam giữ bà nội hắn.

Nhanh chóng đánh ngất hai tên thủ vệ giữ cửa, Triển Phi nhanh đẩy cửa đi vào.

Chính là, cảnh tượng trong buồng giam khiến hắn hút một ngụm lạnh khí, thất thần nói không ra lời.

Chỉ thấy ở giữa sàn nhà là một cái hố to, bên trong hố nhưng nhúc nhúc rần động, mà phía trên được treo một cái lồng, bên trong lồng là một lão nhân đầu bạc, cũng chính là bà nội của Triển Phi.

“Ha ha, chủ nhân sớm đã lường trước ngươi sẽ làm như vậy, liền an bài một màn này nghênh đón ngươi!” Đột nhiên một giọng nói vang lên, người nói chính là một nữ tử đang từ nơi u tối bước ra.

Trên tay nữ tử cầm một sợi roi dài, vừa nói vừa ngăm đánh giá Triển Phi.

Kẻ này hẳn chính là kẻ cầm đầu đám hắc y nhân tập kích Duẩn Hạo, hắc y nhân cầm roi.

“Các ngươi.... Các ngươi thật quá đáng!” Nói xong, Triển Phi rút đại đao, hướng nữ tử chém tới.

Nữ tử bên miệng nhếch lên một nụ cười.

“Chơi cùng ngươi cũng không tồi...”

...

(Tác giả: Không biết có ai nhớ tới Xương Mân đáng yêu của chúng ta không a?)

Xương Mân bị đem về nhốt tại một gian phòng, cũng không bị tra tấn, lại còn có điểm tâm để ăn...

Nhưng mà, Xương Mân sẽ không vì một chút miếng ăn mà quên nghĩ biện pháp chạy trốn đâu! Tuy rằng những lời này là nó sau khi ăn sạch điểm tâm mới nói... (Editor: ==)

Vì thế, nó liền quỳ rạp trên mặt đất, lớn tiếng khóc hô:

“Ôi ôi, đau bụng quá, *hu hu hu hu đau bụng quá, đau bụng quá a!!!!”

(*nguyên bản chỗ này là 55555, nhưng tìm hiểu trên mạng thì 55555 = tiếng cười ha ha ha, nếu là trong tình huống này phải là tiếng khóc hu hu hu mới đúng, không hiểu sao tác giả lại để vậy, cho nên ta tự chỉnh lại một chút:d)

“Thối tiểu quỷ, chuyện gì vậy?!” Thủ vệ giữ cửa mở cửa bước vào, hiển nhiên vì Xương Mân là tiểu hài tử cũng khiến hắn buồn lòng cảnh giác.

“Hu hu hu hu, đại ca a, ta ăn nhiều đồ linh tinh, hiện tại đau bụng quá, hu hu hu hu.....” Nói xong còn liếc mạng nhỏ hai giọt lệ.

Tên thủ vệ nhìn lên bàn ăn lúc trước đầy ắp nay trống không, có điểm hắc tuyến, bất quá cũng vì thế mà tin lời Xương Mân nói.

“Thật là phiền toái, ta mang người đi nhà vệ sinh, nhanh lên!”

Vì thế, Xương Mân giả bộ cước bộ chệnh choạng đứng lên, “thất tha thất thểu” theo sát tên thủ vệ đi ra ngoài.

Phía bên Tại Trung, cậu rõ ràng càng ngày càng xuống sức, nhưng vẫn gắng kiên trì.

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn chúng nhìn thấy cậu tuy không nhìn thấy gì nhưng vẫn kiên trì không ngã xuống, đều đứng tại chỗ, không dám tiến lên.

“Đám ngu ngốc này...” Lí Tú Mân thấy vậy liền nóng vội, hướng một tay thủ hạ nháy mắt, ý bảo hẩn dùng phương pháp nào đó mau chóng hạ gục Tại Trung.

Tay thuộc hạ hiểu ý, vì thế cũng cùng với những kẻ khác nháy mắt.

Những kẻ khác nhất thời lãnh hội, vì thế bắt đầu lấy binh khí gõ vào nhau, hoặc là vỗ tay, gây ra tạp âm, làm nhiễu loạn thính giác của Tại Trung.

Quả nhiên, bởi vì bốn phía cùng phát ra tiếng động, thính giác của Tại Trung bị quấy nhiễu, trên khuôn mặt bắt đầu xuất hiện lo âu.

Lúc này, một kẻ trong đám người nhanh chóng hướng Tại Trung xuất chiêu, khi Tại Trung phát hiện ra thì chiêu lực của kẻ kia đã tới rất gần, cậu vô cùng chật vật mới tránh được, lại bị một tên khác thừa dịp đó mà tung chiêu, Tại Trung không còn khí lực để né tránh, lập tức bị chiêu này đánh trúng. Những kẻ khác nhìn thấy cậu đã bị thương, đều tiến lên chế phục cậu.

“Hừ, đem hẩn tới phòng của ta!” Lí Tú Mân nhìn Tại Trung rút cuộc cũng bị chế phục, nét mặt thả lỏng đồng thời lộ ra vẻ mặt âm hiểm.

“Vâng.” Tên thuộc hạ lĩnh mệnh, đem Tại Trung còn đang giãy giụa rời đi.

Đem Tại Trung tới phòng của Lí Tú Mân, lão liếc mắt nhìn đám thuộc hạ, toàn bộ hiểu ý đều lui ra ngoài.

“Tại sao một nam nhân lại xinh đẹp như vậy?” Lí Tú Mân mang theo ánh mắt xấu xa, một tay cầm lấy cằm của Tại Trung, nói.

Tại Trung chán ghét nghiêng đầu, muốn tránh khỏi động chạm của lão.

“Ha ha...” Lí Tú Mân ngược lại không tức giận, một tay bắt đầu xoa nắn thân thể của Tại Trung, một tay lần xuống phía dưới, nghĩ muốn cởi bỏ thất lưng Tại Trung.

“Người làm gì? Không được động vào ta!” Tại Trung kêu to một tiếng, trong lòng tràn ngập sợ hãi, cậu ra sức giãy giụa, không ngừng ngăn cản hai bàn tay xằng bậy của Lí Tú Mân.

Lí Tú Mân tức giận, vung tay tát lên mặt Tại Trung một cái.

Tại Trung chỉ cảm thấy hai lỗ tai bắt chợt “Ong” lên một tiếng, đầu óc trống rỗng, không tự giác mà ngừng giãy dụa.

“Lúc này mới ngoan.” Lí Tú Mân cười một tiếng quái dị, đè lên người cậu, tiếp tục cởi bỏ quần áo của cậu.

17. Chương 17

“Nói, Tại Trung ở nơi nào?” Duẫn Hạo chạy tới phủ Tể Tướng, vô cùng tức giận giống như một con dã thú, nhắc kiếm đại khai sát giới, lúc này hẩn nắm lấy một kẻ đã bị đánh đến trọng thương nhắc lên, hung tợn hỏi.

“Người đó..... ở... thư phòng.... Tể tướng đại nhân...” Run rẩy chỉ phương hướng, kẻ kia cảm thấy tay chân lạnh như băng, da đầu tê dại, trong đời hẩn chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế này, ánh mắt của nam nhân này thực sự lạnh khốc cùng tàn bạo.

Một kiếm giết chết kẻ kia, Duẩn Hạo vội vàng hướng về phía gã đã chỉ chạy tới.

Hành động của hắn cũng khiến cho Hữu Thiên cùng Tuần Tú theo sau không khỏi ngỡ ngàng.

“Tôi... tôi cho tới bây giờ chưa từng nhìn thấy qua bộ dáng như vậy Duẩn Hạo ca...” Hữu Thiên thì thào.

“Buông! Buông! Tên vương bát đản này!” Cách đó không xa bất ngờ truyền tới tiếng kêu gào của tiểu hài tử.

Vì thế, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong nháy mắt hiểu ra vấn đề, nhanh chóng chạy tới hướng phát ra tiếng kêu gào của Xương Mân.

Duẩn Hạo tức giận đá văng cửa phòng của Lí Tú Mãn, nhìn rõ tình huống bên trong, ánh mắt càng trở nên băng lãnh, toàn thân tỏa ra hàn khí cùng cảm giác áp bách làm cho người ta không rét mà run.

Chỉ thấy Tại Trung lúc này bị Lí Tú Mãn đặt dưới thân, nửa thân trên tuyết trắng đã lộ ra ngoài, mà Lí Tú Mãn lúc này đang mãi mê liếm láp cần cổ của cậu.

Nghe được thanh âm cửa phòng bị người ta đá văng, Lí Tú Mãn bất mãn ngẩng đầu, nguyên bản muốn giáo huấn kẻ dám phá ngang chuyện tốt của lão, bất quá khi nhìn kĩ người đứng trước mặt, toàn thân không tự chủ mà rét run.

Trịnh Duẩn Hạo...sao lại trở nên đáng sợ như thế...

Duẩn Hạo kéo theo trường kiếm đã nhuộm một màu đỏ, từng bước, từng bước, chậm rãi tới gần Lí Tú Mãn.

Lí Tú Mãn nghĩ muốn phản kháng, muốn chạy trốn, lại phát hiện ra hai chân mình giống như bị đóng đinh tại chỗ, không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể run rẩy nhìn Duẩn Hạo đang tiến tới gần.

Duẩn Hạo dễ dàng đem Lí Tú Mãn nhấc lên, sau đó hướng mặt của lão tung một nắm đấm.

Lực đạo to lớn kia liền đánh gãy cái răng của Lí Tú Mãn.

Duẩn Hạo nhìn Tại Trung bị đối đãi như vậy đã hoàn toàn mất đi lý trí, giờ phút này hắn chỉ biết không ngừng ra quyền, đem Lí Tú Mãn đánh đến bầm dập, đầu rơi máu chảy, đem hết tức giận của hắn phát tiết.

“Duẩn...Duẩn Hạo...” Tại Trung khê mở miệng gọi tên hắn, đem một chút lý trí của Duẩn Hạo kéo lại.

Đến lúc này hắn mới buông tha kẻ đã bị đánh đến không ra hình người, cởi áo khoác che lên thân thể Tại Trung, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng.

“Không sao rồi, Tại Trung, không sao rồi...” Trong mắt Duẩn Hạo lúc này tràn ngập ôn nhu nhìn Tại Trung.

“Duẩn Hạo, đệ sợ...” Cậu dựa sát vào người hắn, hưởng thụ hơi ấm quen thuộc, Tại Trung thầm nghĩ giây phút này hảo hảo mà ỷ lại Duẩn Hạo.

“Ngoan, có ta ở đây, không sao đâu...” Khê vỗ về, Duẩn Hạo hướng trán Tại Trung hôn nhẹ như an ủi, hai tay cũng ôm chặt người trong lòng mình.

Nhìn cậu yếu ớt dựa vào ngực mình, Duẩn Hạo ở trong lòng thề rằng từ nay về sau nhất định sẽ không để Tại Trung phải chịu thương tổn, hắn nhất định sẽ yêu thương cậu, làm cho cậu cả đời hạnh phúc.

“Duẩn Hạo, chúng ta về nhà được không...?” Tại Trung đưa ra yêu cầu, hắn lập tức đồng ý, dù sao hắn cũng không muốn đứng ở nơi này nữa.

“Hảo, chúng ta về nhà...” Duẩn Hạo ôm lấy Tại Trung không quay đầu li khai.

Hữu Thiên cùng Tuần Tú ở bên kia cũng thuận lợi cứu được Xương Mân.

Lại nói tới khi hai người bọn họ chạy tới cứu Xương Mân, thấy một kẻ có vẻ là thị vệ đang ra sức lôi kéo Xương Mân đi tới nơi nào đó, mà Xương Mân hai tay ôm chặt một cây cột sống chết cũng không chịu đi cùng hắn.

Hữu Thiên thấy thế, nhanh chóng xông lên hạ gục gã thị vệ kia, sau đó, sự tình liền đơn giản như vậy được giải quyết.

“Hữu Thiên thúc thúc, Tuần Tú ca ca!” Xương Mân hét lên, đồng thời bổ nhào vào trong lòng Tuần Tú.

Ân, bởi vì Tuần Tú là đệ đệ của Tại Trung, cho nên Xương Mân liền vì thế thích Tuần Tú...

Hữu Thiên bên cạnh vẻ mặt hắc tuyến: dựa vào cái gì gọi Tuần Tú là ca ca mà hắn lại là thúc thúc, chẳng lẽ hắn già đến vậy sao....?

“Bởi vì thúc là bằng hữu của phụ thân, mà Tuần Tú ca ca lại là đệ đệ của Tại Trung ca ca, xưng hô tự nhiên không giống nhau.” Nhìn ra vẻ rối rắm Hữu Thiên, Xương Mân hảo tâm giải thích.

Hữu Thiên oán niệm, Trịnh Duẫn Hạo ta phải tuyệt giao với ngươi!!!!

Ngược lại, bên Triển Phi lại không được may mắn như thế.

Triển Phi vì lo lắng cho bà nội mà phân tâm, liền bị nữ tử kia đả thương.

Mắt thấy Triển Phi sắp không chống đỡ được, khóe miệng nữ tử không khỏi nổi lên một mặt cười lạnh.

Tử y nữ tử tới gần Triển Phi, đang định bồi cho hắn một chưởng trí mạng, không ngờ tới Triển Phi đột nhiên nhảy lên, lấy tốc độ nhanh như chớp lách mình đến phía sau nàng, một dao hạ gục tử y nữ tử.

Mà tiếp theo, Triển Phi vì mệt mỏi mà gục xuống, phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp ngất đi.

Bởi vì đã nghe Tại Trung cùng Xương Mân nói qua cho nên Hữu Thiên cùng Tuần Tú khi nhìn thấy cảnh tượng ở phòng giam cũng không mấy sửng sốt, hai người lập tức đem tử y nữ tử, Triển Phi cùng bà nội của hắn trở về Vương gia phủ.

Duẫn Hạo phân phó Hữu Thiên cùng Tuần Tú giải quyết vấn đề của Triển Phi, còn hắn dẫn đầu mang theo Tại Trung cùng Xương Mân hồi phủ.

18. Chương 18

Trở về Vương gia phủ, Xương Mân liền bị hạ nhân mang đi tắm rửa nghỉ ngơi, mà Duẫn Hạo lập tức bế Tại Trung về phòng.

Thẳng đến khi đem Tại Trung đặt ở trên giường, Duẫn Hạo lúc này mới xoay người phân phó hạ nhân mang tới một chậu nước ấm.

Nước ấm được hạ nhân mang tới, Duẫn Hạo ra hiệu cho bọn họ lui xuống, tự mình cầm khăn mặt, nhúng nước, vắt khô, nhẹ nhàng lau mặt Tại Trung cùng vết cắn ở cổ cậu do Lí Tú Mãn để lại. Duẫn Hạo không kìm lòng được mà xoa xoa lên cần cổ Tại Trung, nơi đó có hồng ngân màu nhàn nhạt, nhìn nó Duẫn Hạo không khỏi đau lòng cùng phẫn nộ.

“Duẫn Hạo.... A...” Nguyên bản cảm thấy động tác kì quái của Duẫn Hạo, Tại Trung lên tiếng gọi hắn, bất ngờ Duẫn Hạo cúi xuống, dùng sức hôn lên cần cổ của cậu, làm cho cậu nhất thời không phòng bị, kinh hô một tiếng.

Không ngừng mút vào, gặm cắn, thẳng cho đến khi hôn ngân kia trở nên rõ ràng hơn, Duẫn Hạo lúc này mới bằng lòng dừng lại. Nhưng mà, sau khi rời khỏi cổ Tại Trung, Duẫn Hạo ngay lập tức ấn môi mình lên đôi môi hồng nhuận của cậu, không ngừng khiêu khích hai hàm răng của cậu, tung hoành khắp nơi trong miệng cậu.

Tại Trung nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn của hắn, hai tay cũng tự nhiên đưa lên vòng qua cổ Duẫn Hạo.

Không biết bao lâu, chỉ biết Duẫn Hạo không ngừng thay đổi góc độ hôn cậu thật sâu, hơi thở càng ngày càng yếu ớt, chỉ biết bản thân bị Duẫn Hạo hôn đến mức trước mắt biến thành màu đen, cũng sắp bị hôn đến ngất đi, lúc này Duẫn Hạo mới đành lòng buông tha.

Duẫn Hạo kéo Tại Trung qua gắt gao ôm vào trong ngực, khẽ nói bên tai cậu:

“Thật tốt quá, thật tốt quá, Tại Trung không có rời xa ta, đệ vẫn còn ở đây, còn ở đây...”

“Duẩn Hạo...” Tại Trung giờ phút này không nói ra lời, Duẩn Hạo, con người tràn ngập khí phách vương giả kia, thế nhưng bởi vì cậu mà thất thố, mà yếu đuối đến nhường này.

“Tại Trung, đều là lỗi của ta, nếu không phải tại ta, đệ cũng sẽ không phải ba phiên bốn lượt gặp nguy hiểm, đều là ta không tốt, ta vô dụng không bảo vệ được đệ, thực xin lỗi, Tại Trung, thực xin lỗi.” Duẩn Hạo càng ôm chặt Tại Trung, thống khổ nói.

“Không! Không phải là lỗi của huynh! Duẩn Hạo, huynh đừng tự trách mình...” Tại Trung vội vàng sờ lên mặt Duẩn Hạo, lại bị hấn một phen bắt lấy tay.

“Tại Trung, Tại Trung của ta, đệ bảo ta nên làm gì bây giờ...”

Hai người cứ như vậy ôm nhau, một hồi lâu Duẩn Hạo mới hơi đẩy Tại Trung ra, ôn nhu hỏi:

“Tại Trung đệ có đói không? Để ta đi sai người làm cho đệ chút đồ ăn.” Nói xong, Duẩn Hạo xuống giường, xoay người muốn rời đi lại bị Tại Trung bắt ngờ ôm chặt thắt lưng, nhất thời kinh ngạc, dừng cước bộ.

“Nếu... nếu đệ thật sự bị Lí Tú Mẫn... huynh...huynh có vứt bỏ đệ hay không?” Thanh âm người phía sau tràn đầy sợ hãi, Duẩn Hạo trong lòng tê rần, xoay người ôm lấy thắt lưng cậu, một tay ấn lên cổ cậu, thô bạo hôn lên môi Tại Trung.

Hắn trừng phạt cậu, trừng phạt cậu đối với hắn không có tín nhiệm!

Nụ hôn này quá mức thô bạo, Duẩn Hạo đem môi Tại Trung cắn mạnh, nhất thời, mùi máu tươi tràn ngập nơi khoang miệng, Duẩn Hạo lúc này mới buông cậu ra.

Nhìn đến hai cánh hoa hồng nhuần của cậu bị cắn đến chảy máu Duẩn Hạo lại cảm thấy hối hận, vừa rồi hắn dùng sức hơi quá, lấy tay nhẹ xoa lên môi Tại Trung, thở dài một hơi, Duẩn Hạo đem Tại Trung ôm vào trong ngực.

“Tại Trung, chỉ cần đệ nhớ rõ, ta yêu đệ, vô luận thân phận của đệ ra sao, hay bộ dạng biến thành như thế nào đi chăng nữa, ta vẫn yêu đệ, sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi, Tại Trung, ta yêu đệ, cũng sẽ vĩnh viễn chỉ yêu mình đệ...”

“Duẩn Hạo, đệ cũng rất yêu huynh, đệ không muốn rời xa huynh, huynh cũng ngàn vạn lần không được rời xa đệ...” Tại Trung ôm Duẩn Hạo, nói.

“Sẽ không như thế, ta vĩnh viễn không rời xa đệ, Tại Trung, về sau ta nhất định sẽ bảo vệ đệ thật tốt, sẽ không để chuyện như ngày hôm nay xảy ra nữa...” Duẩn Hạo hứa hẹn, trong lòng cũng thầm tính toán một kế hoạch.

Lí Tú Mẫn, lần này ta sẽ không tiếp tục bỏ qua cho người đâu....

19. Chương 19

Ngày hôm sau, Triển Phi tới gặp Duẩn Hạo.

Trong thư phòng, Triển Phi vừa tới liền “cộp” một tiếng quỳ xuống, thần sắc thống khổ nói:

“Vương gia, ta biết mình đã làm chuyện không thể tha thứ, ta nguyện ý lấy cái chết để tạ tội, chỉ hy vọng Vương gia có thể thay ta hảo hảo chiêu cố bà nội của ta.” Nói xong, liền dập đầu.

Nghe vậy, Duẩn Hạo chưa kịp mở miệng trả lời, nhưng Tại Trung đang tựa trong lòng Duẩn Hạo đã khản trương nói:

“Triển Phi, người là do bất đắc dĩ, người thân bị bắt làm con tin mới phải làm vậy, sao thể coi đó là có tội được?” Thanh âm trong suốt của Tại Trung lộ ra sự quan tâm, trên khuôn mặt biểu hiện lo lắng, khiến cho Triển Phi trong lòng vô cùng cảm động, hướng ánh mắt biết ơn nhìn cậu một lúc lâu.

Duẩn Hạo bởi vì ánh mắt Triển Phi mà có chút ghen tức, vì thế ho nhẹ một tiếng, đem chú ý của Triển Phi gọi trở về.

“Ta sẽ không chiếu cố bà nội của người...” Duẩn Hạo mở miệng nói.

“Vương gia?!” Triển Phi cả kinh, nhưng Tại Trung lại cười không nói.

Cậu biết là Duẩn Hạo cố ý.

“Người tự mình chiếu cố đi...” Duẩn Hạo nói tiếp.

“Vương gia... Đây...” Triển Phi còn muốn nói gì đó.

“Không cần nhiều lời, ta cho người cơ hội lập công chuộc tội, người có chấp nhận hay không?” Duẩn Hạo nghiêm túc nói, lúc này toàn thân hắn tỏa ra khí thế Vương giả, thực làm cho người khác phải cam nguyện khuất phục.

“Ta nguyện ý.” Triển Phi nói.

“Tốt lắm, ta cho người hai ngày trở về hảo hảo an ủi bà nội, hai ngày sau trở lại đây phục mệnh.” Duẩn Hạo nói.

“Tạ ơn Vương gia.” Triển Phi cung kính nói, trong lòng âm thầm phát thệ từ nay về sau nguyện trung thành với Vương gia, hơn nữa...Chân thành chúc phúc Vương gia cùng Tại Trung thiếu gia trăm năm hạnh phúc.

“Vậy lui ra đi!” Duẩn Hạo lên tiếng.

“Vâng.” Triển Phi đứng dậy, lưu luyến liếc nhìn Tại Trung một cái, liền lui xuống.

Về phần Tại Trung bởi vì mắt bị thương chưa khôi phục, cho nên không phát hiện ra ánh mắt của Triển Phi.

Nhưng đối lại Duẩn Hạo lại là một bụng đầy hờn dỗi.

“Tại Trung, ta thật sự muốn đem đệ giấu đi.” Ôm chặt Tại Trung, Duẩn Hạo thản nhiên tựa lên trên mái tóc thơm mát của cậu, rầu rĩ nói.

“Đi? Làm sao vậy?” Tại Trung ngơ ngác.

“Ta muốn đem đệ giấu đi, không cho bất luận kẻ nào được nhìn thấy vẻ đẹp của đệ, chỉ muốn Tại Trung của ta chỉ thuộc về một mình ta!” Duẩn Hạo bá đạo nói.

Lời nói thẳng của Duẩn Hạo khiến cho Tại Trung đỏ mặt, trong lòng vô cùng ngọt ngào, nhưng mà vẫn nghi vấn tại sao đột nhiên Duẩn Hạo lại đột nhiên nói ra những lời này.

“Duẩn Hạo, sao đột nhiên huynh lại nói vậy?” Tại Trung hỏi.

“Ai, không có gì, ta chỉ nói linh tinh thôi...” Duẩn Hạo thở dài.

Tại Trung a, đệ rốt cuộc có hay không biết bản thân có bao nhiêu xinh đẹp, có bao nhiêu câu dẫn hay không?

Tại Trung cũng không tiếp tục thắc mắc, chỉ lẳng lặng tựa vào lồng ngực Duẩn Hạo, hưởng thụ cảm giác ấm áp cùng an tâm này.

Thật sự ấm áp, thật sự hạnh phúc!

20. Chương 20

Hai ngày sau, Tại Trung rút cuộc cũng có thể tháo băng!

Duẩn Hạo đứng một bên vô cùng cao hứng cùng khấn trương, di chuyển vòng quanh Hữu Thiên, hơn nữa còn không ngừng đặt câu hỏi:

“Liệu có bị di chứng gì hay không a? Mắt Tại Trung sẽ nhìn lại được chứ?” Bị quanh quẩn bên người, Hữu Thiên thực chỉ muốn một chương đem con người chỉ số thông minh đang tạm thời bị thoái hóa này bay ra ngoài.

Mà Tại Trung chỉ im lặng ngồi một chỗ, biểu tình lạnh nhạt, khi nghe được Duẩn Hạo hỏi Hữu Thiên không khỏi bật ra một tiếng cười nhẹ.

Cái này gọi là gì, chính là hoàng đế không vội thái giám đã vội.

Cuối cùng, khi Hữu Thiên đem băng gạc tháo ra, lúc này, ngay cả Xương Mân cùng Tuần Tú cũng cảm thấy có chút khấn trương.

Băng gạc được tháo xuống, Tại Trung chậm rãi mở hai mắt, chớp chớp, ban đầu chỉ là chút ánh sáng mờ mờ, dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Cậu cuối cùng cũng có thể nhìn lại được.

“Đệ thấy lại được rồi!” Tại Trung chậm rãi nhìn qua từng người, nhẹ nhàng nói.

“Thật sao? Tại Trung, tốt quá rồi!” Duẩn Hạo hưng phấn ôm lấy Tại Trung.

“Chúc mừng huynh, Tại Trung ca.” Hữu Thiên mỉm cười nhìn Tại Trung.

“Ca, đệ hỏi huynh, đây là mấy?” Tuần Tú vươn ba đầu ngón tay lên trước mặt Tại Trung.

Cậu một đầu hắc tuyến.....

“Đứa ngốc, đương nhiên là ba.” Tại Trung mỉm cười.

“Tại Trung ca ca, còn nhớ rõ đệ là ai không a?” Xương Mân hỏi.

Lần này là toàn thể hắc tuyến, Tại Trung hình như là bị thương ở mắt chứ đâu có bị mất trí nhớ ==!

(Tác giả: Mỗ Mân a~ hình tượng thiên tài của người..... Mỗ Mân: aaa~ trả lại hình tượng cho ta)

“Ha ha, huynh như thế nào lại quên Xương Mân được chứ?” Tại Trung sờ sờ đầu cậu bé ngốc nghếch này.

“Tại Trung ca ca~” Xương Mân nói xong liền bổ nhào vào trong lòng Tại Trung, nhưng chính là vị nào đó ánh mắt băng lãnh bắn qua đây khiến cho nhóc chỉ mới ôm được một chút liền phải ly khai.

Ô ~ Không có thiên lý nga! Ngay cả tiểu hài tử cũng muốn so đo..... Mỗ Mân trong lòng kêu than.

“Khụ, Tuần Tú cùng ta còn có việc phải đi trước, Tiểu Mân cũng cùng chúng ta đi! Tại Trung ca, hôm khác chúng ta lại đến thăm huynh.” Nhận được ánh mắt ra hiệu của Duẩn Hạo, Hữu Thiên nhanh chóng kéo hai kẻ vẫn còn đang lưu luyến rời đi, không muốn làm bóng đèn(T/N: thời cổ đại làm gì có bóng đèn (_), còn thuận tiện đóng cửa phòng.

Vợ chồng son ở cùng một chỗ, không nên quấy rầy!

Tại Trung đương nhiên biết Duẩn Hạo mờ ám nhưng không vạch trần, xoay người đem hai tay xoa lên mặt Duẩn Hạo, dùng ngữ khí tràn ngập cảm kích, nói:

“Thật tốt, Duẩn Hạo, đệ lại có thể được nhìn thấy huynh...”

“Tại Trung...” Hai tay của Duẩn Hạo cũng đưa lên xoa nhẹ nơi mi mắt của cậu, trong lòng không khỏi cảm thán ánh mắt của Tại Trung thực sự quá đẹp, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng khiến người ta không tự kiềm chế được mà ngây ngất.

“Duẩn Hạo.....Ngô....” Tại Trung vừa định nói gì đó, miệng liền bị Duẩn Hạo che lại, chỉ còn lại vài tiếng rên rỉ ngắt quãng.

Mà cậu, đã sớm quên muốn cùng Duẩn Hạo nói điều gì.

Duẩn Hạo hút lấy mật ngọt trong miệng Tại Trung, khơi mào đầu lưỡi của cậu, một bàn tay không an phận xoa xoa lên phần hông cậu.

Ngọt, vô cùng ngọt, tuy đã hôn qua rất nhiều lần, nhưng hương vị của Tại Trung vẫn khiến hắn không ngừng thêm khát, giống như bị nghiện vậy.

Bàn tay hắn lướt nhẹ nhàng trên khắp cơ thể Tại Trung, khi chạm tới đai lưng, có chút khấn trương muốn cởi bỏ.

“ÂnDuẩn Hạo....” Cậu sớm bị Duẩn Hạo hôn đến thất thần, bởi vậy khi hắn cần nhẹ lên vành tai, nhất thời run lên, không nhận được mà phát ra tiếng kêu khẽ.

Nhận thấy được phản ứng của Tại Trung, Duẩn Hạo cúi đầu cười, lập tức hôn lên cần cổ trắng nõn của cậu, ở xương quai xanh tinh xảo lưu lại vài ấn ký sở hữu, một tay vươn tới giải khai quần của Tại Trung, lộ ra một thân tuyết trắng vô cùng mê người, làm cho hạ phúc của hắn đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Tại Trung, có thể chứ?” Tuy rằng rất muốn, nhưng Duẩn Hạo vẫn hỏi Tại Trung một tiếng, dù sao hắn cũng không muốn ái nhân bị ủy khuất.

“Ân ...” Tại Trung hiểu được Duẩn Hạo hỏi cái gì, mặt đỏ lên, hơi hơi gật đầu.

Trông thấy biểu tình ngưng ngừng của cậu, tâm Duẩn Hạo khẽ rung động, nhẹ nhàng ôm lấy Tại Trung đem tới giường, cởi bỏ dây buộc tóc của cậu, làm cho sợi tóc đen dài tản mát ở trên giường, hắn cũng lập tức cởi ra quần áo của chính mình, làm lộ ra khuôn ngực cường tráng, sau đó dần dần đè lên trên người Tại Trung.

Tại Trung trông thấy thân hình trần trụi của hắn, khuôn mặt vốn đã đỏ nay cơ hồ như muốn xuất huyết, Duẩn Hạo nhìn Tại Trung bộ dáng kiều diễm ướt át, tà tà cười, lần thứ hai hôn lên đôi môi đã sưng đỏ của cậu, một bàn tay vẫn như cũ ở trên thân thể cậu ve vuốt.

Cứ như vậy giải khai quần của Tại Trung, ngọc trụ của cậu đã sớm hưng phấn đứng thẳng dậy.

“A.... Không... Duẩn Hạo..... Nơi đó....Không cần...” Tại Trung có chút cuồng loạn kêu lên, đôi mắt to khả ái sớm đã nhuộm màu tình dục, biểu tình mê man mà khoái hoạt, làm cho “tiểu đệ đệ” của Duẩn Hạo càng thêm phấn khích.

Duẩn Hạo chậm rãi xoa nắn ngọc trụ của Tại Trung, còn lấy tay nhẹ nhàng đảo qua cổ áo, khiến cho Tại Trung run rẩy, lập tức hắn há mồm ngậm lấy hai trái anh đào đỏ tươi trước ngực, khẽ liếm, gặm cắn, khiến cho Tại Trung thở gấp liên tục.

“A... Ân.... Duẩn Hạo.... A...” Thần trí Tại Trung đã trở nên mơ hồ, không còn suy nghĩ được gì nữa, bản thân không khống chế mà rên rỉ, thân thể cũng càng ngày càng nóng.

“Tại... Tại Trung của ta, thực đẹp...” Liên tục hôn xuống, bắt đầu từ vùng bụng trắng mịn, rồi tới phần đùi bóng loáng, cuối cùng Duẩn Hạo ngậm lấy hạ thể của Tại Trung, phun ra nuốt vào.

“A... Không.... Duẩn Hạo...”

Nghe được thanh âm ngọt ngào của Tại Trung, Duẩn Hạo gia tăng tốc độ, chỉ chớp lát sau, tinh tú của Tại Trung toàn bộ đều phóng thích trong miệng hắn.

Sau khi giải phóng, toàn thân Tại Trung tản ra một cỗ thần thái yêu mị, Duẩn Hạo nhẹ nhàng nâng hai chân cậu tách ra lộ ra tiểu huyết phần hồng, Tại Trung đỏ mặt đem chăn trùm kín, lại vì một hành động bất ngờ của Duẩn Hạo mà kinh hô.

Chỉ thấy Duẩn Hạo cúi đầu, liếm lên động huyết của Tại Trung, vươn đầu lưỡi đi sâu vào nơi tư mật của cậu.

“Duẩn Hạo.... Không.... A...” Tại Trung muốn đẩy Duẩn Hạo ra, bắt đắ dĩ toàn thân đã mềm nhũn một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể mặc cho Duẩn Hạo làm loạn.

Duẩn Hạo coi như không nghe thấy, tiếp tục công tác làm trơn, làm trơn hoàn tất, Duẩn Hạo đem một ngón tay từ từ tiến vào tiểu huyết của Tại Trung.

“A... Ân....” Tại Trung liên tục rên rỉ, cảm thấy thân thể vừa đau vừa nóng, một cảm giác kì lạ dần truyền khắp cơ thể.

Duẩn Hạo luân phiên cắn lên hai nụ hoa trước ngực, số ngón tay cũng tăng lên ba xâm nhập vào nơi kia, chậm rãi luật động trong cơ thể Tại Trung.

“A.... Duẩn Hạo....” Một cổ cảm giác kỳ dị tràn ngập khắp cơ thể, khiến cho thần trí càng lúc càng mơ màng.

Nhìn Tại Trung kiều diễm như vậy, Duẩn Hạo cũng không nhịn được nữa, rút ngón tay ra, thay bằng tiểu đệ đã sớm hưng phấn của mình, động thân, một nhấp liền xuyên qua.

“A... Đau....” Tại Trung kêu lên một tiếng, bên khóe mắt lấp lánh lệ quang.

Nơi ấy của Tại Trung vô cùng nóng bỏng và chặt chội, hoàn toàn bao chặt lấy hắn, khiến cho Duẩn Hạo muốn một phen hung hăng trừu sáp, nhưng nhìn thấy nước mắt của cậu, chung quy thấy không đành lòng. Vì vậy ôn nhu hỏi:

“Đau lắm không? Hay là ta dừng lại?”

Tại Trung nhìn vẻ mặt thống khổ của hắn, trong lòng vô cùng cảm động, vào thời khắc quan trọng mà hắn vẫn để tâm tới cảm giác của cậu. Vì vậy khẽ lộ ra nụ cười mỉ mỉ, ôn nhu nói:

“Tiếp tục đi, Duẩn Hạo, đệ không sao....”

Nụ cười của Tại Trung khiến cho nội tâm Duẩn Hạo một trận nhộn nhạo, hắn cúi người hôn lên môi cậu, thân dưới cũng bắt đầu luật động.

“Ô.... A..... Ân...” Tại Trung ôm lấy cổ hắn, liều mạng rên rỉ, ban đầu rất đau nhức, nhưng không lâu sau đó, nương theo từng nhịp đẩy của Duẩn Hạo, một cổ khoái cảm tràn ngập khắp thân thể, bất giác hai chân ôm lấy thắt lưng của hắn, tiểu huynh đệ của cậu cũng chậm rãi thức dậy.

Duẩn Hạo liên tục đưa đẩy, tư vị của Tại Trung thật sự quá tuyệt vời, cảm giác hạnh phúc dồn dập khiến hắn nhất thời không chịu đựng được.

“Tại.... Tại Trung... Ta yêu đệ!!” Ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của người yệu, Duẩn Hạo gia tăng tốc độ.

“Aha.... Đệ... Đệ cũng yêu huynh.... Duẩn Hạo...” Tại Trung đáp lại.

Duẩn Hạo gắng sức đưa đẩy, cuối cùng không chịu nổi mà giải phóng vào trong thân thể Tại Trung, mà Tại Trung cũng đạt tới cào trào, bắn vào bụng dưới của hắn.

Duẩn Hạo đem cự vật rút khỏi cơ thể Tại Trung, nhìn bộ dạng Tại Trung thần trí mơ màng, cảm thấy thực khả ái, giống như khiêu khích hắn, chỉ muốn đem cậu đặt xuống dưới thân mà hảo hảo yêu thương.

Nghĩ sao liền làm vậy, Duẩn Hạo đè lên trên thân thể của Tại Trung, lần thứ hai đem tiểu đệ tới khiêu khích tiểu huyết nóng bỏng của cậu.

“A.... Duẩn Hạo... huynh...” Tại Trung có chút hoảng sợ, không nghĩ tới Duẩn Hạo vẫn còn muốn tiếp tục.

“Ha ha.... Còn rất sớm, bảo bối...” Thân dưới lại bắt đầu trù động.

Một mảnh xuân sắc lại tiếp diễn....

Mãi cho đến khi Tại Trung quá mệt mỏi mà thiếp đi, Duẩn Hạo mới bằng lòng buông tha.

Nhẹ nhàng đắp chăn cho cậu, lưu luyến hôn lên vàng trán ướt át mồ hôi một cái, hắn lúc này xoay người xuống giường, ra khỏi phòng đi tới thư phòng.

Mà Triển Phi đã sớm chờ ở nơi đó.

Kỳ thật vào ngày đó cứu được Tại Trung ra, hắn đã sớm phân phó người luôn theo dõi động tĩnh của Lý Tú Mãn, tránh cho lão muốn làm chuyện mờ ám.

Còn Lý Tú Mãn sau chuyện ngày đó, thân tín bên người kẻ bị thương, người thì chết, bản thân cũng bị đánh trọng thương, tự nhiên cũng không dám giở trò.

Duẩn Hạo cũng nhân cơ hội này để Triển Phi lập công chuộc tội, dẫn dắt các huynh đệ Ảnh Môn tìm ra chứng cứ phạm tội của Lý Tú Mãn.

Điều Duẩn Hạo không ngờ tới chính là Tuần Tú từ trước đó đã góp nhặt không ít bằng chứng phạm tội của lão, nửa đêm mang tới cho hắn.

Dù sao, mạng lưới tình báo của Dạ Ly cũng không thể xem thường a!

Cho tới nay, Tại Trung cùng Tuần Tú xuất phát từ thiện tâm mà giúp đỡ người dân nghèo khổ, trong đó cũng có không ít người bị Lý Tú Mãn hãm hại, vì thế bọn họ liền tiết lộ cho hai người rất nhiều chuyện.

Nắm trong tay chứng cứ của Tuần Tú đưa tới, Duẩn Hạo cười tự tin, chuyện lớn đã thành công được một nửa.

Lý Tú Mãn, hiện tại ông trời cũng không muốn giúp ngươi nữa rồi!

Xử lý xong công việc, Duẩn Hạo trở về phòng, nhìn thấy Tại Trung vẫn còn ngủ say, nội tâm hắn bỗng chốc trở nên mềm mại.

Ta hứa với đệ, Tại Trung, ta sẽ không để đệ phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

Vì vậy hắn lập tức cởi áo khoác ngoài bước lên giường, âu yếm ôm lấy Tại Trung, nặng nề đi vào giấc ngủ.

21. Chương 21

Sáng sớm ngày hôm sau,

Tại Trung tỉnh lại, ý thức vẫn còn mơ màng, khẽ giơ tay nhu nhu hai mắt, mới phát hiện bản thân trần trụi nằm trong lòng ngực Duẩn Hạo, hắn lúc này đang mỉm cười âu yếm nhìn từng cử động của cậu, chuyện ngày hôm qua từng chút từng chút ùa về trong tâm trí của Tại Trung.

A, cảm thấy khó xử nha..... Càng nghĩ càng cảm thấy xấu hổ, Tại Trung vội vàng kéo chăn trùm kín mặt, không dám nhìn Duẩn Hạo.

Duẩn Hạo lần đầu tiên nhìn thấy một Tại Trung trẻ con như vậy, sau lại thêm biểu tình xấu hổ của cậu, thầm nghĩ lão bà của hắn vô cùng vô cùng khả ái ~ Vì vậy không tự chủ được ôm sát Tại Trung, cũng nỗ lực đem khuôn mặt khả ái ra khỏi chăn.

“Ha ha, đệ còn xấu hổ sao, Tại Trung của ta sao lại đáng yêu như vậy a?” Hôn nhẹ lên khuôn mặt khả ái, như dự đoán, khuôn mặt vốn ửng hồng nay càng thêm đỏ, giống như 1 quả cà chua chín đã tới lúc thu hoạch.

“Nói.... nói cái gì vậy?” Tại Trung vì xấu hổ mà nói lắp.

“Ha ha... Tại Trung a, còn đau không? Có chỗ nào khó chịu nữa không?” Duẩn Hạo thoáng lo lắng.

“Hoàn...hoàn hảo...” Tuy rằng thắt lưng có chút đau nhức, thân thể có chút vô lực, địa phương phía dưới cũng có chút tê dại, bất quá tổng thể cảm giác rất thoải mái nhẹ nhàng, hắn là Duẩn Hạo đã giúp cậu lau rửa sạch sẽ? Nghĩ tới đây, trong tâm Tại Trung nổi lên tia ấm áp, Duẩn Hạo hảo hảo săn sóc nha!

“Tại Trung, có từng thấy hối hận không?” Duẩn Hạo có chút bất an mà dò hỏi, hắn đột nhiên rất sợ, sợ Tại Trung sẽ hối hận.

“Duẩn Hạo, đệ vĩnh viễn không hối hận. Hừm...Vậy còn huynh? Lẽ nào huynh....?” Tại Trung còn chưa kịp nói xong đã bị Duẩn Hạo cắt lời.

“Tại Trung, ta lại càng không thể hối hận! Gặp được đệ là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của ta, nếu như ta bỏ lỡ đệ, ta sẽ vô cùng hối hận...” Duẩn Hạo thâm tình nói.

“Duẩn Hạo...” Ta làm sao lại có cảm giác khác thường?

“Tại Trung, đệ có nguyện cùng ta, còn có Xương Mân rời khỏi nơi này? Ta không phải Vương gia, đệ cũng không phải là Dạ Ly, chúng ta tìm một nơi nào đó, nửa đời còn lại cùng nhau sống vui vẻ hạnh phúc, có được không?” Duẩn Hạo hỏi.

“Duẩn Hạo!? Huynh...huynh không làm Vương gia nữa sao?” Tại Trung khiếp sợ, không nghĩ tới Duẩn Hạo lại hỏi cậu điều này.

“Àn, chỉ cần đệ đồng ý, mọi chuyện còn lại cứ để ta lo. Đệ đã vì ta mà làm rất nhiều việc, sau này tất cả thời gian còn lại của ta, sẽ dùng để mang lại hạnh phúc cho đệ.” Duẩn Hạo nói, ánh mắt ôn nhu cùng thâm tình nhìn Tại Trung không dời.

“Àn, đệ nguyện ý.” Tại Trung lộ ra nụ cười mỹ lệ, vui vẻ đáp ứng.

“Tại Trung, sáng sớm có muốn vận động chút không?” Nhìn nụ cười mỹ lệ của Tại Trung, ánh mắt của Duẩn Hạo tối sầm lại, nói.

“Cái gì?” Tiểu bạch thỏ còn đang ngơ ngác chưa hiểu sự tình.

“Ta sẽ nói cho đệ biết.” Nói xong, người nào đó hóa thành đại sắc lang, nhào tới.

Thương cảm Tại Trung, lại bị người nào đó ăn a

Tốc độ làm việc của Ảnh môn thật không thể coi thường, ngay buổi tối hôm đó, Triển Phi đã thu thập được rất nhiều chứng cứ phạm tội của Lí Tú Mãn cộng với chứng cứ của Tuấn Tú, toàn bộ giao nộp cho Duẩn Hạo.

Hơn nữa không biết Triển Phi đã dùng biện pháp gì, khiến cho tử y nữ tử kia đồng ý đứng ra làm nhân chứng phơi bày mọi tội ác của Lí Tú Mãn, mọi chuyện tiến triển vô cùng tốt đẹp! (Tác giả: Kỳ thực tâm địa của tử y nữ tử kia cũng không quá xấu xa)

Vì vậy ngày hôm sau, Duẩn Hạo liền đem những chứng cứ này giao cho Hoàng Thượng. Trên thực tế, Hoàng thượng từ lâu đã muốn diệt trừ Lí Tú Mãn cậy quyền cậy thế lũng loạn triều chính, hiện tại lại được Duẩn Hạo giúp y một tay, lập tức không do dự ban thánh chỉ tru di cửu tộc Lí Tú Mãn.

Rút cục, Lí Tú Mãn – tên đại ác nhân – đã bị trừng phạt thích đáng, bách tính trong thiên hạ cùng vui mừng, bọn họ đã không còn bị Lí Tú Mãn ức hiếp nữa rồi!

Sau đó, Duẩn Hạo hướng Hoàng thượng xin ly khai, hẳn thực sự không muốn tiếp tục làm Vương gia nữa, cuộc sống nơi quan trường không hợp với hắn.

Hoàng Thượng thấy Duẩn Hạo ý chí nhất quyết, cũng minh bạch năng lực phi thường của Duẩn Hạo, dù cho ngài không phê chuẩn, chỉ sợ hắn đã chuẩn bị từ lâu, chờ đến thời cơ thích hợp liền ly khai. Bất đắc dĩ, ngài chỉ có thể đồng ý thỉnh cầu của Duẩn Hạo.

Tiếp đó, Duẩn Hạo tới gặp Thái hậu, hẳn hướng Thái hậu cho biết hắn và Tại nhi từ nay về sau sẽ ở bên nhau (Tác giả: Duẩn Hạo thủy chung không nhắc tới Tại nhi kì thực là nam nhân), tìm một địa phương an ổn sống nốt cuộc đời còn lại. Thái hậu nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc của hắn, cũng hiểu được nhi tử thật vất vả mới tìm được người hắn thực tâm yêu thương, vì vậy ngầm đồng ý, cũng cầu chúc cho hắn luôn hạnh phúc.

Duẩn Hạo thật sự không ngờ sự tình dễ dàng được giải quyết như vậy, vô cùng cao hứng quay về phủ thông báo cho tất cả mọi người, đồng thời bắt đầu chuẩn bị mọi thứ để ly khai.

Qua vài ngày sau, gia nhân trong phủ được Duẩn Hạo ban thưởng chút tiền làm lộ phí, rồi tiễn bọn họ về quê, chỉ lưu lại bên người Lưu quân gia, Ảnh môn cũng giao lại cho Triển Phi, mang theo Tại Trung cùng Xương Mân ly khai kinh thành.

Từ nay về sau, cuộc sống bình thản mà ấm áp, vui sướng cùng hạnh phúc. Happy Ending

22. Chương 22: Phiên Ngoại 1: Chiến Ứng – Kim Tại Tuấn

Duẩn Hạo mang theo Tại Trung cùng Xương Mân và Lưu quân gia định cư tại Giang Nam.

Giang Nam phong cảnh hữu tình, nước trong mây trắng lững lờ thu hút ánh mắt lữ khách đi ngang qua, bởi vậy khi Duẩn Hạo quyết định định cư tại Giang Nam, mọi người đều giơ hai tay tán thành!

Sáng sớm hôm nay, Duẩn Hạo mang theo Tại Trung xuống thị trấn dạo chơi, Xương Mân ở nhà vẫn khò khò ngủ, Duẩn Hạo tất nhiên cao hứng, bởi vì ...hắn thật vất vả mới cùng Tại Trung có được thế giới hai người! (Tác giả: bình thường đều bị Mỗ mên quấy rối...)

Vì vậy, hai người giống như tiểu hài tử, đông nhìn một cái, tây nhìn một cái, chỉ chốc lát sau hai tay đã đầy đồ ăn vặt, chính là người một ngụm ta một ngụm uy nhau ăn, không chút để tâm ánh mắt của ngoại nhân, mà người khác nhìn hai nam nhân dung mạo bất phàm thân mật, cũng không chỉ tỏ phản cảm, chỉ có chúc phúc cùng ước ao.

Sau đó, hai người đi tới bên hồ Giang Nam nổi danh, tìm một cây đại thụ, ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Coi đệ kia, sao ăn để dây ra miệng thế này?” Duẩn Hạo nhìn Tại Trung hai bên mép đều dính chút mứt quả, liền ôn nhu lau đi, sau đó, đầu càng ngày càng tới gần, càng ngày càng tới gần....

“Ồi!” Từ trên cây đột nhiên rơi xuống một người che mặt không nhìn rõ dáng dấp, vừa vịn rơi đè lên người Duẩn Hạo.

Tại Trung có chút ngốc lăng, cũng có chút hoảng loạn, lại bị lời nói của người kia khiến cho giật mình.

“Tiểu Duẩn, vi sư đã lâu không gặp con.”

“Sư phụ.... người trước hết đứng lên đã... Rất nặng a....” Bị đè nặng, Duẩn Hạo thống khổ nói.

“Huynh là..... Kim Tại Tuấn sao?” Tại Trung đột nhiên nói ra.

Sau đó... một mảnh im lặng...

Hai ánh mắt nhìn nhau hồi lâu, đều là biểu tình khiếp sợ.

“Tại....Tại Trung?” Phảng phất qua một lúc lâu, Kim Tại Tuấn mới thốt ra được.

“Ca! Thật sự là huynh sao?!” Tại Trung nước mắt lưng tròng nói.

Duẩn Hạo cảm thán trong lòng, có vẻ bọn họ đã quên mất hắn vẫn còn bị đè nặng rồi....

“Ca, sau khi đệ rời đi, đã xảy ra chuyện gì?” Tại Trung hỏi.

Lúc này Kim Tại Tuấn mới gỡ xuống khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ, cùng Tại Trung có năm sáu phần tương đồng.

“Lúc đệ rời đi, không lâu sau phụ thân qua đời. Mà mẫu thân bởi vì sự ra đi của phụ thân mà lao lực, sau khi hai tỷ tỷ xuất giá, người cũng đi theo phụ thân. Nhị ca thì được một phú hào trong thành nhận làm nghĩa tử, hiện tại là một thương nhân giàu có! Về phần huynh, bị một quái nhân Thiên Sơn nhận làm đồ đệ, bị hắn bắt học võ, sau khi quái nhân Thiên Sơn qua đời huynh cũng xuống núi tiếp đó gặp được Tiểu Duẩn.... Huynh một mực đi tìm đệ, đi khắp Nam Bắc, không nghĩ tới đệ lại ở bên cạnh Tiểu Duẩn...” Tại Tuấn nói, trong giọng nói tràn đầy cảm thán.

“Ca...” Tại Trung không biết nên nói gì, ca của cậu tuy bình thường nói năng hơi hợt, nhưng trên thực tế là một người rất tốt.

“A, đừng nói về ta nữa, đệ thì sao? Cuộc sống của đệ ra sao?” Tại Tuấn hỏi.

Vì vậy, Tại Trung đem những chuyện đã phát sinh kể cho Tại Tuấn.

“Tại Trung a, đệ hiện tại có hạnh phúc không?” Tại Tuấn nghe xong, liếc mắt nhìn Duẩn Hạo rồi hỏi.

“Ca, đệ rất hạnh phúc, có Duẩn Hạo làm bạn suốt đời, đệ thực sự rất hạnh phúc.” Tại Trung nói, xoay người cầm lấy tay Duẩn Hạo, trong mắt tràn đầy quyến luyến.

Duẩn Hạo nhìn lại cậu, trong mắt cũng ngập tràn ôn nhu sủng nịch.

Tại Tuấn nhìn bọn họ như vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

“Hạnh phúc là tốt rồi, ca cũng yên tâm đi phiêu bạt giang hồ... ha ha...” Tại Tuấn vừa cười vừa nói.

“Ca, huynh phải đi sao?” Tại Trung vẻ mặt không muốn, cậu và ca ca chỉ mới vừa gặp lại nhau thôi a!

“Đứa ngốc, lẽ nào muốn huynh ở đây cản trở chuyện của hai đứa sao?” Tại Tuấn trêu đùa.

Quả nhiên, khuôn mặt đệ đệ của y liền đỏ ửng.

“Ha ha, Tiểu Duẩn, người cũng đừng hòng nghĩ tới chuyện phụ bạc Tại Trung nhà ta, nếu không... hắc hắc hắc...”

Tại Tuấn phúc hắc cười, nhưng trong mắt lộ vẻ nghiêm túc.

Duẩn Hạo tuy bị nụ cười của y làm cho rét run, nhưng vẫn kiên định nói:

“Đương nhiên, ta sẽ không phụ đệ ấy, ta sẽ khiến cho đệ ấy hạnh phúc, mãi mãi.”

“Ha ha, nhớ kỹ những gì người đã nói đó!” Tại Tuấn nói.

“Nhất định! Nhất định!” Vị họ Trịnh nào đó ra sức nịnh nọt.

Ngày hôm sau, Duẩn Hạo cùng Tại Trung đưa Tại Tuấn đến cổng thành.

“Được rồi, hai người tiễn tới đây thôi.” Tại Tuấn như trước đeo mạng che mặt, nói.

Duẩn Hạo nhìn cái mạng che mặt trên mặt Tại Tuấn, không nói gì....

Hắn nhớ kỹ ngày hôm qua có hỏi sư phụ vì sao lại dùng khăn che mặt, sư phụ hắn lập tức nháy mắt cười, nói rằng: “Nhìn cho nó thần bí a~”

Duẩn Hạo hắc tuyến ngay tại chỗ...

“Ca, huynh thường xuyên tới thăm chúng ta nga!” Tại Trung tiến lên ôm lấy Tại Tuấn, làm nũng.

“Được.” Tại Tuấn cũng ôm lại Tại Trung, vui vẻ đáp ứng.

Nói xong, Tại Tuấn buông Tại Trung ra, nói lời từ biệt với bọn họ rồi xoay người rời đi.

Duẩn Hạo nắm tay Tại Trung, nhìn Tại Tuấn đi xa.

Tại Trung chuyển thân nhìn Duẩn Hạo một chút, khẽ tựa trên vai hắn nở nụ cười.

Duẩn Hạo, kiếp này chỉ cần có huynh là đủ.

Tại Trung, ta cũng vậy.

Hết phiên ngoại 1

23. Chương 23: Phiên Ngoại 2: Mễ Tú

Đuẩn Hạo mang theo Tại Trung rời khỏi kinh thành, điều đó không đồng nghĩa với việc Tuấn Tú cùng Hữu Thiên cũng phải đi theo.

Hữu Thiên vẫn như trước làm một ngư y, mà Tuấn Tú bởi vì bị Hữu Thiên dụ dỗ, đã chuyển vào ở trong phủ của gã.

Phụ mẫu của Hữu Thiên đều đã qua đời từ lâu bởi vậy Hữu Thiên không mang nặng cái gọi là trách nhiệm gia đình, luôn luôn ung dung tự tại. Vì vậy hai ngày nay, gã miệt mài suy nghĩ cách lừa gạt Tuấn Tú vào tay mình..... Nga, đây cũng là gã thật tâm thật ý muốn mời Tuấn Tú tới ở nhà gã, nhưng bất quá bởi vì lý do trong nhà gã được liệu phong phú, Tuấn Tú mới chịu đáp ứng... (Tác giả: ta mặc niệm cho Phác đại gia giá trị không bằng một đồng được liệu..... Hữu Thiên: Người muốn chết? Tác giả: nhanh chân chạy trốn~)

Sờ dĩ, hiện tại, gã phải nỗ lực bởi vì gã có việc trọng yếu cần phải nói với Tuấn Tú!

Một trận gió lạnh thổi qua....

A! Ta không chấp nhận! Ta không chấp nhận! Vì sao lão thiên gia ngài cũng châm chọc ta, gió lạnh gì chứ, muốn khinh thường ta sao?!

Lại một trận gió lạnh thổi qua.....

Hữu Thiên chán nản, liên tục lảo lộn trên mặt đất.

“Ta nói này Phác gao, người đang làm cái gì vậy a?” Tuấn Tú nhìn ai đó mới sáng sớm đã lảo lộn trên mặt đất, nhất thời hiếu kỳ mà hỏi han.

“Tiểu Tú Tú, ta có chuyện muốn nói với cậu!” Hữu Thiên bị kích thích, đột nhiên đứng dậy, nói.

“Nga, nói gì a?” Tuấn Tú vẻ mặt bình tĩnh.

“Cáp? Sờ... Sờ dĩ ...Cái kia Ta... Ta rất thích cậu a...” Người nào đó càng nói giọng càng nhỏ, càng nói càng xấu hổ, bộ dạng giống như một nàng dâu mới về nhà chồng.

“Như vậy sao~ hắc hắc, ta cũng thích người a! Cái kia, ta còn muốn nhìn xem được liệu của người, đi thôi!” Nói xong, Tuấn Tú xoay người đi trước.

Đương nhiên, vị nào đó không thể nhìn thấy hai phiếm mây hồng hiện diện nơi gò má Tuấn Tú!

Về phần Hữu Thiên vẫn đứng yên tại chỗ, không một chút phản ứng.

Cái gì a?

Tuấn Tú vừa nói cái gì? Cũng thích hắc?

Nói cách khác, hắc đã tỏ tình thành công?

Đơn giản như vậy sao? (Tuấn Tú: Người còn muốn phức tạp sao? Tốt lắm, ta để cho tác giả an bài khó khăn thật tốt..... Hữu Thiên: Đừng a! Đừng a! Đơn giản vẫn tốt hơn....)

Tuy rằng trong lòng nghĩ vậy, bất quá trên khuôn mặt cũng không lộ ra một nụ cười.

Nụ cười của hạnh phúc.

Hạnh phúc, vốn chỉ đơn giản như vậy, không phải sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-ke-la-nam-nhan>